

porțiuni dintr'un ciudat amestec, pregătit, special pentru acest scop, de către o bătrână matroană, din frunze măcinate cu salivă. Rezultatul final al acestei intoxicații este să provoace, persoanei ce le absoarbe, un somn profund, pentru a da puțința spiritelor să apară și să o învețe diferite treburi gospodărești, cari îl vor fi încredințate. Spiritul tutunului pune stăpânire pe tânăra fată, sau femeie și-i transmite o putere supranaturală, care se va manifesta în toate domeniile, în care va activa.

Inițierea tinerilor este tot în legătură cu întrebuințarea sucului de tutun. Novicele este supus și el mai înainte unui post riguros, trebuind să inhaleze fumul unui anumit număr de țigări mari. Moșneagul, care conduce ceremonia, suflă, în gura tânărului, fumul pe care l-a aspirat el mai înainte. După acestea, prinde a mesteca mai multe frunze de tutun, pe cari le dă apoi neofitului să le înghită. Ca și în cazurile precedente, această operație se repetă mai multe zile de-a rândul și bineînțeles produce aceleași efecte. Flăcăul pleacă și el în lumea viselor. El întâlnește ființe supra-omenesti, printre cari figurează „arutuma”, cei bătrâni, cari sunt strămoșii rasei sale. Aceștia îi desvăluie viitorul ce-l așteaptă și fac din el un vânător iscusit și un rășboinic voinic. De altfel, uniunea sa intimă cu spiritul tutunului îi conferă o putere și o înțelepciune cu totul supranaturală.

Vedem deci, că tutunul joacă un rol de mare însemnătate, în ritualul inițierii. Dar este totodată folositor în toate împrejurările de seamă din viața tribului și mai cu osebire în timpul sărbătoririi vreunei victorii a celui Jibaro, care se înapoiază triumfător printre ai săi, cu capul retezat al unui dușman.

În afară de prilejurile solemne, Jibaroii, izolați, sau în grup, se retrag în pădure cu o provizie de prețioase frunze, al căror suc îl beau. Acesta influențează ca un puternic narcotic. Curând adorm, visând că spiritele le desvăluie tainele viitorului. Ceeace dovedește cât de sacră este considerată planta pe care o cultivă, ca să poată comunica cu lumea spiritelor, și pe care niciodată nu o întrebuințează pentru simpla plăcere de a fuma. Pentru folosința profană, care odinioară le era necunoscută, ei își rezervă numai tutunul cultivat de albi, pe care și-l procură din afară.

Exemplul Jibaroilor, unul din triburile cele mai primitive ale Noului Continent, ar fi îndejuns ca să dovedească că tutunul a avut, la origină, în America, un rol numai religios, care-i revine grație proprietăților toxice. Și-a păstrat oare acest rol, când a trecut în Lumea-Veche?

Ar fi ușor că cităm numeroase fapte care dovedesc că și populațiile sălbatice, din Africa, văd și ele un mijloc de-a se cufunda într-o beție, și le-ar permite să comunice cu lumea spiritelor. De aci explicația că, în numeroase regiuni ale Continentului Negru, tutunul este strâns legat de cultul morților.

Dar ajungem la chestiunea ce ne interesează în mod direct pe noi. Calitățile mistice ale tutunului, pe care indigenii din Lumea-Nouă, le-au cunoscut din totdeauna și pe care primitivii africani le utilizează și astăzi, le ignorează oare civilizații Europei? Avem convingerea că nu. O demonstrează faptul că din momentul în care a fost importată, i s'a atribuit aceeași putere miraculoasă. Se știe, că sub domnia ultimilor membri ai casei de Valois, tutunul a fost ridicat la rangul de panaceu universal, mulțumită ferventului patronaj al Caterinei de Medicis, care-i dedicase un adevărat cult și care după spusele contemporanilor, căuta tot felul de inspirații în beția ce-i procura petunul. De aci i se trage denumirea de **Caterinar, de Medicu, de Iarba Reginei**.

Cu toate că, credința în miraculoasele proprietăți curative ale tutunului a avut un timp limitat de glorie, totuși întrebuințarea lui răspândindu-se, și-a păstrat trăsăturile caracterului religios, care explică originile sale cele mai îndepărtate. Este interesantă de studiat psihologia fumătorilor actuali.

De fapt, pentru ce fumăm? Ne permitem să indicăm aci, anumite concluzii, pe care le-ar trage, fără îndoială, acel care-ar vrea să înțerească o anchetă, cu acest subiect.

S'ar constata mai întâiu la majoritatea tinerilor, că la punctul de plecare al obișnuinței pe care au contractat-o, se află dorința, mai mult sau mai puțin conștientă, de-a se comporta ca bărbății, ceea ce dovedește că tutunul a păstrat, în ochii lor, caracterul și valoarea unui fel de inițiere.

Apoi, printre diferitele argumente prin care fumătorii caută să se justifice, sunt și unele, rezultate din propriile lor observații. Ei afirmă, că tutunul are calități profilactice: el înlătură anumite primejdii de infectare și de contagiune. Mai procură un fel de anestezie fizică și mai ales morală; este o distracție, un mijloc de-a înlătura plictiseala, necazurile, de-a evada în sine. Însfârșit, apare multora ca un izvor de inspirație. Urmărind cu privirea rotogoalele de fum încolăcindu-se, spulberate la cea mai mică suflare, se gustă farmecul unei visări, care odată rămasă fără țință, permite gândurilor să iasă din încercuirea obișnuită, să se desbارة de mecanismele în care se îngrădise, fără să-și dea seama, să găsească ieșire spre neconceput și spre neexprimat. Oare, numai proprietatea pe care o are tutunul, de-a produce o beție ușoară, explică accesul liber în lumea ireală, unde totul este imprecis, ușor și vaporos? Și nu-i trebuie, imaginației, ca să-și poată lua sborul, suportul vizibil oferit de norii ce se avântă din pipă, țigară sau țigaretă? Așa se lămurește faptul curios, și totodată incontestabil, că mulți oameni nu simt nici o plăcere, nici o senzație deosebită, când fumează pe întuneric.

Rațiunea fumatului ar fi, la dreptul vorbind, astăzi, o simplă toxicomanie, asemănătoare celei a străvechilor Iraqueji, Huroni sau Siuși și Jibaroși, amatori fervenți ai băuturii, în care se amestecă nicotina sau saliva. Diferența e mai mult în formă decât în fond.

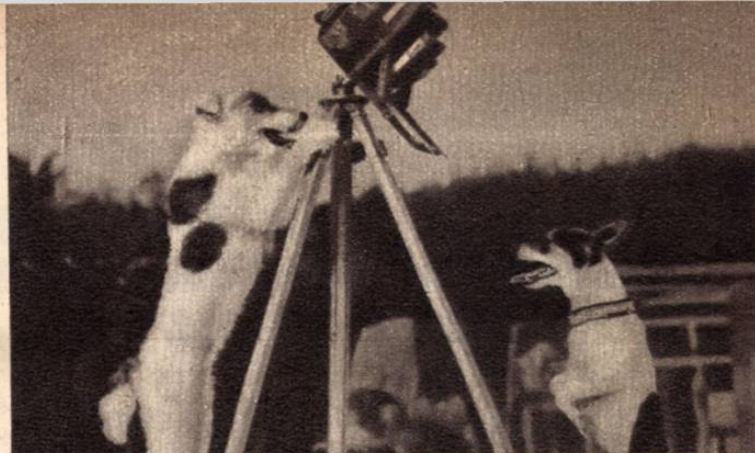
Se pare că Biserica creștină și-a dat seama, instinctiv, de rolul religios al tutunului și de riscurile ce-ar fi avut de înfruntat, pe tărâmul vieții mistice, în luptă cu primejdiosul rival al Creștinismului. De aceea a fost proscris în atâtea rânduri. Printre primele interdicții, sub pedeapsa excomunicării, se decretază întrebuințarea tutunului ca „substanță degrațată pentru suflet și dăunătoare trupului” pronunțată de papa Urban VIII, în 1624 și interzicerea fumatului și trasului pe nas „a ierbiilor Diavolului” pe care Lipovenii și sectanții ruși Raskolnik o impun adeptilor lor.

Deasemenea găsim adesea conflicte interioare, provocate de tutun în numeroase cazuri de convertire, unele subite și dramatice.

Iată bunăoară un episod din autobiografia evanghelistului englez Billy Bray:

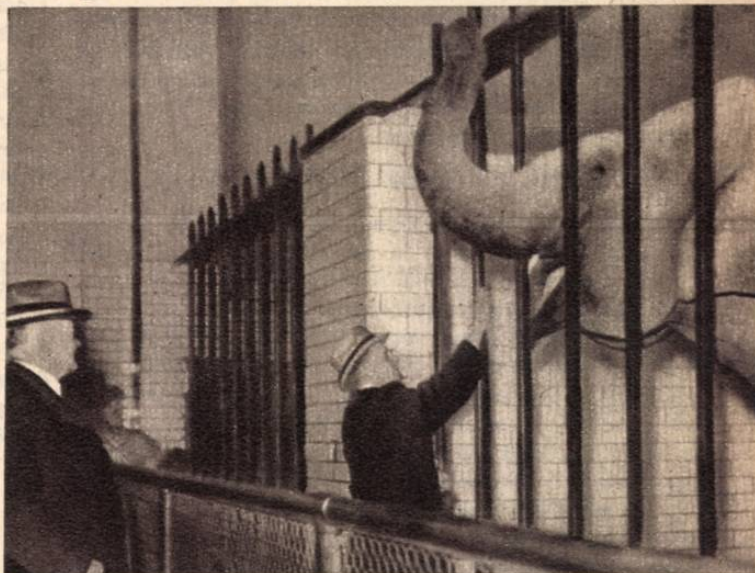
„Eram fumător și bețiv și tutunul mi-era tot atât de indispensabil ca și hrana. Preferam să cobor în mină fără să mănânc, decât fără pipă. Când îmi luam pipa să fumez, o voce interioară (vocea Domnului) îmi spunea: e un idol, o poftă, adu laude Domnului cu buze pure. Am simțit atunci că păcătuam fumând. Domnul îmi trimise o femeie, ca să mă convingă și ea. Eram odată într-o casă și-mi scoteam pipa vrând s'o aprind. Atunci, Mary Hawk,—aceasta era numele ei îmi zise: Nu găsești că faci rău fumând? Îi răspund că și eu gândeam la fel. Atunci îmi zice ea: „Trebuie să renunți, fiindcă nu numai eu te îndemn ci și Dumnezeu. Trebuie să termini cu fumatul, cu toată plăcerea pe care ți-o dă. Imediat am scos tutunul din buzunar și l-am aruncat în foc. Apoi strivii pipa cu piciorul. N'am mai fumut de atunci niciodată”. Tutunul „un idol”...? Tutunul, „iarba diavolului”...?

Dacă acești termeni par prea tari, pentru a-l califica, tutunul merită totuși să fie clasat printre otrăvurile mistice. Ca și opiumul, cocaina, hașișul, soma, ca să nu mai înșirăm toate celelalte substanțe, planta cu nicotină aduce oarecare satisfacție, de ordin religios, care oricât de iluzorie ar părea, sunt totuși întrucâtva reale. Ar fi multe de spus despre consumarea drogurilor, caracteristică epocii noastre. Dar ca să sfârșesc, revin la fumătorii de astăzi și-mi permit să le urez a-și da seama că, pentru alinarea sufletului lor, nu sunt suficiente câteva fumuri de țigară. P. F.

SALLY IL FILMEAZĂ PE MICKEY

Iată doi câini care-au pătruns pare-se în tainele cinematografiei. Unul face pe... vedeta, iar cellalt îl filmează.

FOSTUL PREȘEDINTE VIZITEAZA GRADINA ZOOLOGICA

Dr. Herbert Hoover, fostul președinte al Statelor Unite a vizitat recent grădina zoologică din St. Louis. Fotografia noastră îl înfățișează pe fostul președinte în fața cuștii elefantului.

INTERVENȚIE CHIRURGICALĂ

În cursul unei reprezentații care a avut loc la „Cirque d'Hiver” la Paris un cal a rănit grav un pui de struț. Biata pasăre a trebuit să sufere o intervenție chirurgicală.

Deveniți zilnic mai frumoasă

Jacă vă îngrijiți pielea rațional! Scherk Cold Cream, de noapte, compusă din ceară curată și uleiuri fine, nutrește țesutul, îndepărtează ridurile și dă obrazului o înfățișare sănătoasă și înfloritoare. Iar crema de zi Trisena, uscată, aplicată înainte de a vă pudra, menține tot timpul fața mată, fragedă și superb parfumată.

Crema Scherk se vând în borcane à Lei 90 și 120 — în tuburi à Lei 45 și 65. Cereți o mostră de Coldcream contra Lei 12 timbre la »Parfex« Cal. Moșilor 78 București.

Cum să ne hrănim după ultimele descoperiri ale științei

O AMENII de azi sunt din ce în ce mai delicați. Câți nu și-au găsit moartea de sărbători pentru un modest abuz de mâncare sau băutură!

Generațiile de azi sunt atât de slabe pentru că ascendenții noștri au trăit de multe ori prea bine și făceau abuz de plăcerea de a mânca pentru a mânca. Dictionul popular: „părinții au mâncat aguridă și copiii li se strepezesc dinții” e confirmat de legile eredității. În plus mai intervine un factor nou, factorul anafilaxiei alimentare.

CÂT MÂNCA UN OM ACUM 250 DE ANI?

Mitologia ne spune că Hercule mânca la o masă un bou întreg, fript la grătar și bea două bobile de vin pentru a-și menține puterea. E probabil că nu e multă exagerare.

Cum n'a existat presă acum 4.000 de ani și nu putem controla lista de bucate a eroului grec, ne mulțumim să înregistrăm, după însemnări autentice, cât mânca un om acum 250 de ani.

În studiul „Arta de a mânca”, apărut în Almanahul ziarelor „Adevărul” și „Dimineața” pe 1936, sub semnătura distinsului confrate B. Brănișteanu, e menționat, după cartea lui Paul Reboux, că Ludovic al XIV-lea, regele Soare, mânca de multe ori la o masă următoarele:

- 1) 4 farfurii de supă, fiecare supă de altfel.
- 2) 1 fazan întreg.

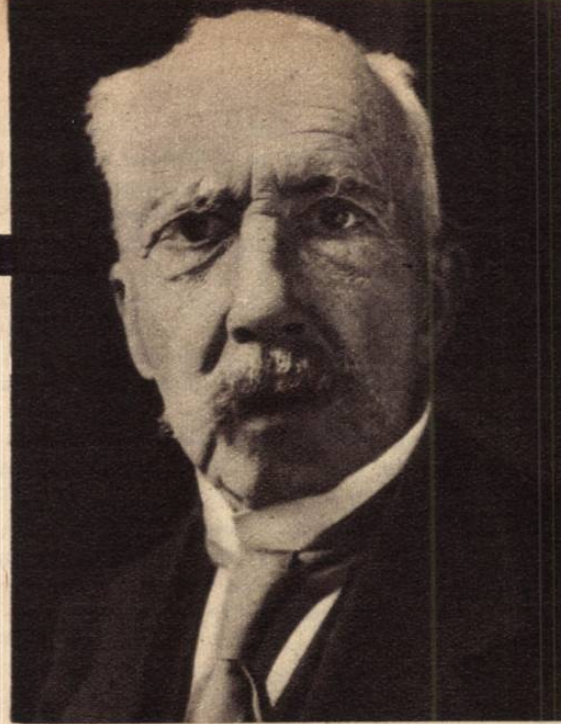
suficienți hepatici și doctorii interzic desigur acestor burboni să mănânce fazani, prepelițe, salate, berbec cu usturoi, șuncă, prăjituri, fructe și dulceață, având doar dreptul să bea apă de Vichy ori să facă cură la Karlsbad.

IERI ȘI AZI

Dacă ar învia din morți cei mai mari doctori ai lumii, decedați înainte de anul 1900, ei ar fi puși într-o situație de umilință nu numai în fața studenților Facultății de Medicină, dar și de clienții lor profani.

Înainte de 1900 discipolii lui **Hypokrat**, inclusiv savanții clinicilor din **Viena** și **Paris**, nici n'au auzit măcar de vitamine, endocrinologie, anafilaxie și psihoanaliză, spre a nu menționa decât patru din cuceririle veacului nostru, la care au lucrat patru genii ale medicinei, grație cărora ne putem permite luxul să ne prelungim tinerețea poate până în anul morții.

Acești patru salvatori ai vieții de azi, viață care ne-a fost în parte strivită în catastrofa războiului și în criza ce i-a urmat, sunt **Fuock**, pe care l-am putea numi dr. **Vitamine**, **Pende** sau dr. **Endocrine**, **Richet**, descoperitorul Anafilaxiei, **Freud**, doctorul Psihoanalizei.

Charles Richet

Adam și Evan'au avut nevoie de atâția doctori, pentru că erau foarte sănătoși. Noi n'am moștenit nici o fărîmătură din sănătatea brută a primilor oameni.

Copiii viitorului vor fi fără îndoială și mai debili decât noi, deci mult mai pretențioși la banchetul Științei. Ei vor aștepta ca în leagăn să fie

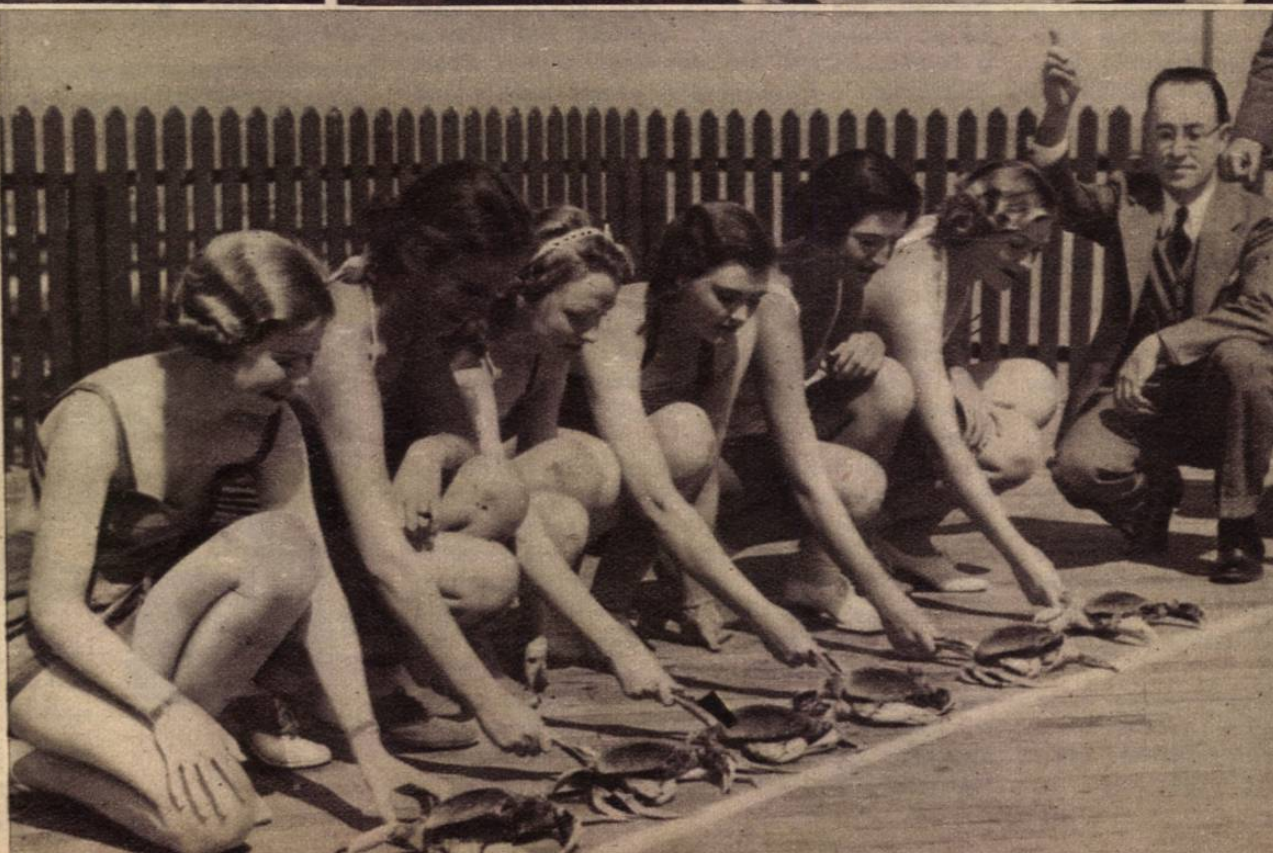

Laptele se aduce la Londra la domiciliu așa cum vedem în fotografia de mai sus. Totuși el poate fi periculos organismului multora.

- 3) 1 prepeliță întreagă.
 - 4) O farfurie mare de salată.
 - 5) O bucată de berbec cu sos și usturoi.
 - 6) Două felii groase de șuncă.
 - 7) O farfurie cu prăjituri.
 - 8) Fructe și dulceață.
- E delat sine înțeles că un asemenea prânz, care ar sătura pe o săptămână pe cel mai pretențios cititor al nostru, era însoțit de o muzică bună, căci pe vremea aceea nu exista radio cu indigeste doze electromagnetice și în plus băutura era abundentă și necesară pentru o masă atât de copioasă.
- Urmașii lui Ludovic al XIV-lea, naturali sau bastarzi, dacă mai există azi, sunt desigur dispeptici, in-

Savantul italian Pende fotografiat cu prilejul vizitei făcute în România la spitalul Colței.

Crepii pot provoca grave intoxicații alimentare. Drăgășele dudu din fotografia noastră se pare însă că nu sunt de aceeași părere.

scâldeți de doctorul specialist în raze cosmice, să fie electrizați măcar odată pe săptămână de ingineria cu aparatul de micro-unde și totuși, nu vor voi să adoarmă fără porția zilnică de supra-vitamine iradiate, anti-anafilactice. Străbunii noștri ar rămâne la fel uluiți, aflând că urmărim cronicile științifice ale „Realității Ilustrate”, ne facem radioscopii, ne măsurăm tensiunea, ne interesăm de noua artă alimentară și abia așteptăm vara să ne prăjim cu raze ultra-violete, să ne punem la punct glandele endocrine sărăcite în hormoni și nervii ostenți de

zgomot, de supramuncă.

CE E ANAFILAXIA?

După o introducere atât de mare, vom intra în cadrul subiectului.

Anafilaxia e descoperirea cea mai mare a regretatului savant Charles Richet, pentru care i s'a dat premiul Nobel. Majoritatea publicului confundă anafilaxia cu imunitatea, două fenomene fiziologice contrare.

Imunitatea e obișnuința organismului cu otrăvuri sau toxine. Mitridates, regele Pontului având teama de-a fi otrăvit, s'a deprins să ia în fiecare zi cantități tot mai mari de otrăvă până ce a ajuns să nu-i mai facă rău nici-o otrăvă.

Un om care a fost bolnav de ciumă sau de holeră și n'a murit, devine imun. Aceste flagele nu-i mai pot face rău a doua oară.

Anafilaxia e, din contră, o hipersensibilitate a organismului, chiar pentru substanțe inofensive, alimente sau medicamente. Cuvântul **anafilaxie**, creat de Richet în 1902, înseamnă „contrarul protecției”. Richet și tovarășul său de laborator, dr. Portier, au denumit prin acest cuvânt curioasa proprietate ce au unele otrăvuri de a mări sensibilitatea organismului.

ALIMENTELE ANAFILACTICE

Pentru unii oameni laptele e o otrăvă:

Câți părinți nu-și forțează copiii să bea lapte, când simt o repulsiune instinctivă.

Niciun copil nu trebuie silit, prin pedepse sau prin recompense, să mănânce ce nu-i place, copilul având un instinct al anafilaxiei.

Otrăvurile se împart în trei categorii, anume:

1. Unele sunt mortale în doze cât de mici. O picătură de acid prusic (**acid ianhidric**) e suficientă să omoare un om și cu un gram se pot omori 20 de oameni.

2. Altele sunt imunizatoare, adică organismul se deprinde cu ele și le tolerează. Cine a reușit să fumeze în fiecare o țigară (numai prima amățește), poate fuma și două țigări pe zi după o perioadă de antrenament, sângele tolerând alcaloidul lui Nicot.

3. Anumite otrăvuri sunt anafilactice, adică sensibilizează organismul și pot fi mortale chiar în doze mult mai mici decât cea inițială. Dacă și nicotina, bunăoară ar fi anafilactică ar fi suficient ca un om să fumeze azi trei sau patru țigări, fără niciun inconvenient, iar mâine să fumeze o singură țigară și să moară.

La fel alimentele anafilactice otrăvesc organismul și pot aduce moartea.

Pentru a evidenția forța anafilaxiei Richet a injectat unui câine, în vine, 4 centigrame de **actincongectină** prokilogramul de greutate. Animalul a slăbit câteva zile, a avut diaree ușoară, apoi redeveni sănătos. Mai târziu i-a injectat o doză de 20 de ori mai mică din aceeași otrăvă, extrasă din tentaculele actimiei și câinele a murit.

Injectiile de seruri pot provoca accidente anafilactice, de aceea în cazuri dedifterie apar eriteme scarlatiniforme.

*

Fiul lui Richet, mort în război, a descoperit stările anafilactice provocate de lapte și ouă, din cauza insuficienței pepsinei și a fermentilor pancreatici în intestinul subțire.

Următoarele alimente provoacă fenomene de anafilaxie alimentară: **laptele, albușul de ou, peștii de mare, raciile, mi-diile, stridiile, homarii, langustele, carnea de vițel** (e de preferat carnea de vacă).

Fructele ce dau anafilaxie sunt: **fragii și pepenii.**

Medicamentele anafilactice, deci otrăvitoare, pot fi: **chinina, aspirina, iodurile, și bromurile.**

Anafilaxia e cunoscută în anumite cazuri particulare, sub numele de **idiosincrazie.**

Fiecare om trebuie să cerceteze și să cunoască meteahna sa anafilactică.

Mâncăruri și fructe delicioase pentru unii, pot fi otrăvuri pentru alții.

L. Florin

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și **ondulațiuni permanente**, execută ireproșabil **Coaforul François**, Strada Edgard Quinet, 7.

Operațiuni de CORECTURĂ și PLASTICĂ

(fără cicatrice)
a nasului și urechilor, a feței, gâtului și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLFE HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domnului 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

Citiți „MAGAZINUL”

Publicația publicului select. Al eurp anar
160 pag. Lei 25

O AMBULANȚĂ A CRUCII ROȘII SUEDEZE BOMBARDATĂ DE ITALIENI ÎN ABISINIA

A stârnit o enormă senzație și a impresionat profund întreaga omenire bombardarea ambulanței Crucii Roșii suedeze în Abisinia. Fotografia noastră înfățișează pe membrii ambulanței înaintea plecării lor în Abisinia, în jurul prințului Carol al Suediei, care i-a primit în audiență.

NUMAI
fața bine rasă, inspiră
simpatie unei femei.

LAMA

PLATINÉ

(CORDON ROUGE - BANDA ROȘIE)

Fiind flexibilă nu irită
obrazul.

Veți avea pentru
prima oară satisfacția
unui ras plăcut și de-
săvârșit.

Cereți o mostră gratuită

Un produs al uzinelor

SOUPLEX

REPR. S. L. & F. BUC. BR. MARIA 30

O SCRITOARE LUPTĂ PENTRU PACE

Mrs. Grace L. Oswald, conducătoarea unui colegiu din Lafayette (Statele Unite) a elaborat un plan pentru pace pe care i-a comunicat lumii prin postul de radio al orașului New-York. Acest plan preconizează „Statele Unite ale pământului” și propune ca toate datoriile internaționale să se plătească unei bănci din Basel, iar cu banii intrați să se cumpere acțiuni pentru finanțarea „noilor state unite”.

INMORMÂNTAREA LUI TRANDAFIR DJUVARA

Cu un ceremonial impresionant s'au desfășurat săptămâna trecută funeraliile lui

Trandafir Djuvara. Fotografia noastră a fost luată în aula Ateneului Român în timpul slujbei religioase.

FEMINITĂȚI

Arta și moda reveillonează

CINE a spus că veselie, gustul de a petrece a suferit o scădere în acești ultimi ani în societatea noastră, atinsă de criza zilei și de aripa îngrijorărilor de mâine? O desmințire din cele mai categorice

celor mai renumite case de modă, artiștele noastre au rivalizat în invenții de bun gust sub ochiul indulgent al marelui prezidente, Maria Filotti, care mai mult ca oricând, cu înfățișarea de adevărată Vasilissă, purta cu prestanță

Douglas Fairbanks fotografat recent la Saint Moritz împreună cu Lady Ashley și sora ei.

Vedeta de cinema engleză Constance Godridge poartă o elegantă capă de hermină mărginită pe ambele părți cu blană neagră.

Fotografia alăturată a fost luată la maternitatea din Londra. Ea înfățișează opt copii născuți în ziua de Crăciun.

Și în California se întâmplă să plouă. Fotografia noastră o înfățișează pe Molly Lamont îmbrăcată 100% pentru ploaie plimbându-se fericită prin Hollywood.

de afirmației pesimiste de mai sus, a dat-o în noaptea sfârșitului de an, exuberantul Reveillon organizat de Sindicatul artiștilor, unde toți cei ce ne încântă, pe diferite scene, au râs, au glumit, au dansat, alături cu mulțimea, ce a avut marele prilej de a-i vedea, de a-i atinge ca pe niște muritori obicinuiți.

E drept că pretutindeni, în Capitala noastră, de la cel mai snob local până la bir-tutețul cel mai obscur, clopoțeli veseli au făcut să tacă orice obiecție a unui pesimism înecat vremelnic în numeroase libafii. Făcând să pălească de invidie manequinele

ei neîntrecută o rochie de seară din satin ciré negru, cu trenă, și o capă de catifea roșie de o croială fără cusur. Doamnă mare, atât pe scenă cât și în viață, decana primului nostru teatru, făcea onorurile acestui Reveillon după urma căruia, zeci și sute de artiști în nevoie, vor avea un cămin și o bună stare răsplătitoare a trudnicei lor vieți.

În Japonia există o școală specială pentru bunele gospodine. Fotografia noastră înfățișează un moment din lecția spălatului rufelor.

Alternând cu pocnetul sticlelor de șampanie, ineputabilul, veșnic tânărul nostru Tănase, șoptea prezidentei câte o glumă, apoi chemat de pretutindeni cu ovații, apărea ca un spiriduș la toate mesele spre a ciocni și strânge mâinile ce i se întindeau. Alături de el, maiestuoasă, într-o rochie de lamé de argint brumă, o poezie de gust, d-na Tănase râdea de ghidușile zburdalnicei Lisette Vereea, subțire ca o silfidă într-o toaletă de satin alb brodată cu fir. Pe cap, drăgălașa vedetă a Alhambrei, purta un fesuleț tot alb cu un ciucure imens negru, care-i cădea pe spate.

Gravă și distinsă ca întotdeauna, Lily Popovici, într-o rochie ametyst, arăta un spate amețitor, de o impecabilă anatomie. Frumoasa interpretă a versului românesc, avea în acea seară un rol inedit; acela de „chaperon”, a celui mai fraged, mai tânăr boboc al Naționalului, care e suava, micuța Madeleine Andronescu, toată drapată în spumostulle negru cu un singur clips de brillante în frumosu-i păr virgin de orice tincturi. O intrare senzațională, salută de muzica rustică a cimpoiilor și țambalului, și-a făcut, puțin după miezul nopții, Lulu Nicolau, în rose, care spre a mulțumi de primire arunca cu dărnicie sărutări gratuite cu o mână mică, tuturor celor ce doreau să le primească. Și cine nu dorea?

Chiar și cei ce făcuseră cerc în jurul lui Maud Mary, care mai vamp ca oricând se îmbrăcase în negru de sus până jos în amintirea poate a Vulturului negru, soțul dispărut din Rose-Marie.

Vioi neastâmpărat, poate puțin gelos de succesele vedetelor feminine, Aurel Munteanu se plimba ca un argint viu de la o masă la alta, pe când Giovanni, Veselul comic al Alhambrei în aplauzele lui Talianu și ale celorlalte stăruri, schița un dans oriental, urcat pe un scaun, în acompaniamentul celor trei purceluși autentici, albi ca neaua, cu fundă roșie la gât ce începură a circula din brațe în brațe.

Trezite din somn, animalele porte-bonheur, în curând fură zmălțate pe capul și spinarea de zăpadă de roșul atâtor buze frumoase care se întreceau să-i sărute spre necazul admiratorilor ce ar fi schimbat bucuros cu ei pentru o clipă. Până și celebra scriitoare și ziaristă franceză, Luc Valti, oaspetea noastră de câteva săptămâni, cerea cu insistență unul din micii protagoniști ai guitaletului.

— „*Moi aussi, moi aussi*”, și fără teamă că-și va șifona superba rochie albă cu capă de catifea verde, ea legănă până îl adormi pe brațele roze, pe micul purceluș ce nici când nu va mai fi în așa clipe de noroc.

Mergând crescendo, veselia se întetă, cadourile circulară și capete grave, cu tâmpilele sure nu se deteră înălțuri de a purta bonetele nebunului, sau pălărioarele verzi de clown burlești.

La ziua, când cei din urmă oaspeți se retraseră desfăcându-se cu greu din munții de serpentine, bule și confetti, pe terasa unde se îngropase cu cântece vesele morocănosul an 1935, apărură timid în voaluri cenușii fraged, tinerel, anul 1936, cu tola plină de fagădueli, de bune intenții, pe care numai zilele ce se vor scurge, ne va spune dacă le va ține sau nu.

Fulmen

**Duminică este interzisă Inculpatul trebuie să-și
pălăria de paie! bată joc de judecător**

IN timpul unei reprezentații duminicale într-un teatru londonez, comicul care purta pe cap o pălărie de paie, a fost primit cu entuziasm de către public. Jandarmul care era de serviciu, a protestat însă. După lege, numai în zilele de lucru se poate purta pe scenă o pălărie de paie. Deci directorul teatrului a fost nevoit să se apere în fața justiției.

LEGILE judecătorești din Noua Guinee sunt mult diferite de ale noastre: de purtarea inculpatului depinde achitarea sau condamnarea sa. Dacă-și bate joc de judecător și râde în nasul acuzatorului, este sigur că va fi achitat, căci în cazul acesta se spune că un vinovat nu poate fi atât de vesel, ci numai cel care are conștiința împăcată.

Așa a fost găsită moartă, în gara lui său, vedeta de cinema Thelma Todd. Poliția americană continuă cercetările în această stranie moarte despre care nu se știe încă dacă a fost provocată prin crimă sau sinucidere.

LINDBERGH A SOSIT IN EUROPA

Temându-se de gangsterii, cari i-ar putea răpi și al doilea copil, colonelul Lindbergh a hotărât să se stabilească împreună cu soția lui în Europa.

Fotografia noastră o înfățișează pe d-na Lindbergh urmată de colonelul Lindbergh și de fiul său John, la debarcarea de pe vapor și tot ei în automobil după sosirea la Liverpool.

REALITATEA ILUSTRATA

DIRECTOR: NIC. CONSTANTIN

Apare săptămânal în 32 de pagini mari.

PREȚUL LEI 10. —

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an	400 LEI
Pe șase luni	200 „
Pe trei luni	100 „

Redacția și Adresa: București, Str. Const. Mille 7. Telef. 3.84-33
Imprimată la foto-fotografură în atelierele „ADEVERUL” S. A.

AVENTURA ARCTICA

(urmarea articolului din pagina 12-a)

răspunse: „De aci înainte am de lucru în casa aceasta!”

În seara următoare, tânăra mea soție îmi ceru să merg cu ea pe țarm, ca să putem vorbi fără a avea un acoperiș deasupra capetelor noastre. Ea-mi spuse, că deoarece se căsătorise cu un bărbat alb, se hotărîse să întrebuițeze de acum înainte unul dintre celălalte nume ale sale. Mă declarai de acord și din momentul acela deveni cunoscută în întreaga Groenlanda, sub numele de Navarana. O viață cu totul nouă începu pentru mine din ziua aceea. Navarana, deveni pentru toată lumea soția mea, în momentul când fu văzută în sania mea și nimeni nu se gândi să se întrebe cât va dura această uniune.

Deși foarte tânără, când am luat-o eu, viața Navaranei fusese unul dintre cele mai înfiorătoare romane ale Arcticii. Copilăria și-o petrecuse împreună cu părinții ei, pe insula Salve. La un moment dat se deslănțui una din acele inexplicabile epidemii, ce decimează adesea populațiile primitive și pe insula aceasta nu mai rămăseră în viață decât Navarana cu mama ei și un frățior mai mic. Rămase fără carne, femeile tăiară câinii și-i mâncară. Când această provizie de carne luă sfârșit, începură a mânca și blăniile și oasele câinilor. Băiețelul avea abia câteva luni. Mama rămase fără lapte și nevând nici o altă posibilitate de a-și menține copilul în viață, îl strangulă, sub ochii Navaranei. Dar disperarea mamei, spunea ea, era mai dureroasă decât moartea copilului.

Navarana îmi spuse apoi că măncase o vreme iarbă și excremente de iepure, pentru că în cele din urmă să sugă bucațele de piele veche. Dar când veni toamna, Uvdurik sosi cu sania și le duse pe ambele femei la coliba sa.

Crezusem că poporul Groenlandei nu mai avea secrete pentru mine, dar îmi fu dat să descopăr, cu vremea, că viața sa era cu mult mai bogată decât îmi închipuisem. Navarana îmi povesti o sumedenie de lucruri, pe care altfel n'aș fi avut cum să le aflu.

Când veniam în contact cu localnicii, aceștia îi arătau Navaranei o deferență cum nu i se mai acordase nicicând înainte. Și când venia la postul din Thule, pentru a negocia cu noi, o tratau ca pe cea mai de seamă femeie din ținut.

Modul în care se făceau aceste târguri cu indigenii, merită să fie descris; clienții noștri erau tratați ca niște musafiri, și cum târgul n'avea loc decât odată pe an, nu e nevoie să mai spunem că se pregăteau cu mult timp înainte, pentru această vizită. Întreaga familie sosia într-o sanie. Unii dintre ei veniau dela mari depărțări și trebuia să îndeplinim un foarte complicat ceremonial, pentru a-i întâmpina. Cei mai mulți începeau prin a refuza să intre în casă, spunând că se aflau doar în trecere pe acolo; dar se lăsau curând înduplecați să se oprească puțin, femeile și copiii intrând întâi, urmați la câteva minute de bărbat, după ce-și deshamase câinii dela sanie și le dăduse să mănânce.

Aveam o baie, pe care o adusesem special pentru ei și oricine se putea scălda în ea, cu condiția

să-și adune destulă gheață, s'o topească și să încălzească apoi apa pe sobă. Căda aceasta avu un succes atât de mare, încât am văzut pe mulți dintre vizitatorii mei stând în apă ore întregi. Când apa se răcia soțiile turnau alta, care se infierbăntase între timp pe foc.

Vorbiam despre tot ceea ce constituia viața locală: vânat, câini, copii, etc. Și după trei zile când, conform tradiției daneze, vizita trebuia să ia sfârșit, întrebam—ca și cum aș fi vorbit așa în trecut—dacă oaspele n'avea cumva niște piei de vulpe. El făcea atunci o figură mirată.

— Vulpi? Cine, eu? În fața d-tale se află unul dintre cei mai neîndemânateci vânători și pentru a prinde o vulpe, trebuie să fii foarte dibaciu.

— Vai, ce rău îmi pare, — răspundea eu. Îmi trebuie neapărat niște piei de vulpe, frumoase știam că dacă e vorba să-mi procur ceva cu adevărat bun, la d-ta voi găsi. Ce aveți în sacul de afară?

— Nimic despre care se poate vorbi, în această splendidă casă.

— Sperăm că sunt piei de vulpe.

— Nu sunt decât niște trențe, pe care le-am luat cu noi, spre a avea pe ce să ne ștergem mâinile.

— Dacă mi-ați da voie să mă uit? Nu sunt obicinuit să văd o blană cu adevărat frumoasă.

— Doamne ferește! Nu le putem aduce în această casă.

Și astfel după nesfârșite schimburi de curtoazie, bărbatul și femeia se lăsau convinși să întindă, pe podele pieile aduse și o mare parte dintre localnici erau de față, pentru a se minuna de frumusețea lor.

Îmi aduc aminte, mai cu seamă, de un client, care-mi adusesese cincizeci de piei de vulpe, admirabil tăbăcite și cusute. Femeia lui supsesse până la ultimul miligram de grăsime de pe ele, iar blana era bogată, cu firul lung și strălucitor. Acum era rândul meu să vorbesc.

Mă așezam jos și mă frecam la ochi ca și cum nu mi-ar fi venit să cred că aveam înainte-mi niște piei atât de frumoase, și la urmă îi ceream să le bage la loc în sacul său. Aș fi vrut să le cumpăr, îi spuneam eu, dar n'aveam cu ce să-i plătesc pentru aceste incomparabile blănuri!

— N'ai să mă faci să cred că aș îndrăzni să iau ceva, pentru o asemenea grămadă de sdrențe. Tot ce sper, ar fi să le acceptți ca un dar, din parte-mi.

— Dar aș vrea grozav să le am, pentru că acum aș putea trimite în sfârșit ceva frumos în Danemarca.

Și pe urmă, venia ultimul act al târgului.

— Primesc cu mare bucurie aceste piei și aș vrea să vă dau în schimb ceva din vechiturile pe care le-am adus aci cu noi. Dar sunt atât de lipsite de valoare, încât mi-e rușine să vi le ofer.

Acum tonul vizitatorului se schimba puțin.

— Am fi foarte fericiți să avem o amintire dela dvs, Dar orice ne-ați da va fi prea mult.

— Iată — îi răspundea eu — cheea magaziei. Alegeți-vă ce vreți. Mie mi-e rășine însă, să vă însoțesc. Nu vreau să vă văd desamăgirea. Acesta era punctul culminant al târgului. Cumpăratul și soția sa, luau cheea și dispăreau în magazie. Uneori rămăneau acolo câte-o jumătate de zi. Indigenii știau că cu cât vor fi mai modești la început, cu atât vor dobândi mai mult. Îl întrebam pe bărbat, ce-ar fi vrut să aiba, iar el îmi răspundea că dacă țineam să-i dau ceva, avea să îndrăznească a-mi cere câteva cuie.

Acum era datoria mea să vorbesc. N'ar fi vrut o pușcă? Ba da! Munițiuni? O, da, natural. Dar un cuțit, li trebuia și cuțitul. Un topor? Asta era tocmai obiectul după care venise. Tutun? Dacă-i puteam da puțin, avea să-l fumeze în cursul iernii, gândindu-se la mine.

Bărbatul se declara în sfârșit satisfăcut. Mă întorceam atunci către femei. Soțul și soția își făcea fiecare târgurilele separat, părăndu-li-se că în felul acesta aveau să obție mai mult. Femeia voia ace și ață, rufărie, foarfeci, oglinzi, și oale, tutun, săpun și orice alte articole mai vedea în magazie.

În cele din urmă, soțul și soția se duceau să-și ia lucrurile cerute. Momentul acesta era poate cel mai important în tratativele noastre. Își amintiau deodată că uitaseră o mulțime de lucruri, de care aveau mare nevoie. Amândoi veneau în fugă la mine.

— O, te rog să mă ierți, dar aș mai vrea o pilă! — striga bărbatul. — Tocmai pentru asta am venit, și dacă n'o obțin înseamnă că n'am avut noroc.

— Ai să ai o pilă — îi răspundea eu.

Venia atunci rândul femeii să strige: — Am să-ți dau ața înapoi. Prefer o ceașcă pe care am văzut-o acolo.

— Vei avea ceașca!

Ceeace nu știau însă acești naivi, era că mă așteptasem la aceste ultime cereri și că până'n momentul acela rămăseră cel puțin două piei, care nu fuseseră plătite.

Navarana era o ființă plină de tact. Ea știa că eschimoșii polari puteau fi lăsați să se servească singuri, deoarece nu iau niciodată mai mult decât li se oferă; în această privință, ei diferă de rudele lor din Sudul Groenlandei, unde fiecare procedează pe baza teoriei că ocazia ar putea să nu se mai ivească.

Fericirea Navaranei era desăvârșită; dar exista totuși și pe firmamentul ei un norișor, căci dacă era cea mai bine îmbrăcată femeie din regiune, unele dintre semenele sale, venite să negocieze, recunoșteau în vestmintele ei, pieile pe care ele se decisersă să nu le păstreze și mi le aduseseră mie, și nu neglijau niciodată a-i spune cât de fericite se simțiau să-i furnizeze îmbrăcămintea. Remarca aceasta, se înțelege, nu putea fi suportată de o adevărată gospodină și Navarana începu a-și prinde singură vulpile!

O interesantă statistică

E vorba de o statistică medico-scolară ce ne vine din America. Acum câțiva ani a izbucnit în regiunea Cleveland o epidemie de scarlatină. Într-o școală primară din oraș, boala a făcut adevărate ravagii. Dintr-o populație școlară de 246 de elevi, 51 s'au îmbolnăvit. Din acești 51, mortalitatea a fost de 12.

Cu acest prilej, s'a putut face o interesantă constatare. Trebuie să se știe că în multe școli din Statele Unite, elevii se bucură și de îngrijiri medicale. Copiii mai slabi fiziceste li se dă în pauză câte o lingură de sirop Tonoglobine, așa cum în unele locuri și la noi, li se dă untură de pește. În paranteză fie zis, Tonoglobine pe lângă că are un gust plă-

cut care atrage pe copil, mai prezintă avantajul unui tonifiant incomparabil.

În aceste condițiuni, s'a constatat că dintre cei 51 de elevi care au avut să suferă de pe urma epidemiei, 48 erau dintre aceia cari ru urmaseră cura cu Tonoglobine, iar singurii 3 cari deși urmaseră această cură, s'au îmbolnăvit totuși au prezentat forme benigne și s'au vindecat repede și fără urme.

Reiese de aci că Tonoglobine, fie în stare de vin, fie în stare de sirop, are de efect o fortificare a organismului contra tuturor agenților nocivi și o adevărată imunizare a corpului contra bolilor microbiene.

J

NGRIJIREA FEȚEL.—SLĂBIRE ȘI INGRĂȘARE PRIN TRATAMENT EXTERN.—BĂI DE PARAFINĂ, GIMNASTICĂ SPECIALĂ.—EPILAȚIA PĂRULUI DE PRISOS, ÎNDEPĂRTAREA NEGILOR.—TRATAMENTE CONTRA CĂDERII PĂRULUI.

LA INSTITUTUL COSMETIC

Helene Simon

CALEA MOȘILOR 88, PARTER.
SCARA B. TELEFON 318/72
ORE DE PRIMIRE 9-1, 3-7

supravegheat de un medic specialist

„TIC TIC TIC” IN TURNEU

vindea așa cum a înveselit timp de trei luni Capitala.

Marele succes al d-lor Stroe și Fotografa noastră înfățișează un Vasileache „Tic Tic Tic” a plecat amuzant moment din actul II al în turneu pentru a înveseli pro-plesii „Tic Tic Tic”.

DESTINUL UNEI FEMEI frumoase și nefericite

BECKY SHARP

DESPRE filmul BECKY SHARP se poate spune cu hotărâre că este cel mai important din câte au rulat în cursul ultimilor ani, deoarece a marcat un progres decisiv în tehnica cinematografilei. Acest film este în întregime colorat, ceea ce s'a realizat pentru prima oară. În rolul lui Becky Sharp apare frumoasa Miriam Hopkins.

Redăm mai jos subiectul filmului, povestit de ziarista pariziană Natalie Pilenko.

„Sărmană fetiță, plângi și citești scriptura. Crezi că vei fi fericită fiindcă ești bună... Nu, nu. Bărbații iubesc femeile bogate și frumoase. Pe bărbați îi poți păcăli ușor povestindu-le istorioare bine ticluite și împodobite cu minciuni sentimentale.

Dar, înainte de toate, da, înainte de toate, să nu iubești pe nici unul din ei.

guvernantă, ocupând aceleași încăperi cu servitorii și asaltată cu gânduri de cucerire de către băieții mai mari ai stăpânului. Eram Becky Sharp, neînsemnată și săracă.

Când Rawdon — soțul meu — a făcut din mine o femeie care putea să se prezinte alături de el, m'am jurat să-l fac cu mult mai puternic de cât erau cei mai puternici.

Am cumpărat — după dorința mea — tot felul de îmbrăcăminte, iar cu restul banilor ce ne-a rămas, am închiriat un apartament în cel mai central cartier al Londrei.

* * *

...Curând nu existau la Londra tineri cari să nu pretindă onoarea de a fi invitați la supeurile mele. Trebuia să vezi mesele mele încărcate cu argintărie și porțelanuri — cu fructe și vinuri franțuzești — dantelele fine ale perdelelor mele și lacheii mei cu mânuși albe. Aveam cai superbi în grajdurile mele și trăsuri cu emblemele lui Rawdon. Dar toate acestea necesitau parale — multe parale. ...Prietenii lui Rawdon mă laudau și mă curtau neîntrerupt, iar eu mă jucam cu ei de parcă ar fi fost marionete.

„Ești cinstită și timidă, fetița mea... Crezi că toți acei bărbați cari, atrași de mine, frecventau partidele de joc de cărți ar fi riscat să piardă averile lor jucând cu soțul meu, dacă n'ar fi sperat să mă cucerească într-o zi? Și crezi că m'ar fi iubit cu atâta ardoare dacă nu eram sigură de mine? Și eram sigură, deoarece sim-

ca un castel de cărți. Și n'a mai rămas absolut nimic.

Unul dintre bărbații cari aveau ură pe mine, îl forțai pe soțul meu să-i achite o datorie veche de 400 L., dar soțul meu n'avea nici un penny. Am alergat imediat la marchizul de Steyne. M'a primit zâmbind. Nu voiu uita niciodată acest moment. Eram ruinată. Marchizul a lăsat să cadă între rozele cu care acoperise genunchii mei, patru bancnote a 100 de lire — cari erau salvarea onoarei soțului meu. M'a privit tot zâmbind cu priviri arzătoare și cu buze întredeschise. Am fost nevoită să-l primesc în casa mea chiar în aceeași seară în care Rawdon se dusesse să-și achite datoria. Micile dorinți ale adoratorilor mei, erau nimicuri față de violența nebună a lui Steyne.

Dar Rawdon, care suspecta totul, s'a înapoiat pe neașteptate.

* * *

Nu mi-a mai rămas nimic. Toți au fugit de mine ca de o leproasă, imediat ce soțul meu m'a alungat.

Am plâns nopți întregi — nu din cauza gerului — deși mâinile îmi erau înghețate, ci din cauza

lată un grup de vedete cinematografice surprinse de obiectiv în cursul unei serate moderne la Contesa Di Frasse la Los Angeles. Dela stânga spre dreapta: Miriam Hopkins, Merle Oberon, Norma Shearer și Dolores del Rio.

A prefera pe altul înaintea eului tău, este o slăbiciune pe care nici un bărbat nu ți-o va recunoaște. Crezi că bărbații sunt în stare să deosebească un sărut fals când e dat frumos și arzător?

...Dacă acumă mă vezi îmbrăcată în zdrențe și cu aceste murdare cărți de joc în mână — singura mea distracție — motivul este că nici odată n'am vrut să urmez sfaturile ce ți le dau acum; am căutat totdeauna să văd ingenunchiați înaintea mea pe toți bărbații și pe toți puternicii zilei și să păstrez totodată și iubirea soțului meu...

Il iubeam așa cum poate să iubească o femeie pe un amant... Mă răpise din palatul tatălui său unde eram angajată ca guvernantă la mai mulți copii zburdalnici. S'a căsătorit cu mine deși acest mariaj era o piedică pentru strălucita lui carieră de ofițer. Nu eram decât o fată sărmană fără nici o zestre, disprețuită de toate celelalte femei cari mă invidiau pentru frumusețea mea, deși nu eram decât îmbrăcată în rochițe de pânză și nu eram decât o mică

țeam în jurul meu admirația bărbaților și vedeam femeile mușcându-și buzele de gelozie. Aureola ce-mi dădea îmbrăcămintea mea, era de neîntrecut. Și încorona frumusețea mea. Mai află ceva, fetița mea... Cea mai frumoasă ciobăniță din lume ar fi trecut neobservată pe străzile Londrei, dacă îmbrăcămintea ei nu egala frumusețea ei... Toate acestea le știam când dansam cu prietenii soțului meu. Chiar și soțul Ameliei — singura mea prietenă — înnebunise după mine. Nu mă distram deloc auzind suspinele lui. Rugămintile și promisiunile lui mă plictiseau. Dar îi toleram toate acestea, fiindcă soțul meu câștiga dela el cât vroiam. Într-o zi am întâlnit un bărbat nepăsător și cu ochi sfredelitori. Mi-a plăcut ironia lui aparentă. Disprețuia pe tinerii curtezani cari roiau în jurul meu; numai cu mine era sincer. Cu toate acestea, tăcea când dansa cu mine.

Il întâlneam des. Imi plăcea filosofia lui amară și răutatea lui spirituală, amintindu-mi săgețile lui Voltaire. Era foarte bogat acest bărbat. Marchizul de Steyne. Am căpătat cadouri superbe din partea lui și tot de el am fost introdusă la Curtea Regală.

O serată dansantă la Curte. Sute de lumânări cu culoarea lor trandafirie — luminau uniforme roșii ale ofițerilor, buclele mătăsoase ale doamnelor, trenele rochiilor lor care semănau cu flori de toamnă. Iubeam această bogăție visată, iar muzica mă făcea să uit totul. Eram înconjurată de toți acești domni, iar toate doamnele mă pizmuiau... Eram fericită...

* * *

Într-o zi totul s'a năruit atât de ușor, atât de repede —

că nu-l voiu mai vedea pe acel bărbat — singurul pe care l-am iubit.

Acum nici nu mai plâng. Vinul roșu stinge bine, ca și șampania, trecutul.

Dă-mi te rog sticla de sub pat...

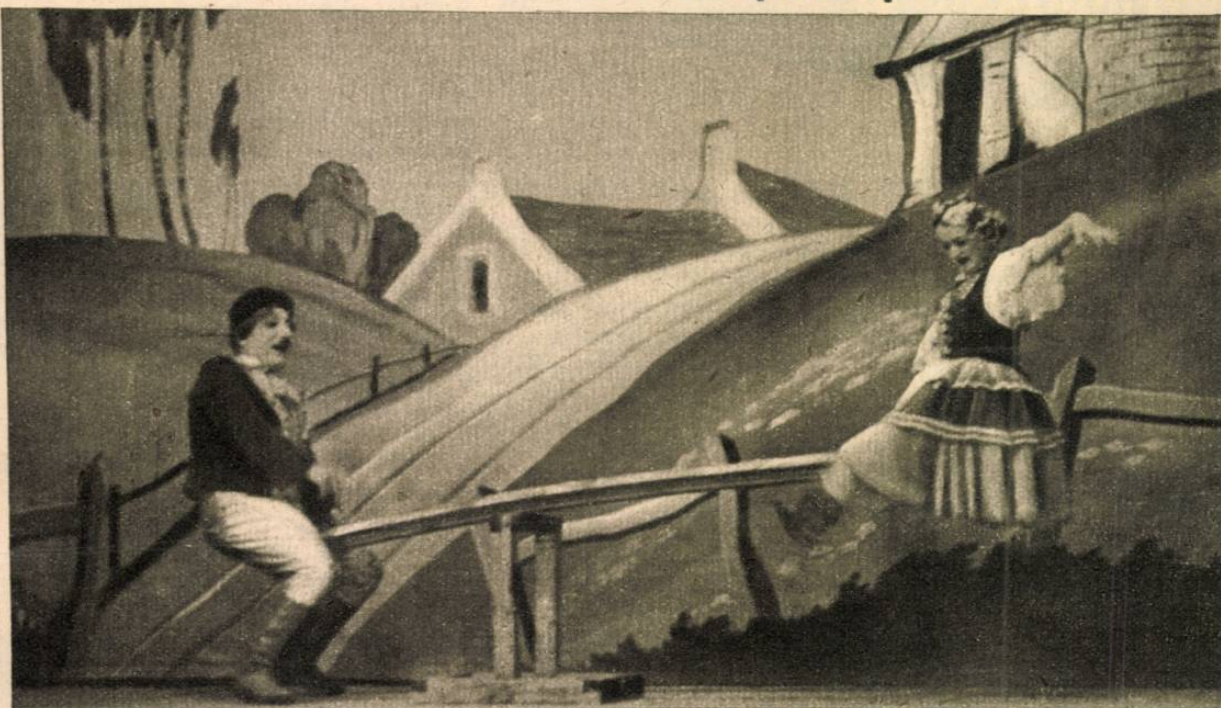
Nu-mi place să-mi reamintesc..."

Premierele

Teatrul Comedia (Cărbuș) : „Apropo Tănase” revistă în 2 acte și 32 tablouri de N. Kirițescu și P. Andreescu.

D. Tănase ne-a prezentat în prima zi de Crăciun un spectacol revuistic de mare amploare. „Apropo Tănase” este o revistă excepțională, care întrunește fastul desăvârșit cu humorul de cea mai bună calitate.

D-nii **N. Kirițescu** și **P. Andreescu** au meritul de a fi alcătuit un text caracterizat prin o mulțime de momente și situații neexploatate până azi. Sketchul procesului senzațional bunăoară, sau scena vânzătorilor ambulanți, sunt scene admirabil găsite.

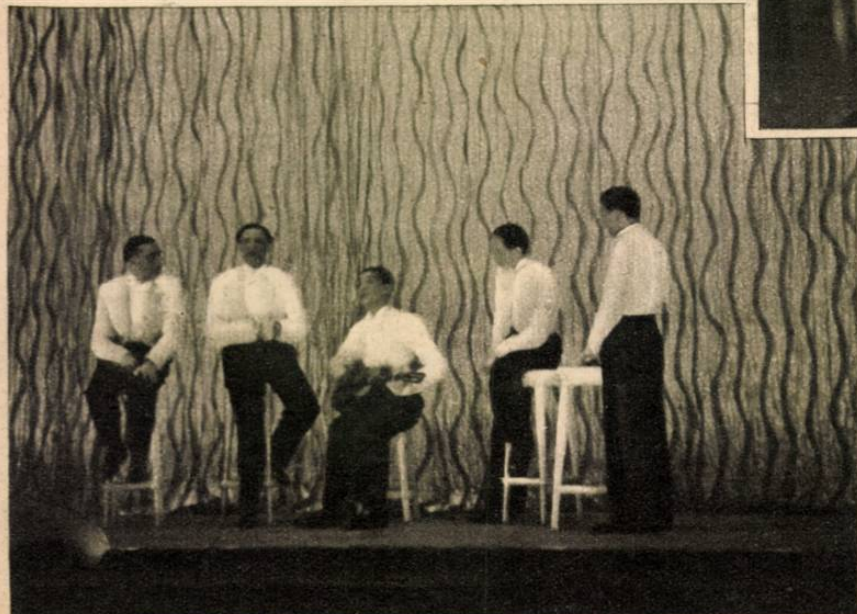
Dintre cele 32 tablouri ale revistei, menționăm — în afara scenelor de humor mai sus pomenite la care am putea adăoga sketchul „Hercules” — superbe realizări picturale și coreografice ale următoarelor scene: Prologul, Veneția, Opiumul, Dantelele precum și cele două finaluri ale actului I și II, — mai ales acesta din urmă. D-nii **Caramanlău** și **Rohrhofer** — care-au făcut decorurile — d-na **Virginia Tănase** — sub a cărei supraveghere s-au făcut costumele — se pot felicita. Deasemeni d. **N. Kirițescu** realizatorul unor minunate tablouri de ansamblu.

În fruntea interpretării a strălucit inepuizabilul **Tănase** de la spectacol la spectacol mai tânăr, mai în vervă și mai bine dispus. A spus cupletul, a cântat, a dansat, cu vioiciune extraordinară. Alături de D-sa, marea isbândă a spectacolului revine scâpărătoarei **Mia Apostolescu** un pachet de nervi, temperament, entuziasm, vioiciune, dăruită publicului pe aripile unui formidabil elan. Fiecare scenă a acestei

neîntrecute stele, este urmărită cu răsuflarea oprită, căci **Mia Apostolescu** — veritabil star american aterizat pe scene românești — este deadreptul cuceritoare, uluitoare, cu dansul, cu cântecul și mai ales cu ochii ei, mereu neastâmpărați, mereu luminoși și pătrunzători.

D-na **Olga Solomoneanu** a cântat cald, insinuant, mângâietor ariile care i-au fost încredințate, în vreme ce d-ra **Maud Mary** a fost mult aplaudată în rolurile de „femme fatale” pe care le-a interpretat. Glas plăcut are d-ra **Liana Mihăilescu**. Un element care se afirmă este d-ra **Marie-Jeanne**. **Aurel Munteanu** a fost unul dintre sărbătorii noului spectacol al Cărbușului. Antrenant, în plină vervă, d. Munteanu a spus excelent cupletul lui din prolog pentru a fi apoi un îndrăgostit veritabil în romanțioasa scenă „Păsărel”.

Al. Giugariu a completat strălucit trio-ul fruntaș al echipei masculine de la Cărbuș, fiind mult aplaudat în sketchul procesului.

În această pagină de sus în jos: D. C. Tănase în sketchul Hercules. D. C. Giugariu într'un sketch mult aplaudat al primului act. D. Tănase și d-ra Mia Apostolescu în scena mazurcii. Fastuosul final al actului II. Se văd în primul rând D-na Olga Solomoneanu, D-nii C. Tănase, Aurel Munteanu și în mijloc Mia Apostolescu. Cei cinci interpreți ai mult aplaudatului quintet vocal „Era într-o Marți la cinema”.

(Fotografii Ignat)

Piu Mironescu — a dovedit din nou frumoase însușiri vocale — **N. Roman** — excelent în toate aparițiile **I. Dinescu**, **G. Trestian** și ceilalți au completat ansamblul.

Dealungul întregului spectacol de fast, de beție de lumină și culoare, răsună melodiile originale de strălucită inspirație ale compozitorilor **G. Dendrino** și **P. Andreescu**.

Meritul frumoaselor evoluții coreografice revine d-nei **Floria Capsali** și lui **Clark Nichols**.

D. Tănase poate fi mulțumit. A început strălucit anul 1936. Căci „Apropo... Tănase” va face cu siguranță mare serie.

Ion Golea

13 sau a sasinat din REGENT GATE

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

În timpul pe care-l petrec la Londra, Hercule Poirot și ajutorul său Căpitanul Hastings, se duc la teatru. Printre numerele teatrului de varietăți se produce și Carlotta Adams, care prezintă o foarte reușită imitație a actriței Jane Wilkinson. Jane, care în viața ei particulară este Lady Edgware, ocupă un scaun îndărătul lor și aplaudă foarte entuziasmată performanța d-rei Adams. În urmă, Jane vine la Poirot și-l poartă să supeze în apartamentul ei. Miss Adams face parte dintre invitații actriței, ca și Bryan Martin un celebru actor de cinema.

Jane îl roagă pe Poirot să se ducă la soțul său și să-l convingă să-i acorde divorțul.

Lordul Edgware îl primește pe Poirot, spunându-i că e absolut de acord să divorțeze de Lady Edgware și că i-a și trimis, mai de mult, o scrisoare în acest sens.

Edgware este găsit asasinat. Bănelile cad asupra Janei, dar Poirot o crede inocentă, deși Bryan Martin i-a spus că aceasta și-a exprimat dorința de a-l ucide soțul, spre a se putea recăsători cu Ducele de Merton.

Poirot, Hastings și cu inspectorul Japp dela Scotland Yard, iau interogatorii secretarei și valetului Lordului Edgware.

PROBABILITĂȚI

Japp ne părăsi, iar Poirot mă luă de braț și intrăm în Regent's Gate, unde ne așezam pe o bancă izolată.

— Acum abia înțeleg rostul trandafirului d-tale. — îi spusei eu răsând. Dar în momentul acela cred că înebuniseși.

El dădu din cap serios.

— Vezi, Hastings, secretara aceasta este o maritoră primejdioasă pentru că minte. Ai văzut cu ce siguranță spunea că a văzut figura vizitatoarei? Mi-am dat însă imediat seama că aceasta era o imposibilitate. Venind din birou, mai înțeleg, dar nu intrând. Am făcut atunci o mică experiență, al cărui rezultat a fost exact cel la care mă așteptam și apoi i-am demonstrat doamnei că mințea. Ai văzut cum și-a modificat imediat declarația?!

— Nu însă și convingerea — obiectai eu. — La urma urmelor, vocea și mersul cuiva constituiesc tot ce poate fi mai caracteristic la o persoană. — Intoarce-te cu câteva zile îndărăt. Îți amintești de seara petrecută în fotoliile unui teatru... — Carlotta Adams? A! dar în cazul acesta este un geniu.

— O persoană bine cunoscută nu e greu de imitat, dar trebuie să recunosc că această domnișoară este dăruită cu calități excepționale. Cred că ar putea amăgi foarte bine chiar și cel mai expert ochiu, fără concursul luminilor sau al distanței... — Poirot — strigai — nu e cu puțință. Asta ar

fi o coincidență fantastică.

— Depinde, cum o iei Hastings. Privită dintr'un anumit unghi, afacerea nu are câtuși de puțin aerul de coincidență.

— Dar ce interes ar fi avut Carlotta Adams să-l ucidă pe Lordul Edgware. Nici nu-l cunoștea măcar.

— De unde știi că nu-l cunoștea? Nu te grăbi astfel Hastings. Poate exista între ei o legătură despre care noi nu știm nimic. Nu spun că asta ar fi numaidecât teoria mea,

— Atunci, ți-ai și făcut o teorie.

— Da, probabilitatea amestecului d-rei Adams în această crimă, mi-a apărut dela început.

— Dar Poirot....

— Stai, Hastings. dă-mi voie să-ți fac o mică expunere. Lady Edgware discută fără cea mai mică rezervă, despre relațiile dintre ea și soțul ei, ba merge până acolo încât să spuie că ar avea poftă să-l ucidă. Și asta n'o auzim numai noi. Ci încă un chelner, camerista ei, Bryan Martin și, cred că și Carlotta Adams. Mai sunt și persoanele cărora li s'au repetat aceste cuvinte. Cine l-ar fi putut ucide, deci, pe Lordul Edgware? Soția lui.

Acum, presupunând că mai există cineva animat de sentimente asemănătoare față de lord, iată că are și un țap ispășitor la îndemână! Și în ziua când Jane Wilkinson, cuprinsă de migrenă, anunță că-și va petrece seara acasă, planul este pus în aplicare. Lady Edgware, trebuie să fie văzută intrând în Regent Gate. Ei bine, e văzută. Ea merge chiar până la a-și declara identitatea. Ah, c'est un peu trop ça! Ar da de bănuț chiar și unei stridii.

Și încă ceva, un amănunt de mică importanță, recunosc. Femea care-a venit ieri seara în Regent Gate, era îmbrăcată în negru. Jane Wilkinson nu poartă niciodată negru, ne-a spus-o. Să presupunem deci, că femeia de ieri seară nu era Jane Wilkinson. Crima să fie oare opera acelei femei? Sau a mai intrat în casă o a treia persoană, care l-a ucis pe lordul Edgware? Și în cazul acesta a intrat persoana înainte, sau după presupusa vizită a Lady-ei Edgware? Dacă ucigașul a venit după ea, ce i-a spus femeia Lordului? Cum și-a explicat prezența? Ar fi putut să-l înșele pe valet, care n'o cunoștea și pe secretara, care n'a văzut-o de aproape, dar nu putea spera să amăgească un soț. Sau poate că la intrarea ei, acesta nu mai era decât un cadavru? Să fi fost oare Lordul Edgware ucis, înainte ca ea să-și fi făcut apariția, între orele 9 și 10? — Destul Poirot! strigai eu. — Imi produce amețală.

— Nu te neliniști prietene, nu facem decât să trecem în revistă probabilitățile. E întocmai ca și cum am încerca mai multe rânduri de haine. Aceasta se potrivește? Nu; face crețuri la umeri. Dar aceasta? Da, ceva mai bine, dar nu e destul de largă. Astălaltă e prea mică. Și așa mai departe, până când ajungem la costumul perfect: adevărul.

— Pe cine bănuiești de un complot atât de oribil? — întrebai eu.

— A, în privința aceasta ar fi prematur să vorbesc. Trebuie să vedem mai întâi care-a fost motivul dorinței de suprimare a Lordului Edgware. Este în primul rând, nepotul, care trebuie să moștenească atât titlul cât și averea. Asta-i poate puțin cam prea evident. Și pe urmă în ciuda dogmaticelor păreri ale d-rei Carroll, se pune chestiunea inamicilor. Lordul Edgware părea un om care-și putea face ușor dușmani.

— Da — recunoscu eu — asta așa-i.

— Criminalul, oricine o fi fost el, s'a crezut la adăpost. Adu-ți aminte Hastings că dacă nu și-ar fi schimbat programul, în ultimul moment, Jane Wilkinson n'ar fi avut niciun alibi. Cu greu ar fi putut dovedi că rămăsese în camera sa dela hotel Savoy. Ar fi fost arestată, judecată și probabil, spânzurată.

Mă înfiorai.

— E însă ceva care mă nedumerește — continuă Poirot. — Dorința de-a o învinui este clară — dar ce rost are acea chemare telefonică? Pentru ce i s'o fi telefonat la Chiswick și odată ce s'a stabilit prezența ei acolo, mai înainte de-a proceda la... ce? Asta se petrecea la 9 și 30 cu siguranță înaintea crimei. Dar aceasta nu poate fi ucigașul, care-a aranjat ca totul să se ridice împotriva Janei. Atunci, cine-a fost? S'ar părea că avem aci două tabere.

Mă, înfiorai, aiurit.

— Ar putea fi o simplă coincidență — observai eu.

— Nu, nu, prea multe coincidențe. Acum șase luni o scrisoare a fost interceptată. Pentru ce? Sunt aci prea multe lucruri ce par inexplicabile. Trebuie să existe o legătură între ele.

Tăcu câteva secunde, dus pe gânduri, apoi reluă:

— Povestea aceea pe care Bryan Martin a venit să ne-o spuie...

— Dar, Poirot, aia n'are nici o legătură cu afacerea aceasta...

— Ești orb, Hastings, și cu tot dinadinsul obtuz. Nu vezi că toate aceste piese mărunte se adună, constituind o figură care se va contura din ce în ce mai precis.

Găsim că Poirot era prea optimist. Din toată această afacere mă alesesem doar cu o strașnică durere de cap. Lucrurile-mi păreau departe de a se clarifica.

— Nu se poate — mă revoltai eu brusc. — N'o cred pe Carlotta Adams capabilă de o asemenea acțiune...

Dar n'apuca să isprăvesc această frază și-mi amintii de ceea ce spusese Poirot cu privire la „lăcomia banului”. Era aceasta oare cheea enigmei. Simțiam

Mici sfaturi
Scherk

Vă va iubi mai mult decât amă dacă-l scăpați de tortura cotidiană, după ras. Oferiți un flacon de TARR, care suprimă usturimea rasului, netezeste pielea și-l ferește de infecții. Flacoane à Lei 51, 72 și 129.

O pudră care «ține»
este pudră «Mystikum» Scherk. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei. Are un parfum delicat și persistent. Cutii à Lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural
caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» îmbinând fardul «Mystikum» Scherk — care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbajii o apreciază atât de mult. Cutia Lei 70.

REPREZANTANȚA GENERALĂ «EXCELSIOR» CALEA MOȘILOR 78, BUCUREȘTI

Tuturor
le folosește
și Dvs.
nu știți nimic
încă?

Lotion
Faciale
Scherk

(Lotion de față Scherk)

Atunci este într'adevăr timp să cunoașteți Lotion de față Scherk! Si tenul Dvs. se va îndrepta repede devenind curat și proaspăt. Faceți neapărat o încercare — însă imediat • Flacoane à Lei 62", 103", 164", 300", 475".

SCHERK

că Poirot fusese inspirat în seara aceea. El o văzuse pe Jane în primejdie, din cauza fetei sale ciudate și egoiste, iar pe Carlotta, răstăcită de avarie.

— Nu cred că ea a comis crima, Hastings. Este prea rece și prea ponderată pentru asta. Poate nici nu i s'a spus că se va comite o crimă. Poate c'a fost utilizată, fără ca ea să știe despre ce era vorba. Dar atunci...

Se întrerupse, încruntându-se.

— Dar în cazul acesta ea este un accesoriu... Vreau să spun că va citi astăzi jurnalele. Iși va da seama... Poirot scâpă un strigăt.

— Repede, Hastings, am fost orb, imbecil. Un taxi, imediat.

Mă uitai uimit la el. O mașină trecea tocmai atunci pe dinaintea noastră. El o chemă și sări în ea.

— La Carlotta Adams, vrei să mergi?

— Mais oui, mais oui. Repede Hastings, repede. Fiecare minut e prețios. În cartea de telefon nu poate fi. Dar la teatru?

Cei dela teatru nu prea voiau să ne dea adresa Carlotei, dar Poirot reuși în cele din urmă să-i înduplece. Ocupa un apartament într'un mare imobil lângă Sloane Square. Dădu ordin șoferului să meargă într'acolo. Poirot își frângea mâinile de enervare.

— Numai de n'aș veni prea târziu, Hastings. Numai de n'aș ajunge prea târziu, repeta el febril.

— Pentruce toată această grabă? Nu înțeleg. Ce înseamnă asta?

— Inseamnă că mi-a trebuit foarte mult spre a-mi da seama de un fapt care săria în ochi. Ah, mon Dieu, numai de n'ar fi prea târziu.

O NOUĂ CRIMĂ

Deși nu înțelegeam motivul agitației lui Poirot, îl cunoșteam destul de bine pentru a ști că nu se frământa degeaba.

Apartamentul d-rei Adams se afla la primul etaj. Poirot urcă scările fără a mai aștepta liftul. Bătu la ușă și apoi sună. După câteva secunde, ne ieși înainte o femeie între două vârste, cu părul strâns într'un coc pe ceafă. Ochii-i erau înroșiți, ca și cum ar fi plâns.

— Miss Adams? — întrebă Poirot.

Femea-l privi lung.

— Cum, n'ați aflat?

— Să aflu? Ce să aflu?

Figura femeii pălise. Ea continuă cu glasul scăzut.

— E moartă. A murit în somn. Mititica.

Poirot se rezemă de perete.

— Prea târziu, — murmură el.

Agitația lui era atât de vădită, încât femeia-l privi mai atentă.

— Mă iertați, d-le, sunteți un prieten al ei? Nu-mi amintesc să vă mai fi văzut pe aici...

Poirot nu răspunde la această întrebare.

— Ai chemat doctorul? Ce-a spus?

— Că a luat o doză prea mare de narcotic.

Oh, ce păcat. O fată atât de drăguță.

El spune că a luat Veronal.

Poirot se îndreptă.

— Trebuie să intru — zise el autoritar.

Femea părea însă bănuitoare.

— Cred că... — începu ea.

— Trebuie să mă lași înăuntru. Sunt detectiv și vreau să cercetez împrejurările, în care-a murit stăpâna d-tale.

Femea scoase un mic strigăt și se dădu înlătur, iar noi pătrunserăm în apartament.

— Cececeți-am spus acum — reluă Poirot autoritar — este strict confidențial.

Toți ceilalți trebuie să continue a crede că moartea d-rei Adams se datorește unei simple întâmplări. Dă-mi te rog numele și adresa medicului pe care l-ai chemat.

— D-rul Heath, Carlisle street 17.

— Și numele d-tale?

— Bennett — Alice Bennett.

— Erai foarte atașată de Miss Adams, după cât văd, Miss Bennett.

— O da, domnule! Era o fată atât de drăguță, de cumsecade. O serviam de un an. Era cu totul altfel decât celelalte actrițe.

O adevărată Lady. Fină și manierată.

Poirot o asculta cu atenție și simpatie.

— Aceasta a fost probabil o adevărată lovitură pentru d-ta. — zise el amabil.

— O, da, domnule. Ii aduceam ceaiul, la 9 și jumătate, ca de obicei și am găsit-o întinsă în pat. Doarme încă, mi-am spus. Am lăsat apoi tava pe masuță și m'am apucat să trag draperiile. Unul dintre inele se înțepenise însă pe bară, așa c'a trebuit să trag tare pentru a-l desprinde și am făcut mult sgomot. Mare mi-a fost mirarea când întorcându-mă am văzut că nu se deșteptase.

Și apoi deodată, am observat că era ceva nenatural, în felul cum sta întinsă. M'am apropiat și i-am atins mâna. Era rece ca gheața, domnule, și atunci speriată, am strigat-o.

Se opri ștergându-și ochii.

— Da, da, — zise Poirot compătitor, — înțeleg mahnirea d-tale. Lua des Miss Adams din pastilele acestea?

— Câteodată, când o durea capul, lua niște pilule, pe care le ținea într'un flacon, dar d-rul spune că aseară a luat altceva.

— N'a venit nimeni la ea aseară?

— Nu, pentru că d-ra a plecat.

— Și nu cumva ți-a spus unde se ducea?

— Nu, domnule. A plecat de acasă pe la ora șapte.

— Aha! Și cum era îmbrăcată?

— Purta o rochie neagră și o pălărie de aceeași culoare.

Poirot se uită la mine.

— N'avea nici o bijuterie?

— Numai șiragul de perle, pe care-l poartă de obicei.

— Și mânuși... mânuși cenușii?

— Exact, d-le. Mânușile ei erau gri.

— Aha! Acum, fii bună și spune-mi în ce stare de spirit se afla? Era veselă, emoționată? Tristă? Nervoasă?

— Mi-a părut foarte bucură. Zâmbea într'una ca un copil care pregătește o poznă.

— La ce oră s'a întors?

— Cu puțin după ora 12.

— Și cum era atunci?

— Grozav de obosită.

— Nu era turburată? sau tristă?

— A nu, domnule. Părea foarte mulțumită, ca de un lucru reușit, dar trecut. A vrut apoi să cheme pe cineva la telefon, dar pe urmă s'a răzgândit spunând că o va face a doua zi.

— Ah! exclamă Poirot și ochii îi scânteieară — Nu cumva ai auzit numele persoanei pe care a chemat-o?

— Nu, domnule. A cerut doar numărul și a așteptat. Apoi operatorul i-a spus ca de obicei: „vă dau imediat legătura“, miss Adams a răspuns, „All right“, apoi deodată a căscat și a spus: O, nu mai pot, sunt prea obosită și a pus receptorul la loc, începând a se desbrăca.

— Dar nu-ți amintești măcar numărul pe care l-a cerut? Încearcă. Asta ar putea fi de mare importanță.

— Imi pare foarte rău dar nu pot spune decât că era un număr Victoria.

— A mâncat sau băut ceva, înainte de culcare?

— Un pahar cu lapte cald, ca de obicei.

— Și cine i l-a preparat?

— Eu.

— Și n'a venit nimeni aci ieri seară?

— Nimeni.

— Dar mai înainte, în cursul zilei?

— După cât îmi amintesc, n'am primit nici o vizită. Miss Adams a luat dejunul și ceaiul în oraș și s'a întors la ora 6.

— Când v'a venit laptele? Adică laptele pe care l-a băut ieri seară?

— I-am dat din laptele de după masă acela pe care băiatul îl lasă regulat la ușă, la ora 4. Dar, sunt sigură că laptele n'a avut nimic. Am băut și eu din el, azi de dimineață la ceai! Și doctorul spune că ea a luat singură otrava aceea.

— S'ar putea să mă înșel — zise Poirot — Da, s'ar putea să mă înșel. Am să vorbesc cu medicul. Dar vezi d-ta. Miss Adams

avea dușmani. Lucrurile merg cu totul altfel în America...

— O, știu, domnule. Am citit și eu despre bandiții din Chicago și am văzut cât de incapabilă este poliția de acolo — nu ca a noastră.

Poirot confirmă, dând din cap; cu asta nu mai avea nevoie să dea vreo explicație.

Privirile sale se opriră asupra unei mici valize, ce se afla pe un scaun.

— Miss Adams a luat asta cu ea, ieri seară când a plecat?

— Ba a plecat cu ea de dimineață și când s'a întors, după ora ceaiului, n'o mai avea.

— Și-mi permiți s'o deschid?

Alice Bennett ar fi permis acum orice. Ca mai toți oamenii bănuitori, odată ce i se spulberase neîncrederea, era ușor de manevrat.

Valiza nu era încuiată. Poirot o deschise. Mă apropiai și eu, uitându-mă peste umărul său.

— Vezi Hastings, vezi? murmură el emoționat.

O FEMEIE DE 35 ANI RÂPEȘTE LOGODNICUL UNEI BLONDINE DE 19 ANI

Dibaciul ei True

La 35 ani, Liliana Dorval își puse în cap cu tot dinadinsul să răpească unei blondine de 19 ani iubirea logodnicului ei, bogat industriaș. Fiind deșteaptă și și-reată, ea reuși făcându-se așa de tânără și de atrăgătoare ca și rivala sa. Citise ce se spunea prin ziare de descoperirea

făcută la Viena a unui element natural conținut în piele, numit Biocel, care redă oricărei epiderme tinerețea și frumusețea. Când află ea că acest element este astăzi unul din ingredientele Cremei Tokalon Biocel, aliment pentru piele, ea o întrebă în fiecare zi. — În timp de o lună, sbârciturile au dispărut cu desăvârșire și pielea i se făcu așa de fragedă și limpede ca a unei fete tinere. Când pielea își pierde Biocelul natural, mușchii obrazului slăbesc și se formează sbârciturile și liniile urâte; când i se redă Biocelul, sbârciturile dispar. Profesorul Dr. Karl Stejskal de la Universitatea din Viena a reușit a obține această prețioasă substanță din pielea unor animale tinere alese cu îngrijire. Întrebuințând în fiecare

seară, înainte de culcare, Crema Tokalon, aliment pentru piele, celebra Cremă de Paris, orice femeie poate să se scape repede și ușor de sbârcituri, să reținerească o piele îmbătrânită și ofilită și să arate cu 10—20 de ani mai tânără. Se garantează excelente rezultate, altfel banii se restituie. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză la Lei 60.—

**Cea mai perfectă
vopsea de păr
IMEDIA L'ORÉAL
PARIS**

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39 TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prios. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

Dr. B. LAVER

Medic de sanatoriu, chirurgie,
Boli de Femei
Genito-Urinare

Consult 3—5 p. m.
B-dul Carol 45. Tel. 3.20.72

Dr. Elisabeta Molnar

Medic stomatolog al Casei Centrale, Chirurgie și lucrări dentare.

Consult 3—5
Str. Brezoianu 29, Et. I.

Conținutul era foarte sugestiv: două cutii cu farduri, două talonete menite să înalțe cu doi trei centimetri, o pereche mănuși gri, înfășurate în hârtie pânzată și o admirabilă perucă blondă, în nuanța exactă a părului Janei Wilkinson, și coafată întocmai cum se coafa ea, cu cărare la mijloc și bucle pe ceafă.

— Te mai îndoești acum, Hastings? — zise Poirot. Cred că până atunci mă îndoisem, dar acum evidența era prea strigătoare.

Poirot închise valiza la loc și se întoarse spre menajeră.

— Nu știi d-ta cu cine a luat masa ieri seară, Miss Adams?

— Nu.

— Nici cu cine a prânzit, sau a luat ceaiul?

— In privința ceaiului nu v'as putea spune nimic, dar cred că la prânz a fost cu Miss Driver.

— Miss Driver?

— Da. Cea mai bună prietenă a ei. Are un salon de mode, în strada Moffatt, cum ieși din Bond Street, și poartă firma Genevieve.

Poirot își notă această adresă în carnet, sub aceea a doctorului.

— Încă ceva, madame. Nu cumva îți amintești vreun cuvânt sau gest, pe care să-l fi observat la domnișoara Adams ieri, după ora șase și care să-ți fi părut neobișnuit, sau semnificativ.

Femeea rămase câteva secunde pe gânduri.

— Nu pot spune așa ceva — zise ea în cele din urmă. — Am întrebat-o dacă nu voia să-i fac ceai și mi-a răspuns că băuse mai de vreme.

— O, așa, — o întrerupse Poirot. — Iartă-mă, continuă te rog.

— După aceea, a scris niște scrisori, până'n momentul când a plecat iar.

— A! scrisori? Și nu știi cui a scris?

— Ba da, domnule. În fond n'a fost decât o singură scrisoare de câteva pagini, pe care a trimis-o surorii sale din Washington. Am uitat să vă spun că-i scria regulat, de două ori pe săptămână și a luat plicul cu ea, pentru a prinde poșta. Dar a uitat s'o puie la cutie.

— Atunci scrisoarea se mai află încă aci?

— Nu domnule, pentru că am expediat-o eu. Și-a amintit de aceasta tocmai pe când se culca și a trebuit să dau o fugă bună, până la poșta, dar adăugând încă o marcă și plătind pentru întârziere, are să plece.

— Și e departe oficiul?

— Nu domnule, imediat după colț.

— Ai încuiat ușa după d-ta, când ai plecat?

Menajera se uită fix la el.

— Nu, domnule. Am închis-o doar, cum fac întotdeauna, când mă duc să expediez o scrisoare. Poirot dădu să spuie ceva, dar se opri.

— Vreți s'o vedeți, domnule? — zise menajera cu ochii plini de lacrimi. — E atât de frumoasă!

CA UN COPIL OBOSIT

O urmarăm în dormitor.

Figura Carlotei Adams era ciudat de calmă, și părea cu mult mai tânără decât în seara când o întâlnisem, pentru prima dată, la Savoy. Avea aerul unui copil obosit, ce dormia un somn adânc,

în vreme ce o privia, figura lui Poirot, luă o expresie ciudată și-l văzui făcând semnul crucii.

— J'ai fait un serment, Hastings (am făcut un jurământ), îmi zise el, pe când scoboram scările.

Nu-i pusei nici o întrebare. Bănuiam despre ce era vorba. După câteva minute reluă:

— Mi s'a luat totuși o piatră de pe inimă. Atunci când am aflat despre asasinatul Lordului Edgware, era și ea moartă. Asta mă consolează. Da, și încă foarte mult.

De aci ne duserăm la doctorul, a cărui adresă ne fusese dată de către menajeră și găsirăm un bătrânel, cam tare de ureche și cam zăpăcit. Auzise de Poirot și se declară încântat că avea ocazia să-l cunoască personal.

— Și ce pot face pentru dvs., d-le Poirot? întrebă el după, primul schimb de curtoazii.

— Ați fost chemat azi de dimineață, domnule doctor, la căpătâiul unei domnișoare Carlotta Adams.

— O, da! Biata fată. Bună actriță. Am fost de două ori la reprezentațiile ei.

Ce păcat de un asemenea talent! Și ce sfârșit stupid. Oare ce le-o fi îndemnând pe aceste fete să se intoxice cu stupefiante?

— Credeți deci că lua droguri?

— Ca profesionist, n'as putea spune aceasta. În orice caz pe trupul ei n'am văzut nici o urmă de înțepătură. Și cred deci că le lua pe cale bucală. Menajera ei spunea că fata dormia bine. Dar ce știu femeile acestea? Se pare că din când în când obicinuia să ia Veronal.

— Ce vă face să presupuneți asta?

— Vă arăt îndată. Dar unde dracu am pus-o...

Începu să scotocească într-o casetă.

— Aha! Iat-o.

Scoase o poșetă de marochin negru.

— M'am gândit că se va face o anchetă și-am luat-o cu mine, de teamă să n'o do-sească menajera.

Deschizând poșeta, el scoase o cutiuță de aur, pe care se aflau inițialele C. A. în rubine. Era o tabacheră de mare valoare. Doctorul o deschise; era plină cu un praf alb.

— Veronal—zise el laconic.— Și ia uitați-vă acum la inscripția aceasta.

Pe partea interioară a capacului erau gravate următoarele: „C. A. dela D. Paris 10 Noembrie. Vise plăcute“.

— Zece Noembrie,—zise Poirot pe gânduri.

— Exact. Ne aflăm acum în Iunie. Aceasta pare să indice că prinsese patima stupefiantelor de cel puțin șase luni; și cum anul nu e marcat, s'ar putea să fie 18 luni sau chiar doi ani și jumătate...

— Paris D. repetă Poirot pe gânduri încruntându-se.

— Da. Vă spune aceasta ceva? Apropos, am uitat să vă întreb întrucât vă interesează acest caz? Presupun că aveți motive serioase să vă ocupați de această afacere. Vreți poate să știți dacă domnișoara nu s'a sinucis cumva? Ei bine, nu v'as putea spune nimic în această privință. După spusele menajerei, fata era ieri foarte bine dispusă. Afacerea aceasta are mai curând aparența unui accident și cred că acesta este adevărul. Veronalul face surprize. Unii iau cantități mari, fără nici un efect, iar altora le ajunge un vârf de cuțit, pentru a părăsi această lume.

— Pot examina puțin, poșeta Domnișoarei?

— Desigur.

Poirot scoase, pe o măsuță, conținutul poșetei. Era o batistă fină, având brodate într'un colț literele C. M. A., un puf, un rouge de buze, o bancnotă de o liră, bani mărunți și o pereche de ochelari.

Poirot examină cu interes acest ultim obiect. Erau înrâmați în aur, — niște ochelari severi, academici.

— Ciudat—zise el.— Nu știam că Miss Adams purta ochelari. Dar poate că numai la citit avea nevoie de ei.

Doctorul îi luă și el în mână.

— Nu, aceștia sunt pentru stradă—și foarte puternici. Persoana care-i purta trebuie să fi fost tare mioapă.

— Nu știți cumva dacă Miss Adams...

— N'am mai avut ocazia s'o examinez. Înaintea acestei nenorociri. Am fost chemat doar odată pentru a îngriji un deget infectat al menajerei. Știu însă precis că Miss Adams, pe care am văzut-o cu ocazia aceea câteva clipe, nu purta atunci ochelari.

ADERENȚA SINGUREI PUDRE „caligenice“

■ Dacă întindeți puțină pudră Angélus în palmă, ea nu se mai șterge, oricât ați freca.

■ Și e firesc să fie așa: una din caracteristicile Pudrei Angélus Louis-Philippe este că, în loc să se depună la suprafața epidermei, ea pătrunde în celulele superficiale și se incorporează în piele.

■ Adaptându-se culorii tenului, respectându-i transparența, neacumulându-se în pete neregulate, ea dă obrazului un aer catifelat și primăvăratec; o înfățișare de naturaleță pe care nu i-o poate asigura nici-o pudră de orez.

■ Studiată timp de 15 ani, descoperită și pusă la punct de marele specialist în arta cosmetice, experimentată de stelele dela Hollywood, acele cunoscătoare atât de dificile, Pudra Louis-Philippe este față de produsele

socotite până astăzi ca superioare, ceea ce este viața față de o pictură.

■ Foarte discret parfumată, Pudra Angélus Louis-Philippe se prezintă în 6 nuanțe încântătoare: naturelle, rachel, ocre rosée, sun-gold și Sun-Tan; una din aceste nuanțe este aceea care vă trebuie.

Din aceeași fabricație cu celebrul ruj Angélus

PUDRA CALIGENICĂ

Rujul Angélus

Louis Philippe
ANGÉLUS

Astăzi când mai toate articolele de parfumerie se produc în țară

Pudra Angélus Louis-Philippe „caligenică“

este unul din rarele produse ce se aduc gata fabricate și montate din Paris.

Poirot mulțumi doctorului și plecarăm. Ajungând în stradă, figura lui luă o expresie de nedumerire.

— S'ar putea să mă înșel.

— În privința travestirii?

— Nu, nu. Aceasta e ceva dovedit. Mă gândesc la moartea ei. E evident că actrița obicinuiasă ia veronal. Se prea poate ca ieri seară, simțindu-se obosită și enervată să fi vrut să-și asigure un somn bun.

Apoi se opri brusc și spre uimirea trecătorilor se plesni cu palma peste frunte.

JENNY DRIVER

— Nu, nu, nu! — strigă Poirot. — Cum să se întâmple acest accident, tocmai într'un moment când ar fi fost necesar. Nu poate fi vorba de un accident și nici de o sinucidere. Fata și-a jucat rolul și cu asta și-a semnat sentința de moarte. Veronalul a fost probabil ales pur și simplu, pentru că se știa că obicinuiasă, din când în când, acest soporific și că purta cutiuța aceea de aur la ea. Dar în cazul acesta, criminalul trebuie să fi fost cineva, care-o cunoștea foarte bine. Cine să fi acest „D“, Hastings? Aș da mult să știu aceasta. Tocmai atunci, trecea pe lângă noi un taxi. Poirot îi făcu semn să se oprească și dădu ordin șoferului să ne ducă la Genevieve, în Moffatt Street. Era un salon de modă, situat la primul etaj al unei clădiri noi. După ce urcarăm scările, ne pomenirăm dinaintea unei uși pe care scria „Genevieve Please Walk In“, și urmând această invitație, ne văzurăm într-o încăpăre largă, plină cu pălării. O blondă corpulentă ne ieși înainte, privindu-l pe Poirot cu niște ochi scrutători și bănuitori totodată.

— Miss Driver? întrebă Poirot.

— Nu știu dacă d-ra vă poate primi. Dar ce doriți mă rog?

PRIETENA CARLOTEI

— Spune-i te rog d-rei Driver că un prieten al d-rei Adams, ar vrea s'o vadă. Dar blonda n'avu nevoie să transmită mai departe acest mesaj, căci o perdea de catifea neagră se trase brusc într-o parte și o tânără față, măruntică, vioaie și cu părul de-un roșcat aprins, își făcu apariția.

— Ce e? — întrebă ea.

— Dv. sunteți Miss Driver?

— Da. Ce e cu Carlotta?

— Ați auzit trista veste?

— Ce veste?

— Miss Adams a murit noaptea trecută. O supra doză de Veronal.

Fata deschise ochii mari.

— Vai de mine! — exclamă ea. — Biata Carlotta, nu-mi vine să cred. Ce Dumnezeu! Ieri era plină de viață.

— Cu toate astea, e adevărat, mademoisele — zise Poirot. — Și pentru că acum e tocmai ora unu, am să te rog să ne faci cinstea de-a lua masa cu mine și cu prietenul meu. Aș vrea să-ți pun câteva întrebări.

Fata îl măsură din cap și până'n tălpi.

— Cine ești d-ta? — întrebă ea, drept răspuns.

— Mă numesc Hercule Poirot, iar domnul e prietenul meu, Căpitanul Hastings.

Mă înclinai.

Privirile ei trecură dela el la mine.

— Am auzit de d-ta, — zise fata apoi brusc — Foarte bine viu.

Apoi se adresă blondinei.

— Dorothy!

— Da, Jenny.

— D-na Lester are să vie pentru modelul acela „Rose Descartes“ pe care l-a comandat. Pune-i la dispoziție colecția de pene. La revedere. Sper că n'am să lipsesc mult.

Luă o pălărieoară neagră, pe care și-o îndesă pe cap, trăgând-o pe un ochi, își pudră nasul cu energie și se întoarse brusc spre Poirot.

— Gata — zise ea.

Cinci minute mai târziu ne aflam într'un mic restaurant, din Dover Street. Poirot dăduse unui chelner comanda și acum aveam înainte-ne niște cocktailuri.

— Si acum — zise Jenny Driver. — Vă rog să-mi spuneți ce înseamnă toate astea? În ce încurcătură a intra Carlotta?

— A, a intrat deci într-o încurcătură?

— Ia ascultă domnule, cine pune întrebări, eu sau d-ta?

— După mine, eu ar trebui să fiu acela care întreabă — zise el zâmbind. — Mi s'a spus că erați o prietenă intimă a d-rei Adams.

— Asta e adevărat.

— Eh, bien, atunci te rog domnișoară, să primești solemnă mea asigurare, că ceea ce fac este pentru a răzbuna moartea prietenei d-tale. Îți dau cuvântul meu de cinste.

Urmă o clipă de tăcere, în cursul căreia Jenny Driver păru a cântări aceste cuvinte. Apoi dădu repede din cap.

— Te cred. Urmează. Ce vrei să știi?

— Mi s'a spus, că ieri ai luat masa, în tovărășia prietenei d-tale.

— E adevărat.

— Nu cumva ți-a spus, ce avea de gând să facă ieri seară?

— Nu pot spune c'a precizat timpul.

— Dar ți-a spus ceva?

— Da mi-a vorbit despre un proiect, care s'ar putea să fie tocmai ceea ce te interesează pe d-ta. Îți atrag atenția că mi-a făcut o confidență.

— Se înțelege.

— Ei, stai puțin, să-mi amintesc... Carlotta era foarte bucuroasă. Ceeace i se întâmpla destul de rar, pentru că avea o fire închisă. Nu mi-a spus nimic precis — pentru că și dăduse cuvântul să nu vorbească. Dar pomeni ceva despre o mare păcăleală.

— O păcăleală?

— Da, asta a fost cuvântul ei. Nu mi-a spus însă cum avea să aibe loc, unde sau când. Numai... — fata se opri încruntându-se. — Ei bine, vedeți, nu era fata căreia să-i fi plăcut a face farse. Era prea serioasă pentru așa ceva. Ceeace vreau eu să spun este că cineva a angajat-o într-o astfel de afacere. Și cred — deși ea n'a spus-o...

— Nu, nu, înțeleg! Dar ce credeai d-ta?

— Cred că era vorba de parale. Numai banii o puteau mișca astfel pe Carlotta. O cunoșteam prea bine. Impresia mea era că făcuse un rămășag și că era sigură că-l va câștiga. Dar nu e chiar așa. Vreau să spun că prietena mea nu obicinuiasă să încheie rămășaguri. Dar oricum, într'un fel sau altul, sunt sigură că era vorba de bani.

— Asta nu ți-a spus-o ea?

— Nu, nu. Spunea doar că și va putea împlini în curând câteva dorinți. Ținea mult să-și aducă sora în Europa. O iubea pe fetița aceea mai mult decât o mamă, și voia să-i completeze educația muzicală. Asta-i tot ce știu.

Poirot rămase tăcut câteva minute, apoi reluă:

— Ai auzit de Lordul Edgware?

— Ce? Omul care a fost asasinat? Am citit acest nume pe un afiș, acum o jumătate de oră.

— Ei bine, nu cumva știi dacă Miss Adams îl cunoștea?

— Nu cred, sunt sigură de asta. Dar stai puțin!

— Da domnișoară? — zise Poirot cu atenția încordată.

— Ia să vedem — se încruntă, făcând eforturi să-și amintească.

— Da, acum știu. A pomenit odată de el, cu furie.

— Cu furie?

— Da. Spunea — ia să vedem — că oameni ca el n'ar trebui lăsați să ruineze viața altora, prin cruzimea și prin lipsa lor de înțelegere, și că moartea lui ar fi o binefacere pentru toată lumea.

— Și când a vorbit ea astfel, domnișoară?

— O, cred că acum o lună.

— Cum a venit vorba despre el?

Jenny rămase câteva clipe pe gânduri și în cele din urmă dădu din cap.

— Nu-mi pot aminti — zise ea — poate că i-a văzut numele în vreun ziar. În orice caz, știu că m'a mirat această ură a Carlotei, când omul nu-i era cunoscut personal.

— Asta într'adevăr e ciudat — zise și Poirot, apoi întrebă:

— Nu știi dacă Miss Adams obicinuiasă să ia Veronal?

— După câte știu eu, nu. N'am văzut-o nici odată luând acest somnifer și nici nu mi-a pomenit despre el.

— N'ai văzut vreodată, în poșeta ei, o cutiuță de aur, cu inițialele C. A. bătute în rubine?

— O cutiuță de aur... nu sunt sigură că n'am văzut așa ceva.

— Nu cumva știi unde a fost Miss Adams anul trecut, în Noembrie?

— Stai, să vedem. În vremea aceea se întorcea în Statele Unite, cred — către sfârșitul lunii. Dar mai înainte a fost la Paris.

— Singură?

— Singură, desigur! Iartă-mă, poate că te-am interpretat greșit! Nu știu de ce când pronunțăm numele acestui oraș, ne gândim numai la rău, când e atât de frumos și de respectabil. Carlotta nu era femeia care să facă voiajuri de plăcere, dacă la asta te-ai gândit.

— Și acum, domnișoară, am să-ți pun o întrebare foarte importantă. Există vreun bărbat căruia Miss Adams să-i poarte un interes special?

— Răspunsul la aceasta este „Nu“ — zise Jenny încet. — Carlotta, de când o știu eu, a fost în întregime absorbită de arta sa și de sănătatea delicată a surorii sale mai mici. Față de această fetiță ea era și mamă și tată. Așa că după toate aparențele răspunsul este negativ.

— Aha! Și ignorând puțin aceste aparențe?

— Nu m'aș mira dacă în ultima vreme Carlotta ar fi început a nutri un sentiment peniru vreun bărbat.

— Ah!

— Vezi, asta este o simplă bănuială din parte-mi. E o deducție isvorâtă din felul ei de-a fi. Am observat de curând la ea o oarecare schimbare. Nu era tocmai visătoare, dar în orice caz, cam absentă. Figura ei luase o expresie nouă. N'aș putea să v'o definesc, e ceva care se simte, dar nu se poate descrie, și pe urmă n'ar fi exclus să mă fi înșelat.

Poirot dădu din cap.

— Îți mulțumesc, domnișoară. Încă ceva. Are Miss Adams vreo prietenă cu inițiala „D“?

— D.? — zise Jenny pe gânduri. — D.? Regret, dar nu știu.

Nu cred că Poirot se aștepta să obțină vreun răspuns la această întrebare. Jenny Driver se plecă spre el.

— Și acum, — zise ea — are să mi se spuie și mie ceva?

— Domnișoară, — zise Poirot — primește mai întâi complimentele mele. Răspunsurile d-tale au fost extrem de inteligente. Ești o fată cu cap. Mare lucru n'am să-ți pot spune însă. Făcu o pauză, apoi reluă.

— Noaptea trecută, Lordul Edgware a fost ucis în biblioteca sa. Ieri seară la ora zece, d doamnă, care cred c'a fost prietena d-tale, Miss Adams, a venit în această casă și dându-se drept Lady Edgware, a cerut să vorbească cu Lordul. Purta o perucă blondă, coafată în așa fel încât că semene cu adevărata Lady Edgware, care, dupăcum probabil știi, este actrița Jane Wilkinson. Miss Adams. — dacă a fost ea — n'a rămas decât câteva minute. A părăsit casa la 10 și cinci, dar nu s'a întors acasă decât după miezul nopții și s'a culcat, luând o supra-doză de veronal. Acum, domnișoară, vei înțelege cred, tâlcul câtorva din întrebările pe care ți le-am pus.

Jenny inspiră adânc.

— Da — zise ea. — Acum văd și cred că ai dreptate, d-le Poirot. Presupunând c'a fost Carlotta, vreau să spun. Ieri și-a cumpărat dela mine o pălărie nouă.

— O pălărie nouă?

— Da. Spunea că voia una care să-i umbrească partea stângă a feței.

— Pălăriile acestea sunt purtate de obicei pe partea dreaptă a capului? — întrebă Poirot.

Modista dădu din cap.

— Dar facem întotdeauna și câteva care să se poată pune pe partea opusă — urmă ea, pentru că sunt destule femei care poartă cărarea într-o parte și preferă să-și arate mai mult profilul drept decât cel stâng. Există un motiv special pentru care Carlotta să fi dorit a-și umbri acea parte a obrazului?

(Va urma)

Ați putea digera ușor această masă?

In acest caz
Magnesia Bisurata
vă va ajuta.

UN stomac normal ar trebui să digere fără nici un inconvenient mâncărurile cele mai grele cari intră în meniu. Totuși, cu vârsta digestia devine o funcție din ce în ce mai delicată și unele precauțiuni speciale sunt necesare pentru a evita consecințele, căci și masa cea mai simplă poate să nu fie prielnică stomacului. Chiar mâncând cumpătat, puteți suferi de dureri de stomac; acestea însă pot fi evitate cu ușurință, dacă luați o mică doză de Magnesia Bisurata după fiecare masă. Cauza durerilor Dv. este de obi-

cei o aciditate excesivă, însă Magnesia Bisurata va neutraliza în câteva minute orice exces de aciditate, va opri fermentațiunile, va calma mucoasele iritate și va face digestia sănătoasă și normală. Arsurile plenitudinea, vârsăturile, acreala sunt indiciile unei digestii defectuase, pe care nu trebuie să o neglijați, deoarece funcționarea anormală a stomacului poate să aibă repercusiuni asupra ficatului, rinichilor și intestinelor. Fiți prevăzători și la cea mai mică jenă digestivă luați Magnesia Bisurata.

MAGNESIA BISURATA este de vânzare în toate farmaciile și drogueriile cu Lei 75: Formatul mare mai economic Lei 110:

Magnesia BISURATA

unde MERGEM?

IN SĂPTĂMÂNĂ ACEASTA

TEATRE

TEATRUL NAȚIONAL: „Casa Hervey”, „Ruy Blas”, „Cocoșul Negru”, „Umbra”.
REGINA MARIA: „Lozul cel Mare” și „Nunta de argint”.
COMOEDIA: „Apropo... Tănase”.
ALHAMBRA: „Dunărea Albastră”.
VESEL: „Otto Elefantu”.
MAJESTIC: „Tic-Tic-Tic”.
EXCELSIOR: „Afacerea Kubinsky”.

CINEMATOGRAFE

CAPITOL: „Ultimele zile ale orașului Pompei”.
TRIANON: „La Calul Bălan” cu Hermann Thimig.
ARO: „Ingerul întinericului” cu Fredric March și Merle Oberon.
SCALA: „Casta Diva” cu Martha Eggerth.
REGAL: „Tinerețe” film rusesc.
SAVOY: Tot orașul vorbește... cu Edward Robinson.
SELECT: „Din lacrimi s'a născut iubirea” cu Gary Cooper și Ann Harding.
BD. PALACE: „Din lacrimi s'a născut iubirea” cu Gary Cooper și Ann Harding.
VOX: „Agentul special” cu George Brent.
ROXY: „Ultimele zile ale orașului Pompei”.
CITY: „Voevodul țiganilor” și „Vraja Tinereții”.
DARLY: „Ești al meu” cu Elisabeth Bergner și „Domnul dela Follies Bergeres”.
OMNIA: „Anna Karenina” cu Greta Garbo și Fredric March.
MARNA: „Imi dau inima” și „Blitz Blank”.
DMIS: „Shanghai” și „In fiecare seară la ora opt”.

CERCUL DE ȘAH PRIN CORESPONDENȚĂ

„REALITATEA ILUSTRATĂ”
Matchul REDACȚIA-CITITORII

Atanasiu C. Tănase (13): 22.
Ncl-d2, Dd8×d5.—Iulius Suciu
(37): 24. Rg2×h1, Tf8—a8.—
Mircea Tărnăuceanu (55): 29.
Td1—d3, Tb8—b7.
Răspunsurile se dau odată pe săptămână.

CONDIȚIILE DE PARTICIPARE

Deslegările se vor trimite pentru fiecare număr în parte. Cei cari vor deslega toate jocurile, vor participa la tragerea premiilor săptămânale.

Se vor acorda următoarele premii:

PREMIUL I, lei 200, în numerar.
PREMIUL II, lei 100, în numerar.
PREMIUL III, un abonament pe 3 luni la „Realitatea Ilustrată”.
Se vor mai acorda și mențiuni în volume literare.

„Moarta din automobilul tragic”

(Problemă polițistă publicată în „Realitatea Ilustrată” No. 442)

Automobilul virând spre dreapta, în viteză mare, însoțitoarea șoferului nu putea fi asvârlită decât afară, spre stânga, și nu peste șofer. Prin urmare, ea n'a putut lovi revolverul din buzunarul stâng al șoferului, și accidentul nu s'a putut petrece, în felul acesta.

Din răspunsurile juste pe care le-am primit, prin tragere la sorți au obținut premiu, următorii trei:

Valentin Munteanu, elev anul II Școala Superioară P.T.T., Timișoara.
Leonard Kugler, student, str. Ștefan cel Mare, Pașcani.
Alexandru Marin, str. Gen. Angelescu 23, București.

CITIȚI

SFÂNTA

DREPTATE

ROMAN DE

C. MANOLACHE

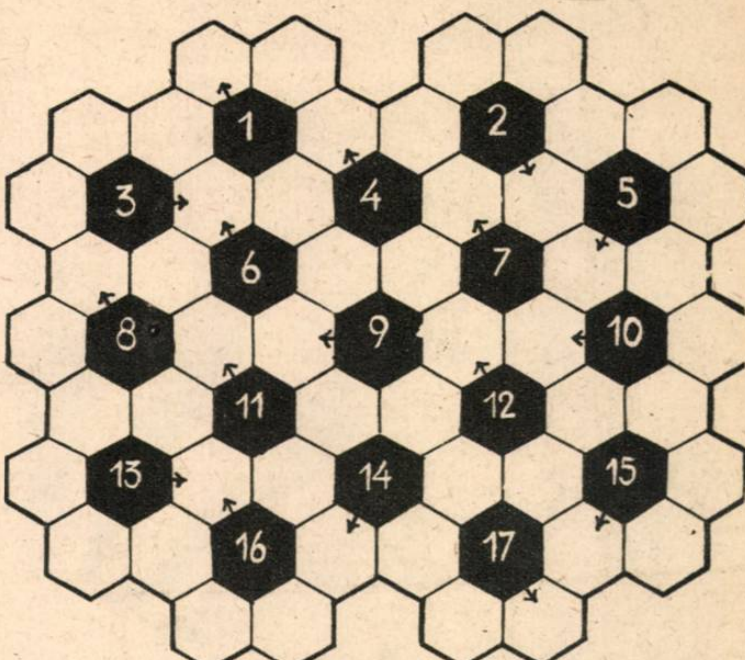
De mult nu s'a citit un roman în care năzuințele sufletului omenesc individual și colectiv să fie redat într'un stil mai plin de farmec și originalitate.

Edit. „Adeverul” 80 lei volumul

Cupon de jocuri No. 468

Numele și prenumele _____

Adresa: _____

JOC IN EXAGOANE

Literele se înscriu în jurul fiecărui punct negru, iar cuvintele astfel formate se citesc în sensul învârtirii acelor unui ceasornic, începând din căsuța însemnată cu o săgeată.

1) Manifestație sărbătorească. 2) Și-a pierdut graiul din cauza unei leziuni cerebrale. 3) Alungă plictiseala. 4) Furtună mare. 5) Pușcă veche. 6) A se însplina. 7) Balcon, prispă. 8) Pricini fără nici un temei. 9) Posesorul unei lămpi miraculoase. 10) Iritat. 11) Colonie engleză. 12) Obiceiuri strămoșești. 13) Leafă zilnică de deputat. 14) Celebru oraș în Grecia. 15) Autorii unui proiect de scară la cer. 16) A subsista. 17) Regina rocilor.

JOC INFINIT

1—3: Delfin metalic și periscop drept ochi; 2—5: Prietenă îi e marea, iar valul ei dușmanul; 4—7: Primește asigurarea vasului în caz de naufragiu; 6—10: Lansator de torpile; 9—12: Provocator de naufragiu; 11—14: Cuvântul întreg e înarmat cu tunuri; 13—16: Isbește cadentat coastele vapoarelor; 15—19: Producătoare de sare; 18—21: Aceste orașe plutitoare pot naviga pe anagrama lor; 20—23: Vas de război; 22—25: Țiganul se înneacă aci, iar marinarul acostează; 25—27: O mare foarte liniștită; 26—29: Loc de adăpost pe timp de furtună; 28—30: Loja numerotată pentru acostarea vapoarelor; 3—31: Darea cu chirie a unui vas; 31—8: Corăbierii greci îi cereau sprijinul; 32—33: Râu cu plute vestite; 8—33: Grad în marina militară; 33—35: Cu ochii la busolă și mâinile pe cârmă; 34—36: Verb conjugat de Eneas („r”) dela Troia la Cartagina; 13—38: Marinar cu sânge „...” prin orice pericol trece; 37—39: Auzind de mare s'a strecurat și un pește; 17—40: Amiralii antici o foloseau spre groaza sclavilor; 40—42: Vaporaș; 20—24: Occean; 41—43: Răsăritul soarelui e minunat pe mare; 24—1: Țarm în nord-vestul Spaniei.

Dudu Eugen

ADORABILĂ ȘI
FERMECĂTOARE

chiar dimineata

Puține sunt acele femei despre care se poate spune acest lucru. Și puține la număr sunt acele femei fericite care să poată afirma că au reputat cel mai mare succes feminin, acela de a-și fi păstrat intactă afecțiunea și admirația bărbaților lor. Menținerea tinereții și a frumuseții cere o îngrijire continuă și atentă care implică o alegere inteligentă a preparatelor cosmetice. Cremele și pudra THREE FLOWERS, create de RICHARD HUDNUT, sunt preparatele de care se servesc mii de femei din New York și Paris pentru a se menține mereu tinere și fermecătoare.

● Preparate de chimiști experți, din substanțe de prima calitate, având un parfum suav, cremele și pudra THREE FLOWERS RICHARD HUDNUT sunt ajutoare prețioase, fără de care grația feminină nu ar fi desăvârșită. Intrebuințarea continuă a acestor preparate mențin tenul catifelat și tineresc.

RICHARD
HUDNUT

PREPARATELE

THREE FLOWERS

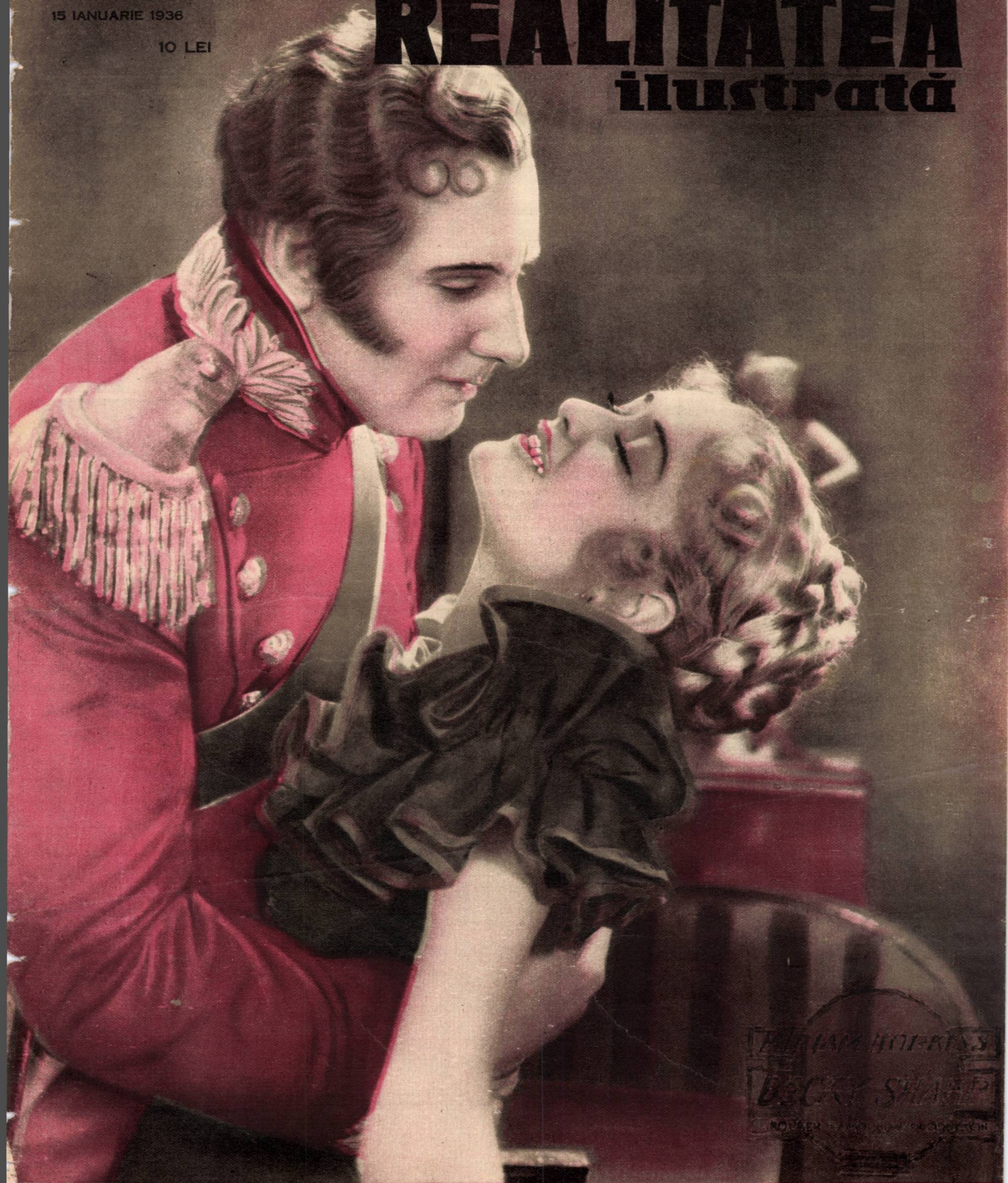
ANUL X No. 469

15 IANUARIE 1936

10 LEI

REALITATEA

ilustrată

BERNARD HOBBS
BECKY SHARP
ROBERT L. BARRY COLLECTION

BIBLIOTECĂ UNIVERSITĂȚII
4 MART. 1936

BECKY SHARP NU ESTE NUMAI UN FILM MAGISTRAL. ESTE TRIUMFUL FILMULUI COLORAT. FOTOGRAFIA NOASTRĂ INFĂȚIȘEAZĂ O SCENĂ PATETICĂ DIN ACEST FILM.

Serbarea Bobotezei în Capitală

Boboteaza a fost sărbătorită și anul acesta cu fastul obicinuit.

Fotografiile reprezintă câteva aspecte din timpul sărbătoririi :

Trăsura regală a la Daumont cu Regele Carol și Voevodul Mihai străbătând Calea Victoriei.

Regele urmat de oficialități mergând în procesiune spre Dâmbovița.

Atașatii militari străini.

Suveranul primind dela Patriarh crucea pe care o va arunca în apă.

Lupta pentru scoaterea crucii din Dâmbovița.

Jos stânga: Regele și Voevodul Mihai la serbarea pomului de Crăciun dela regimentul de gardă călare.

(Fotografii Berman)

RĂNITUL

Prin bombardarea oraşului Dessie, italienii au făcut o mulţime de victime în rândul abisinienilor. În fotografia noastră vedem doi membri ai Crucii Roşii abisiniene ajutând unui tânăr soldat abisinian grav rănit.

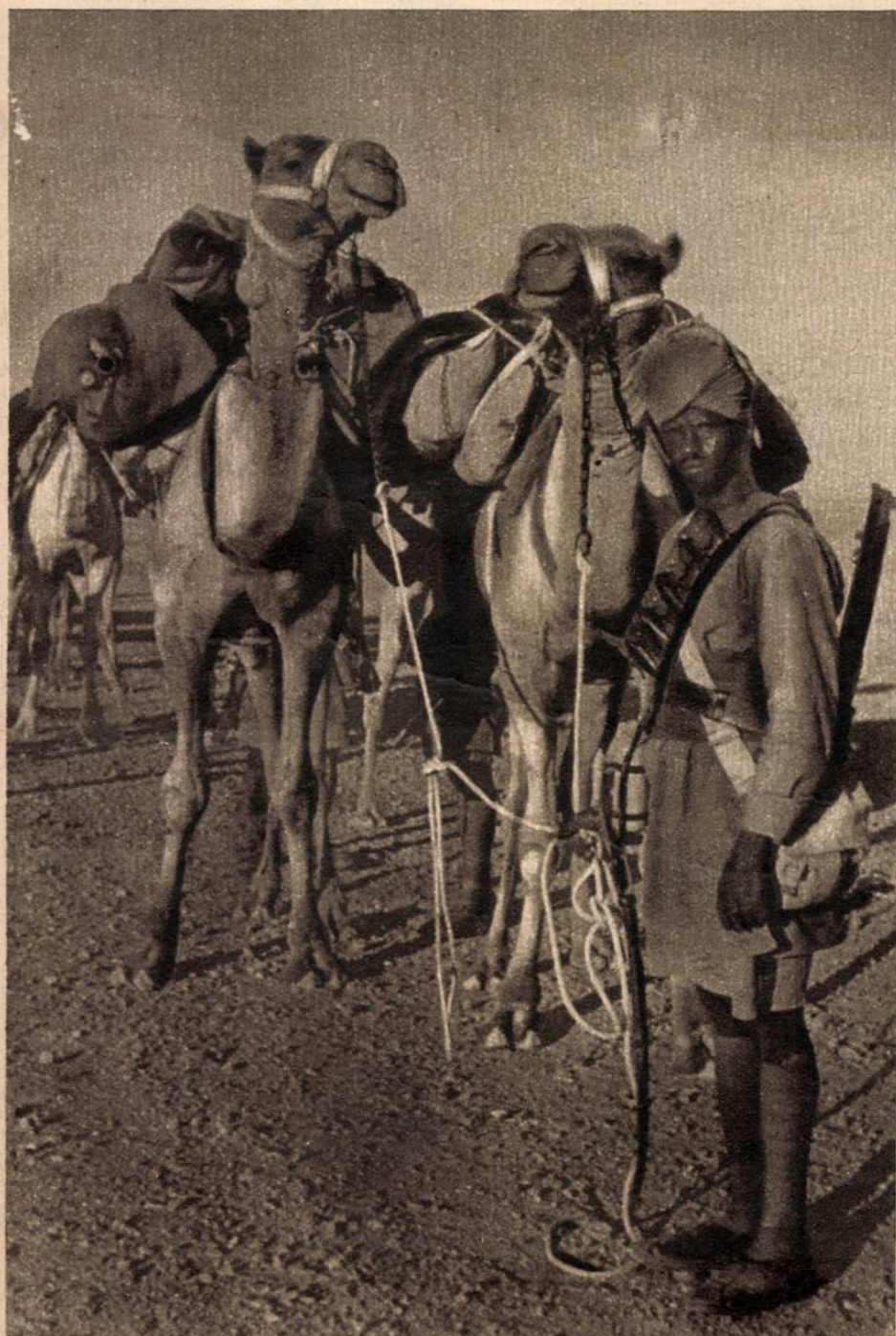
INTĂRIRI LA GRANIȚĂ

În urma încordării intervenite între Anglia și Italia, ambele state au procedat la întărirea pazei la granița dintre Libia și Egipt. Fotografia noastră înfățișează poliția anglo-egipteană la granița libiană.

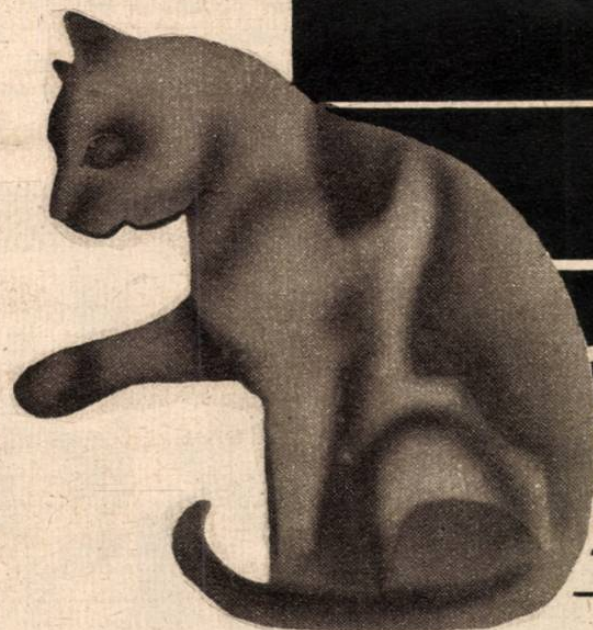

ZIARIȘTII PE FRONTUL ITALO-ABISINIAN

Reprezentanți ai ziarelor din lumea întreagă depun o activitate extrem de laborioasă și periculoasă în acelaș timp pe frontul italo-abisinian. Fotografia noastră înfățișează un grup de ziariști în dosul frontului, redactându-și știrile.

Nu vă spălați ca
pisica *ci cu* "PISICA"

adică, nu superficial, așa cum se întâmplă cu săpunurile obișnuite **pe nedrept** numite „de Marsilia”. Numai săpunul veritabil **de Marsilia**, purtând marca „PISICA” (Le chat), oferă calitățile necesare unui săpun excepțional, care să asigure o bună curățire.

PISICA **LECHAT**
C. FERRIER • MARSEILLE

• REPREZENTANȚA G-RALĂ: STUDERUS & Co. BUCUREȘTI, STR. Sf. GHEORGHE No. 29 •

INTELIGENȚA MAIMUȚEI

Cimpanzeul pe care-l vedem în fotografia noastră are 3 ani și este teribil de inteligent. Imită tot felul de obiceiuri ale oamenilor. La masă întrebuițează cuțitul și furculița. Iată-l aprinzând o țigară pe care el singur și-a confecționat-o.

INUNDAȚII ÎN STATELE UNITE

Inundații cu urmări catastrofale s'au semnalat recent în Statele Unite. Sute de gospodării au fost acoperite de apă. Un frumos și țânțos cocoș a reușit să se salveze privind dela înălțime împrejurul lui.

MOARTEA MORSEI

Grădina zoologică din Berlin a avut recent o pagubă destul de însemnată. Cunoscuta morsa „Roland”, în valoare de 15.000 de mărci a murit. Ea se afla în grădina zoologică din Berlin de cinci ani.

INSTANTANEE DIN LUMEA ANIMALELOR

CROCODILII LA DIETĂ

Iată trei crocodili ai grădinii zoologice din Melbourne (Australia) încercând să mănânce un ou care li s'a prescris în regimul de dietă.

LEII SE AMUZĂ

Peste o sută de lei trăesc în captivitate într-o fermă renumită din California. Li se oferă tot felul de distracții. Printre ele figurează și cauciucurile vechi de automobile cu care leii se joacă de zor.

UN NOU DANS

Dario și Diana, renumita pereche de dansatori americani, au creat un nou dans intitulat „Palatul Președintelui”. Dansul va fi lansat la 30 Ianuarie 1936 la Hotelul Waldorf Astoria din New-York, cu prilejul zilei aniversare a președintelui Roosevelt.

REGINA TRANDAFIRILOR

În California are loc în fiecare an o sărbătoare a florilor. Cu acest prilej este aleasă totdeauna o regină a trandafirilor. Fotografia noastră o înfățișează pe Miss Barbara Nicolls, aleasă regina trandafirilor.

AL 50-LEA AN DE DOMNIE AL MAHARADJAHULUI DE BARODA

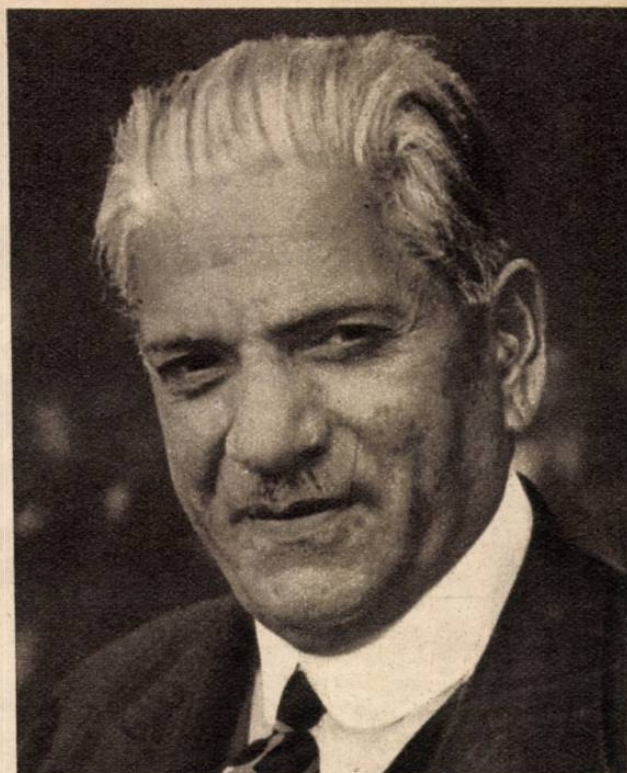
Sunt 60 de ani de când maharadjahul De Baroda căzând în disgrație la Londra a fost exilat. Autoritățile britanice au găsit după minuțioase cercetări pe un țăran sărac descendent al unei vechi dinastii de „Geckwars” și l-au urcat pe tronul acestui vast și bogat ținut din India. Puțin după urcarea sa pe tron țăranul devenit monarh muri lăsând coroana fiului său, actualul „Geckwar”. În statul Baroda se sărbătorește acum 50 de ani de domnie ai Geckwarului, pe care-l vedem în fotografia alăturată.

GONCURS DE FOTOGENIE

În California are loc în fiecare an un concurs de fotogenie destinat să aleagă modele pentru executarea fotografiilor care servesc la ilustrarea gazetelor și „magazinelor” din Statele Unite. Anul acesta s-au prezentat la San Diego 150 de candidate dintre care numai douăzeci au fost reținute de către juriul alcătuit din artiști și fotografi. În fotografia noastră vedem câteva concurente defilând prin fața juriului.

LUNA DE MIERE

Cunoscuta vedetă de cinema Lilly Damita s-a măritat în Statele Unite cu actorul Eroll Flynn. Fotografia noastră îi înfățișează pe tinerii soți sosind la New-York.

Bine înțeles, Doamnă, dacă doriți altceva decât o oarecare apă mirositoare, vă pot recomanda preparatul special, **Dr. Dralle**. Eficacitatea acestui produs este datorită întrebunțării și prelucrării după metode științifice a extrasului de mesteacăn și a altor esențe.

PENTRU PĂR

LOȚIUNEA

EXTRAS DE MESTEACĂN

Dr. Dralle

DE VÂNZARE LA DROGUERII, FARMACII ȘI PARFUMERII

THELMA THODD PE CATAFALC

O imensă consternare a stărnit în Statele Unite moartea vedetei de cinema Thelma Thodd. Fotografia noastră o înfățișează pe catafalco, în mijlocul florilor pe care le-a îndrăgit așa de mult în timpul vieții. În fața catafalcului unul din cele mai recente portrete ale vedetei.

UN EPISCOP ÎN VÂRSTĂ DE 13 ANI

Fred Brazien a fost înscăunat în mod oficial episcop la colegiul St. Mary of the Angels Song School din Londra. El a oficiat slujba religioasă și atât elevii cât și profesorii i-au dat daruri în bani.

UN NOU CARDINAL

Monseniorul Tedeschini, unul dintre cardinalii noi numiți de către Papă, a primit pălăria de cardinal de la Președintele Republicii spaniole în prezența corpului diplomatic. Fotografia noastră îl înfățișează pe noul cardinal părăsind palatul președintel din Madrid. El poartă pălăria roșie de cardinal.

RĂMAS BUN DELA PATRIARHUL ATENEI

Patriarhul Photios II al Ateinei a murit în vârstă de 63 de ani. Cinci zile au avut dreptul credincioșii să-și ia rămas bun de la el. Credința strămoșească spune că acela care-i sărută de 9 ori mâna merge în paradis.

NIMFA PE GHIAȚĂ

O tânără și curagioasă doamnă căreia nu-i pasă de ghiață și ger, patinează în costum de baie pe un lac înghețat din Northampton.

IARNA SUB DIFERITE ASPECTE

I D I L A . . .

Idila copacilor înzăpeziți pe vârf de munte...

INNOTUL ÎN APA ÎNGHEȚATĂ

Innotătoarele din fotografia noastră au sărit în apa înghețată și au spart ghiața cu trupurile lor oțelite. Au revenit apoi pe banchiză pentru a relua în mod normal antrenamentul de înot.

DACĂ VREI SĂ AJUNGI CAMPION

Iată un grup de copii skieuri care participă la un concurs special organizat pentru ei. Ei se antrenează de pe acum în speranța că fiind mari, vor deveni veritabili campioni.

MULTI GEMENI

O femeie nevoiașă din București a născut recent trei gemeni alături de cari o vedem în fotografia noastră.

Iată patru gemeni cari au luat loc doi câte doi în fotoliile fericiților lor părinți.

Omul s'a deosebit de celelalte mamifere printr'o aparentă sărăcie a funcțiilor lui organice, de fapt printr'o specializare. Dar urme din vechile experiențe confuze ale organismului au mai rămas și în epoca noastră, strict omenească. Astfel multe din organele omenești îndeplinesc două și chiar câte trei funcțiuni, cu totul diferite. Cu urechea auzim, dar într'un tub al urechii se află un ciocănaș de os și un lichid, cu ajutorul cărora ne menținem echilibrul făpturii pe pământ. Gura servește la alimentație, respirație și la vorbit. Și așa mai departe.

Mamiferele cu mulți pui nu dovedesc o rezistență prea mare la dificultățile vieții; ele se prăpădesc prea ușor și caută să înlocuească această slăbiciune cu un mare număr de urmași.

Când soția omului a început să nască numai câte un copil, el s'a ivit din sânul mamei bine zămislit, voinic, cu simțurile deplin dezvoltate și având nevoie numai de căldură și hrană. Copilul omenească apare pe lume cu capul în aparență uriaș—din pricina trupului care are nevoie încă de creștere, căci altfel n'ar fi avut loc în pântecul mamei. Ceeace înseamnă că însușirile fundamentale ale omului sunt în organele din cutia craniană care nu se va mai dezvolta în cursul vieții, în raport cu trupul, decât foarte puțin.

Iată alăturat patru fete gemene și patru băieți tot astfel. Și unii și alții au împlinit vârsta pentru a merge la școală.

Patru gemeni, trei băieți și o fată, născuți de Mrs. Doris Milles din Statele Unite.

Soții Johnson din Noua Zeelandă sunt fericiții părinți a 4 gemeni.

Astfel că din punctul de vedere al biologiei speciale a omului, apariția gemenilor — de la doi la cinci, numărul doi fiind cel mai des — e o rămășiță a trecutului, o amintire a epocilor de mult trecute, când omul nu se deosebia prea mult de celelalte mamifere. Gemenii sunt înrudiți — ce fenomen al reproducției — cu monștrii pe care-i zămislesc unele mame în sânul lor anarhic, incapabile să menție și să ducă feții până la deplina, omenească lor dezvoltare. Un copil cu două capete și patru mâini, e de fapt un rezultat al unor gemeni lipiți și amestecați. Gemenii naturali și normali sunt monștri, care întâmplător au găsit în sânul mamei destul loc ca să se dezvolte individual. Cu cât numărul gemenilor e mai mare, cu atât bucuria părinților, a medicilor, a întregii societăți e mai mare. Aceste sentimente se întemeiază pe neștiința ori pe falsa credință că gemenii ar fi o dovadă de mare vitalitate a părinților și un semn de superioritate. Peștii cari se înmulțesc cu sutele de mii, din icre cât bobul de mei sau păduchii din zeci de mii de ousoare nevăzute, nu sunt totuși făpturile cele mai de seamă ale vieții.

Omul e menit să se înmulțească mai puțin repede, iar femeia a evoluat în asemenea fel ca să dea naștere câte unui singur copil, cât mai sănătos, și cu o cutie craniană cât mai dezvoltată. Deși sânul ei ar putea fecunda în cursul vieții de vre-o patruzeci de ori, nu rămân în viață decât cel mult zece — cincisprezece copii. Familiile numeroase dau și cel mai mare număr de copii infirmi, iar geniile omenirii au fost de cele mai multe ori primii născuți. E o indicație prețioasă a drumului pe care merge și va merge încă speța umană — singurul drum al progresului.

Nu de mult, o femeie, sărmană, soția unui camionar din Anglia, care mai avea un băiețuș de doi ani, a dat naștere la patru gemeni, o fată și trei băieți. Cazuri asemănătoare s'au mai ivit în America de Nord, unde copiii au rămas toți în viață. Gemeni atât de numeroși se ivesc desigur mai des decât putem afla noi, dar nu e de crezut că rămân în viață.

Cei patru gemeni ai camionarului din Huntingdonshire au rămas în viață numai mulțumită îngrijirilor extraordinare ale doctorului Harrison, care-a ținut să facă o experiență costisitoare — și a reușit. Cei patru gemeni au fost mutați în salonul doctorului, unde li s'a creat o atmosferă specială, oxigenată artificial și încălzită la o temperatură permanentă, invariabilă și strict controlată. În leagănul fiecărui copil s'au pus de asemenea câte două sticle de apă caldă, controlate cu termometrul din două în două ore. Patru infirmieri cu măști speciale — ca să nu infecteze aerul cu respirația lor — se ocupă de fiecare gemen în parte.

Mama n'ar fi putut hrăni singură patru sugaci. Laptele e adus

de la o mare depărtare de două ori pe zi, de la doici sănătoase. Unul din gemeni e atât de firav, că după întâia înghițitură de lapte adoarme, astfel că trebuie trezit și hrănit împotriva voinții lui. Temperatura și pulsul gemenilor sunt controlate din oră în oră și înscrise pe fișa de de-asupra leagănului. Baia se face în fața căminului, în untdelemn cald, apoi copiii sunt uscați cu flanele și înfășați în vată.

Cu asemenea eforturi și cheltueli, doctorul Harrison a izbutit să menție în viață cei patru copii ai camionarului.

Va izbuti oare și camionarul — după ce gemenii se vor întoarce la căminul părintesc? Întrebarea e foarte gravă, de oarece sunt familii care de-abia pot crește un singur copil, necum patru. Va interveni cu o subvenție guvernul englez?... Greu de crezut, de oarece ar cere ajutoare similare și soțiile camionarilor cu patru sau mai mulți copii, deși odraslele lor n'au fost născute deodată.

Gemenii, desigur, nu pot fi împiedicați de-a veni pe lume. Grija și dragostea care-i înconjoară sunt un semn bun: poate că oamenii vor începe să aibe grijă și să iubească și pe ceilalți copii, care au venit pe lume singuri, pe răspunderea lor...

A.

Frumusețea, după tabelă

Nu vroiți să încercați odată? Priviți în oglindă, — căutați pe tabelă nuanța care vi se potrivește, și găsiți, jucându-vă culoarea care vă avantajează.

Alegând pudra și fardul Mystikum după tabela Scherk, aveți siguranța de a fi nimerit nuanța cea mai potrivită părului, ochilor și tenului. Ambele completează frumusețea Dvs. și vă dă noră personală. Trimiteți Lei 12 în timbre și primiți mostre franco: Parfex, Calea Moșilor 78, București. Tabela Scherk se găsește în fiecare magazin de specialitate

TABELA SCHERK		pudra		fardul	
părul	ochii	tenul	rosée	blonde rouge	corail
blond deschis	albaștrii	palid	rosel	corail	corail
blond deschis	albaștrii-bruni	vioi	rosel	corail	corail
blond deschis	căprui	brunet	rosel	corail	corail
blond mijlociu	albaștrii-gri	delicat-palid	rosel	corail	corail
blond mijlociu	albaștrii-gri		rosel	corail	corail

Pudra Mystikum
Compacte Mystikum (fard)

O crimă perfectă?

PUȚINE sunt — în analele poliției noastre — crimele, învăluite în atâta mister, cum e aceea a uciderii tinerei Tita Cristescu.

O femeie frumoasă, crescută într'un mediu moral foarte puțin sever, ducând o viață plină de complicații amoroase, Tita Cristescu, care s'a relevat la un concurs de frumusețe în Berlin, e pe rând, deținătoarea unui rol secundar într'un film, actriță de teatru și mai ales... femeie anturată.

Familia se ocupă de aproape de afacerile Titei. Și prin intermeziul cumnatului ei, frumoasa femeie face cunoștință cu inginerul Ciuley, un om cu mari averi, însurat și tată a doi copii.

Dar viața Titei e complicată. Pe lângă acest prieten bogat, dânsa are relațiuni cu d. Cuza Hotta și probabil și cu alții mai puțin importanți, în tragedia care avea să urmeze.

Tita Cristescu duce o viață de petreceri ușoare, are un apartament în centrul capitalei, are bijuterii, bani, îmbrăcăminte luxoasă, automobil și-și ajută și familia. În noaptea de Crăciun și în împrejurări stranie, Tita moare, cel puțin subit. Comportarea surorii, care a asistat la deces e bizară. La fel ca în filmele polițiste, câteva clipe după ce fosta artistă își dă sfârșitul, sună clopoțelul telefonului secret.

D-na Gregorian soră Titei Cristescu

Tita Cristescu

Foto Luvru

Ce-a mai rămas din Tita Cristescu după autopsia dela institutul medico-legal.

Inginerul Ciuley în fața casei se pregătește să se urce în automobil.

Mama Titei Cristescu plângând pe mormântul fiicei sale. Piatra funerară are următoarea inscripție:

„Scumpei, neuitatei și mult regretatei noastre fiice Tita Cristescu ucisă de o mână criminală prin otrăvire“.

Ipoteza unei sinucideri este repede înlăturată și autopsia dovedește că Tita Cristescu a fost ucisă. Tita Cristescu a fost omorâtă cu cianură de potasiu. Dar cine și în ce mod a făcut otrăvirea? Rămâne o enigmă.

Prietenul bogat după ce e solicitat de familie să plătească înmormântarea (și el oferă imediat 100.000 de lei), e acuzat de aceeași familie, c'ar fi făcut crima din gelozie că Tita Cristescu voia să se căsătorească cu d. Cuza Hotta. D. Cuza Hotta neagă însă existența acestui proiect.

De trei săptămâni autoritățile se străduiesc să facă lumină în această crimă. Dar țaina rămâne mai departe de nepătruns.

Nici un indiciu serios și cercetările nu duc la alt rezultat decât la acela de-a constata, tot mai mult, putreziciunea morală în care trăiește o anumită categorie socială.

Detectivul Popescu angajat de inginerul Ciuley s'o urmărească pe Tita Cristescu.

D. Hotta Cuza

Mama Titei Cristescu vorbind cu un reporter.

Avem oare, în cazul Tita Cristescu, de-aface cu ceea ce numesc americanii „o crimă perfectă“, o crimă atât de bine pusă la cale, încât autorul nu poate fi descoperit? Viitorul apropiat o va arăta.

Atentatul împotriva d-lui Dr. Niemerower

Un atentat criminal a fost săvârșit împotriva marelui rabin dr. Niemerower. Fotografia noastră înfățișează locul (X) unde a fost săvârșit atentatul. Un medaliion un portret recent al d-lui dr. Niemerower.

INAUGURAREA CENTRULUI DE SĂNĂTATE PREVENTIVĂ

Săptămâna trecută s'a inaugurat centrul de sănătate preventivă. În fotografia noastră vedem pe d-nii Strode și Cordou (dela Fundațiile Rockefeller).

UN BANCHET ÎN CINSTEA VICE-GVERNATORULUI BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

Direcțiunea băilor Pystian (Cehoslovacia) a oferit un banchet d-nei și d-lui Teodorescu, vice-governatorul Băncii Naționale a României, care urmează o cură anti-reumatică în această localitate. La dreapta d-lui vice-governator D. I. Winter, unul din directorii băilor.

PERMEABILITATEA: INCĂ O CALITATE PREȚIOASĂ a pudrei „caligenice”

Fină, aderentă, de o perfectă regularitate, Pudra Angélus mai prezintă încă un avantaj cu totul excepțional: e permeabilă.

■ În compoziția pudrelor de orez intră adesea elemente cari astupă porii, împiedecând **perspirația** cutanee — o funcțiune organică de mare importanță pentru sănătatea epidermei.

■ Acest inconvenient, Louis-Philippe l-a înlăturat cel dintâi prin punerea la punct a pudrei „caligenice”. Prin elementele cari o compun, prin extraordinara ei finețe, prin asimilabilitatea de către epidermă, **Pudra Angélus Louis-Philippe este perfect permeabilă la aer**. Fiind în acelaș timp de o extremă aderentă, ea se incorporează imediat în țesuturile superficiale, le protejează fără a

le sufoca, le înfrumusețează fără a le îngroșa.

■ Foarte discret parfumată, Pudra Angélus Louis-Philippe se prezintă în 6 nuanțe încântătoare: naturele, rachel ocre, ocre rosée sungold și Sun - Tan; una din aceste nuanțe este aceea care vă trebuie.

Din aceeași fabricație cu celebrul ruj Angélus

PUDRA CALIGENICĂ
Louis Philippe
ANGÉLUS

Rujul Angélus

Astăzi când mai toate articolele de parfumerie se produc în țară

Pudra Angélus Louis-Philippe „caligenică”

este unul din rarele produse ce se aduc gata fabricate și montate din Paris.

GIBRALTARUL

OCEANUL ATLANTIC
MEDITERANA

LA extremitatea de miază-zi a Spaniei, perpendiculară pe Mediterana, se înalță falnică asemeni unui pumnal enorm implântat în inima văzduhului, **Calpeea**, adică cea mai bătrână și mai însemnată dintre stâncile legendare, din vârful că-
rora, odinioară, „**Hercule scruta mânios nemărginirea zării și a ape or...**”.

Cealaltă, clasică **Abila**, îi stă împotriva, tășnită din mult frământata coastă a Africii, care acolo se trunchiază și se arcuște, vrând parcă să închidă marea.

Un istm nișipos, puțin cam înalt, unește muntele de granit al **Calpeei**, cu continentul sau, ca să vorbim în limbaj modern, stânca pe care se află atât cetatea întărită de astăzi a Gibraltarului, cât și eșafodajul formidabil de metereze, care cu laturile ei dinspre miază-noapte și apus se prăvălește apoi în mare.

Punctul extrem, care ani și ani de-a rândul a fost cunoscut cu numele de „**Căpătâna de zahăr**”, are o înălțime ceva mai mare de patru sute de metri. E o colină, cu alte cuvinte, și nu chiar un munte.

La apus, în partea oarecum șeasă a colosului de peatră e construit orașul **Gibraltar**, străbătut de o stradă principală și alte câteva străzi paralele cu ea. În el n'a mai rămas nimic din cetatea maură și nu se cunoaște locul exact al orașului **Carthaea**, care înfloria prin împrejurimile acelea, pe vremea Fenicienilor și a Cartaginezilor.

Cu toate acestea, cetatea engleză are un vag și caracteristic aspect de ținut meridional, cu grădinile ei superbe, cu palmierii ei africani și terasele-i largi, ce se suprapun în cercuri, făcând un contrast izbitor cu stâncile pleșuve și ciclopicele îngrămădiri calcaroase, înfipite de veacuri în ambele ei laturi...

Din înălțimea blocului stâncos al Gibraltarului privirea domină un orizont fără țărmuri și se pot descoperi vapoarele la o distanță foarte mare.

În fața orașului, în partea opusă bazinului, se vede orașul **Algesiras** iar dincolo de strâmtoarea care desparte Gibraltarul de Africa, se conturează **Ceuta**. În punctul cel mai îngust marea n'are decât o lărgime de nouă kilometri. Un curent vijelios duce neînterupt apele Oceanului în Mediterana, fapt a-

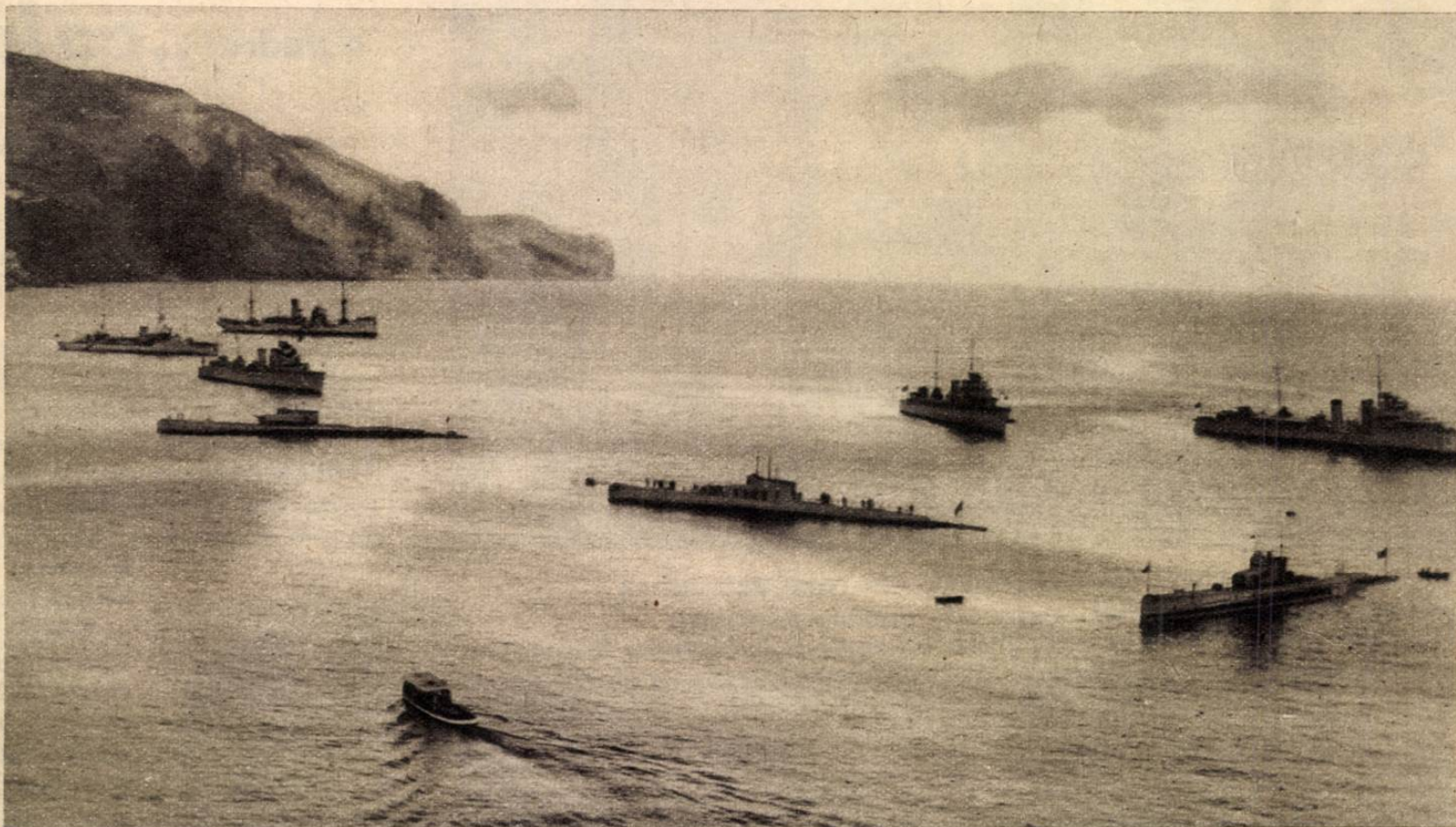

Orașul e al Englezilor, însă nu de multă vreme. Înainte de ocupația britanică aparținea Spaniei, care făcuse din el o fortăreață. Dar când, cu Carol II, începu sinistru decădere a acelei națiuni, se pecetlui și soarta de punct strategic a Gibraltarului.

Totuși Anglia nu puse mâna pe el decât în ziua de 4 August 1704, în cursul fazei a doua a succesiunii spaniole.

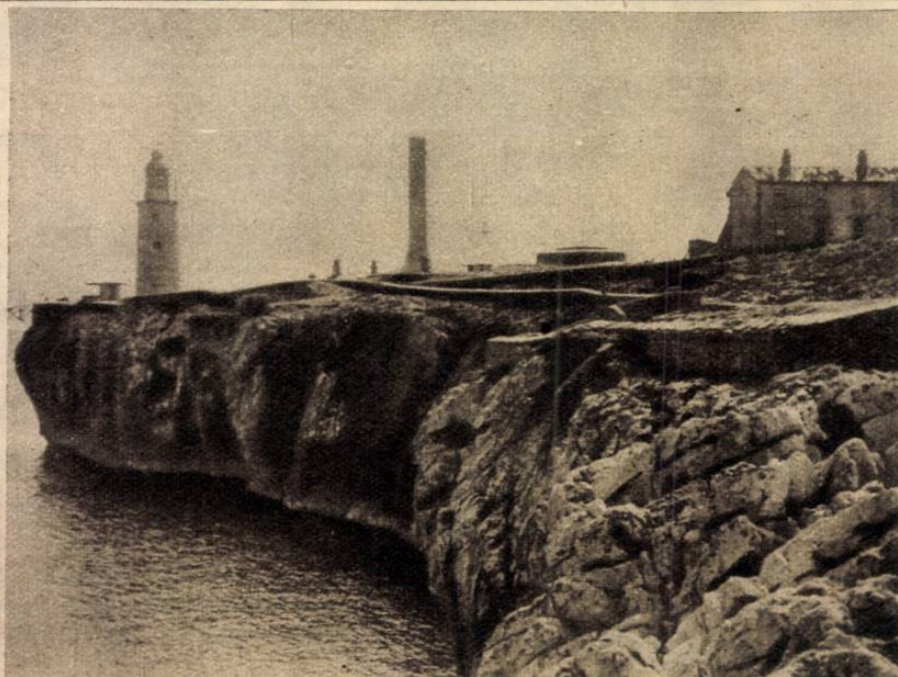
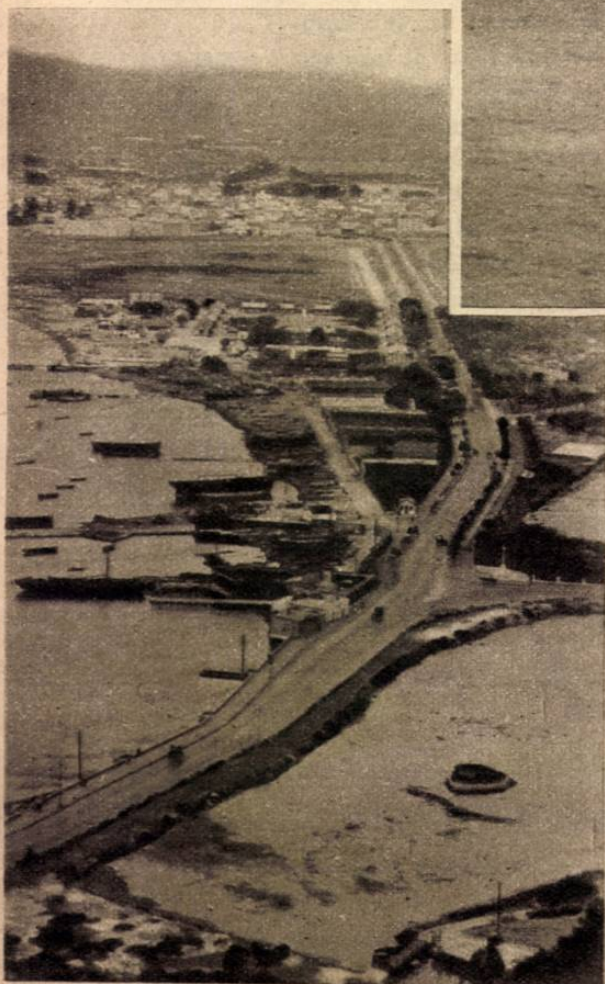
Era anul următor bătăliei, în care Francezii, cu o majoritate imensă de forțe, cuceriră Savoia și cea mai mare parte a Piemontului și în care, întărindu-și trupele cu 8000 de Prusieni, sub **Leopold de Anhalt-Dessau**, principele **Eugen** se aruncă în lupta dela **Cassano**, care trebuia numai să-i oprească în loc, iar nu să-i respingă pe Francezi.

Englezii, profitând de conflict, își ațintiră privirile asupra Spaniei. Totuși, împotriva Gibraltarului, pe jumătate dărâmat, ei nu încercară să se miște singuri. Flota olandeză se afla acolo, gata să le dea ajutor. Și Englezii nu disprețuiră

Fotografiile din această pagină înfățișează câteva sugestive aspecte din Gibraltar și din împrejurimi. Vedem astfel manevrele flotei portugheze, o alergare de cai, o vedere generală a orașului și farul de la Gibraltar.

tribuit atât evaporării însemnate ce se operează în marea aceasta cât și diferenței de greutate specifică a apelor celor două mări, precum și mișcării înțipărită oceanului de rotația Pământului. Curentul e atât de repede că, pe vremea navigației cu pânze, vasele, ca să poată ieși din Mediterana, aveau nevoie, în punctul acela, de-un vânt foarte puternic dinspre răsărit.

măna ce li se întindea. Ba se folosiă atât de bine, încât împinseră vasele aliate în linia întâia, ca apoi să le nesocotească în momentul ocupării.

Spaniolii lui Filip V și Francezii lui Ludovic XIV își deteră seama, târziu, de paguba ce li se pricinuisă și căutară s'o repare. Dar în zadar. Cu o repeziciune rar întâlnită, Englezii înfăptuieră toate lucrările de apărare a cetății spaniole, astfel că asalturile acestora se năruiră în fața rezistenței dârze a principelui George de Darmstadt.

Ceva mai mult încă, un cutezător și neînfricat general englez, lordul Peterborough, profitase, în momentul acela, de vechea și tradițională ură a Cataloniei față de dominația Castiliană, cu scopul de-a câștiga pentru Carol III de Habsburg bunăvoința acelei provincii și atacase Barcelona.

Așa dar Spaniolii pierdură Gibraltarul. Totuși acesta nu deveni englez propriu zis decât abia la 11 Aprilie 1713, cu tratatul prin care reprezentanții Angliei, Olandei, Portugaliei, Prusiei, Savoiei și Franței iscăliă pacea dela Utrecht.

Acest tratat faimos, care-a fost pricina tuturor frământărilor politice ale veacului XVIII, înlesni Mării Britanii dreptul la succesiunea casei de Hanovra, izgonirea Stuartilor din Franța, renunțarea pentru totdeauna a Bourbonilor francezi, la coroana Spaniei și a Bourbonilor spanioli la aceea a Franței, asigurarea dată de regele Franței că va dăruia fortificațiile și portul Dunkerque care, pe atunci era cea mai puternică fortăreață maritimă franceză și baza tuturor războaielor în curs, contra Angliei și înfășșit, cumpărarea bazinului Hudson cu Noua Scoție și Terra Nova — teritorii cari mai aparținuseră Franței — apoi Gibraltarul și Minorca în Spania.

Aceste condițiuni aduseră Angliei stăpânirea Atlanticului de miază-noapte și a Mediteranei răsăritene, îngrădind astfel circulația liberă, care era grozav de primejdioasă pentru comerțul englez, în fiecare război.

Cu toate acestea, Spania încercă să recucerească Gibraltarul. Faptul s'a petrecut în 1780 când, din cauza certurilor între coloniile americane și Marea Britanie, însăși Franța se gândise la un moment dat c'ar fi de datoriei ei să concureze la micșorarea puterii engleze.

Organizând pregătiri în stil mare, Spania se și apucă să asedieze și să blocheze, pe mare și pe uscat, fortăreața care fusese a ei.

Garnizoana din Gibraltar, la un loc cu ofițerii, nu trecea de 6000 oameni, comandați de generalul Elliot.

Destul de mari erau forțele spaniole, cari se serviau de corăbii încărcate cu materii inflamabile și bărci-canoniere, un instrument nou de atac, sub comanda lui don Moreno, iscusit căpitan și strateg de mare.

Cel dintâi atac avu loc la începutul lui Martie 1781, sprijinit de întăririle trimise de Franța acolo, cari însumau 12.000 de soldați; apoi, insuflețit și de prezența ducelui de Crillon, eroul dela Minorca.

Peste 1200 tunuri au fost îndreptate spre întăririle fortăreței, în afară de bateriile plutitoare, inventate de colonelul francez D'Arçon.

Atacul a fost fulgerător, crâncen, nemilos... dar zadarnic. De fapt bateriile plutitoare, cari-ar fi trebuit să hotărască izbândă au fost toată cauza înfrângerii, pentru ușurința cu care se aprimeau, sub bombardamentul vrăjmașului.

Înfrângerea Spaniolilor a fost gravă și ca efect al ei, se spulberară toate nădejile născute din acea întreprindere formidabilă.

Atunci, la acest popor visător și plin de fantezie, apăsător de un dezastru care-i secerase floarea oștirii și îndurerat că fortăreața, care de pe atunci căpătase numele de chee a Mediteranei, era pierdută pentru totdeauna, — se născu credința stranie că stânca Gibraltarului era eternă, ocrotită de puteri suprafirești și deci cu neputință de doborât...

G. R.

„Ridurile din colțul ochilor au dispărut parcă le-aș fi călcat cu fierul“

„De când întrebunțez vin tonic Tonoglobine, ne scrie D-ra C. A. din Roman, mă gândesc zăbind la acele femei cari își închipuie că prin creme și alte preparate cosmetice cu acțiune superficială, pot înlătura ceea ce nu e decât o consecință a unei maladii a sângelui“.

„Până acum 3 luni sufeream adeseori ziua de dureri de cap; mă simțeam slabă. Seara, dacă deschideam o carte, după câteva clipe, moșăiam. La 9 eram culcată. Dar somnul nu mă odihnea. Dimineața mă sculam greu și când îmi aruncam ochii în oglindă, mă înspăimântam: obrazul ca pământul, ochii încercuiți, un aer îmbătrânit când n'am decât 23 de ani și până acum un an mi se spunea că sunt chiar drăguță“.

„Ce era să fac? M'am luat și eu după altele și am recurs la cosmetice, cari mi-au făcut însă mai mult rău. Până când un medic pe care l-am consultat pentru durerile de cap, mi-a recomandat Tonoglobine. Am început să iau acest vin tonic din August. După prima săptămână m'am simțit înviorată. După 3 săptămâni, culorile mi-au revenit, obrații cari începuseră să se scofălească, s'au împlinit, ridurile în colțul ochilor au dispărut parcă le-aș fi călcat cu fierul. Mă simt sănătoasă și plină de viață ca și acum un an“.

Tonoglobine, sub formă de vin sau sirop, este remediu specific al anemiei și limfatismului și al tuturor consecințelor acestor tulburări organice.

unde MERGEM?

IN SĂPTĂMÂNA ACEASTA :
TEATRE

TEATRUL NAȚIONAL: „Casa Hervei“, „Ruy Blas“, „Cocoșul Negru“, „Umbra“.

REGINA MARIA: „Lozul cel Mare“ și „Nunta de argint“.

COMOEDIA: „Apropo... Tănase“.

ALHAMBRA: „Dunărea Albastră“.

VESEL: „Otto Elefant“.

MAJESTIC: „Tic-Tic-Tic“.

EXCELSIOR: „Afacerea Kubinsky“.

CINEMATOGRAFE

ARO: „Trandafirii negri“ cu Lilian Harvey.

CAPITOL: „Studentul din Praga“ cu Adolf Wohlbrück.

TRIANON: „Lacrimi de paiață“ cu Joseph Schmidt.

SCALA: „Becky Sharp“ cu Miriam Hopkins.

REGAL: „Iubesc toate femeile“ cu Jan Kiepura.

SAVOY: „Tot orașul vorbește“ cu Edward Robinson.

SELECT: „Scandal monden“ cu Clark Gable.

ED. PALACE: „Scandal monden“ cu Clark Gable.

ROXY: „Studentul din Praga“ cu Adolf Wohlbrück.

VOX: „Raza ucigătoare“ și revistă.

CITY: „Suprema iubire“ cu Clive Brook și Madeleine Carroll și „Zero la putare“ cu Any Ondra.

DARLY: „Cruciadele“ și jurnal și completare.

OMNIA: „Crimă și pedeapsă“ și „Roberta“.

MARNA: „Frații Golovlev“ și completare „Păpușile“.

OCHI SUPERBI, PRIVIRE CAPTIVANTĂ

obțineți prin produsele americane
Aparat de curbat gene... Lei 200
Pomadă pentru creșterea genelor „ 100
Mastic Orientaux, tuș pentru gene
în negru, chatain, albastru, verde „ 60
Genele și sprâncenele se vopsesc
cu Henne care ține 4—6 săptămâni
și crește părul, aplicație „ 100-150
la Institutul de Infrumusețare Dorthheimer, Victoriei 50
Cereți catalog

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

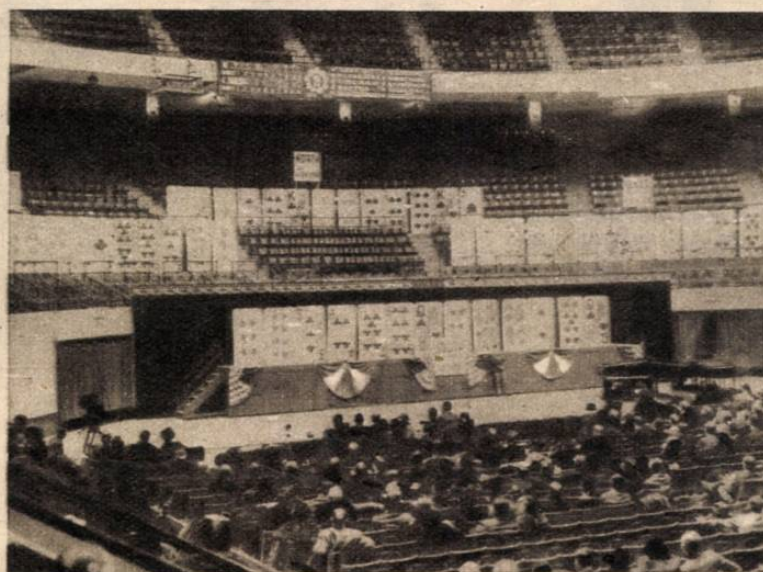
BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrii, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

MAREA PARTIDĂ DE BRIDGE

Teamul celor patru ași ai Americii a învins reprezentativa Europei într'un match de 300 de partide. Runda

finală s'a jucat deschis la Madison Square Garden cu cărți de trei metri înălțime. Organizatorul matchului a fost renumitul promotor de box Mike Jacobs.

NUMAI
fata bine rasă, inspiră
simpatie unei femei.

LAMA
PLATINÉ

(CORDON ROUGE • BANDA ROȘIE)

Fiind flexibilă nu irită
obrazul.
Veți avea pentru
prima oară satisfacția
unui ras plăcut și de-
săvârșit.

Cereți o mostră gratuită
Un produs al uzinelor

REPR. S. L. & F. BUC. BD. MARIA 30

DOCTOR

IONEL HAIMOVICI

STRADA ITALIANĂ Nr. 5
(colț Bulevardul Carol)
Telefon 382.71

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7. Telefon 3-01-23

M-me AXELRAD

Str. Nicolae Filipescu 27

SOLDEAZĂ

Rochi-Montouri

primește Comenzi

Citiți:

„MAGAZINUL“

revista publicului select

RAZELE MORȚII ÎN RĂZBOIUL VIITOR

EXPERTII sunt cu toții de acord că pe lângă ororile bombelor incendiare și încărcate cu gaze asfixiante, războiul viitor va aduce o armă nouă „razele morții”, una dintre cele mai promițătoare descoperiri ale științei. Laboratoarele secrete ale războiului n-au pus încă în acțiune aceste raze, în actuala invazie italiană a Etiopiei, pentru că nu era nevoie de ele.

Razele morții vor avea în primul rând un rol defensiv, constituind o serie de săbii uriașe, dar lipsite de orice caracteristică materială ce vor străpunge spațiul, pe distanțe de câțiva kilometri, în jurul frontierelor.

Trebuie să observăm că și de data aceasta literatura a luat-o înaintea științei. H. G. Wells, în prima epocă a carierei sale, a imaginat invadarea Pământului de către locuitorii planetei Marte, cari veniau înarmați cu o ucigătoare rază caldă. Și nu de mult, într-o piesă intitulată „Sârmele șoptitoare”, se comitea un omor, prin intermediul unui fir telefonic. Ideea părea pe atunci fantastică, dar acum s'au descoperit niște „unde șoptitoare”, careucid. Se spunea că Marconi a inventat o rază, care va distruge aeroplanele și va face să explodeze, dela distanță, vasele de război.

Aviatorul inamic va fi întâmpinat oare de o rază caldă, care-l va prăbuși la pământ, în câteva secunde, sau de-o șoaptă a morții, ce-l va chema, irezistibilă, spre

mormânt? E de presupus însă mai curând că moartea va avea un grai detunător, în vreme ce trăsnetul electric va fi trimis asupra-i cu o precizie de reflector.

Cu sinceritate ce-ți face părul măciucă în cap, experții militari discută despre aceste monstruoase aparate ale războiului, afirmând că ele nu-și vor găsi aplicare numai pe câmpul de luptă, propriu zis, ci și în orașele inamice, distrugând

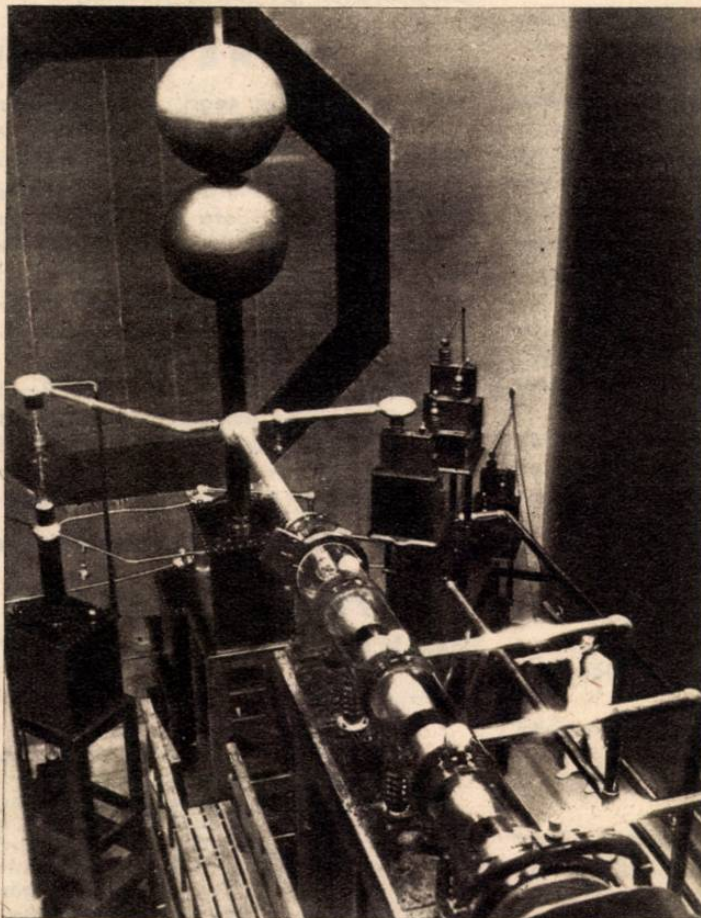
populația civilă, formată din copii, femei și bătrâni. Într'un recent raport făcut la Montreal, Colonelul Wilfred Bovey, membru al Statului Major canadian din Franța, în cursul războiului mondial, a afirmat că, într'un războiu viitor, nu vor mai exista „civili”.

În cursul ultimului război — spune colonelul Bovey, a murit ideea că civilul se află la adăpost. Un plan de luptă prevede astăzi mai întâi atacarea trupelor, apoi a comunicațiilor, apoi a surselor de aprovizionare și însfârșit, minarea moralului cetățenilor. Fata care umple un obuz, trebuie să fie ucisă ca și soldatul care îl aruncă. Și e atât de logic să ucizi femeia, care pregătește conserve pentru armată, pe cât e de logic s'o extermini pe aceea care fabrică o bombă. Și astfel se succed raționamentele, până când ajungem la ideea monstruoasă că trebuie să îmbolnăvim copiii inamicului de meningită cerebro-spinală, pentru că să nu devie cândva piloți.

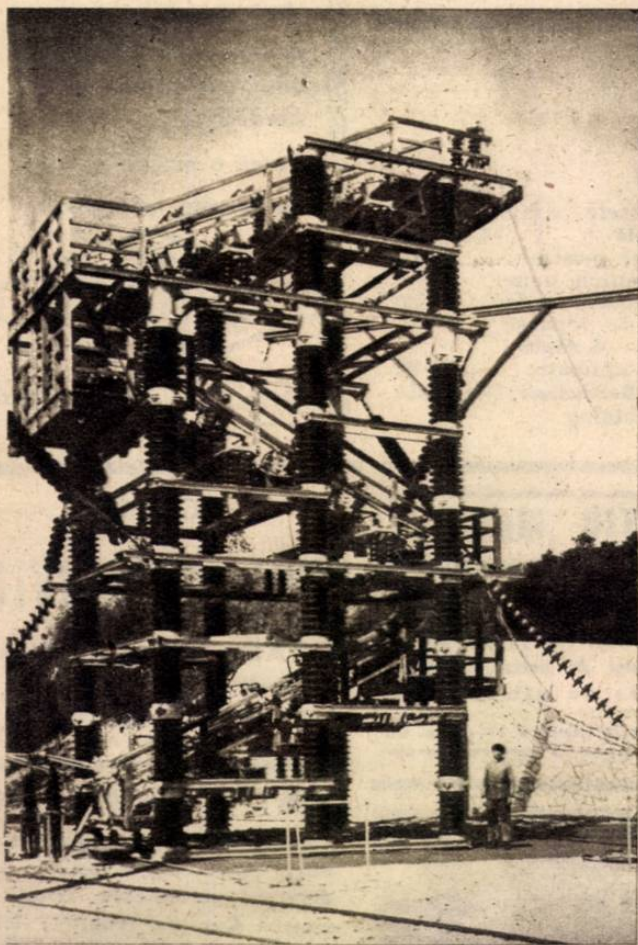
„Ba, putem merge chiar mai departe. Dacă e vorba să ucidem și să mutilăm oamenii, cu ajutorul gazelor asfixiante, ca în războiul trecut, vom realiza aceasta și pe alte căi. Putem să provocăm unui om o pneumonie, cu ajutorul germenilor influenței, tot atât de bine ca și cu o doză de gaz muștar. Efectul va fi absolut același. Și dacă e vorba să-i inoculăm germeni de influență, de ce nu i-am inocula ceva de-un efect mai rapid și mai sigur, cum ar fi un venin de șarpe.

„Știința a schimbat cu totul fața războiului. Armatele de pe câmpul de luptă sunt astăzi doar un mic resort al națiunilor, cari se află pe picior de războiu”.

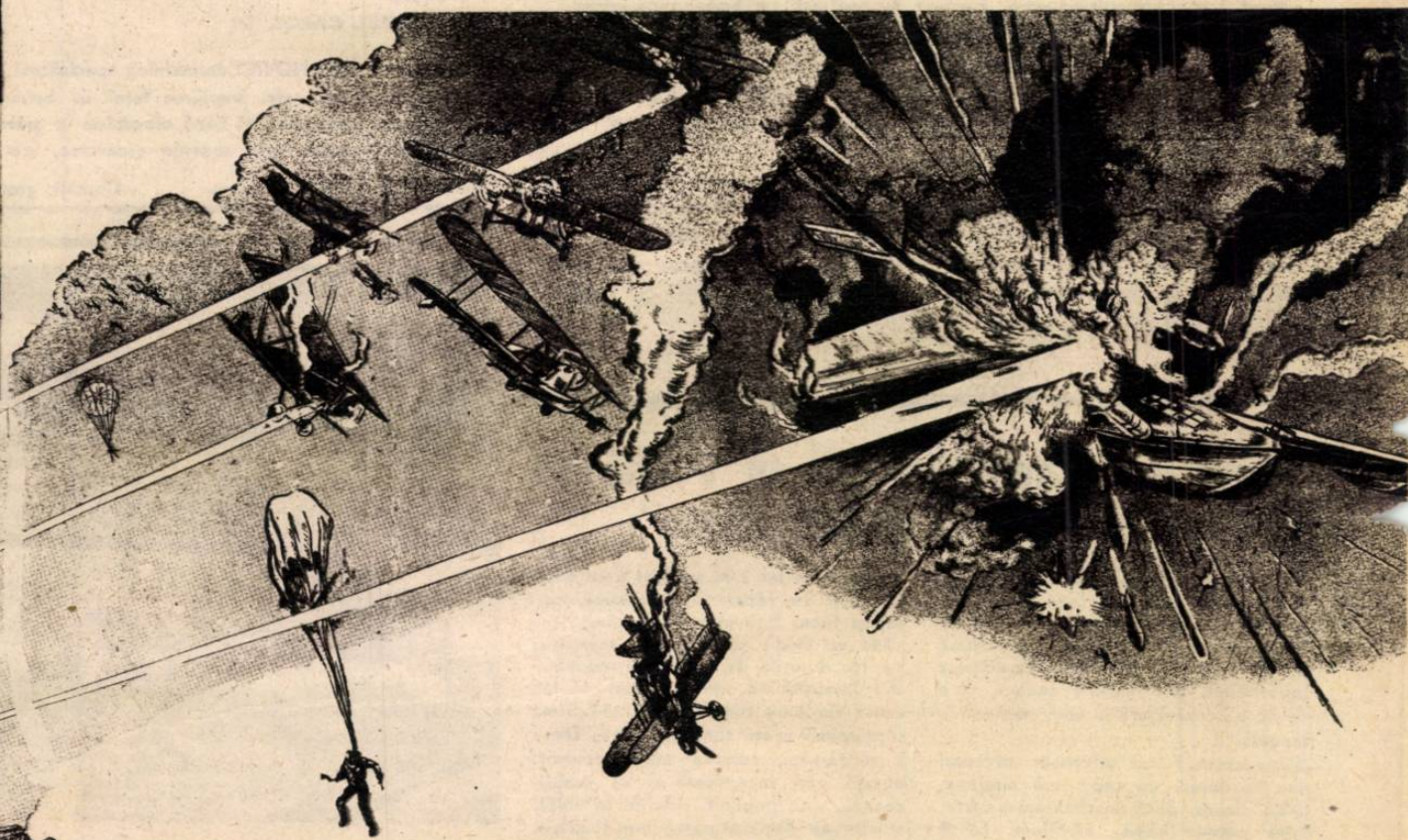
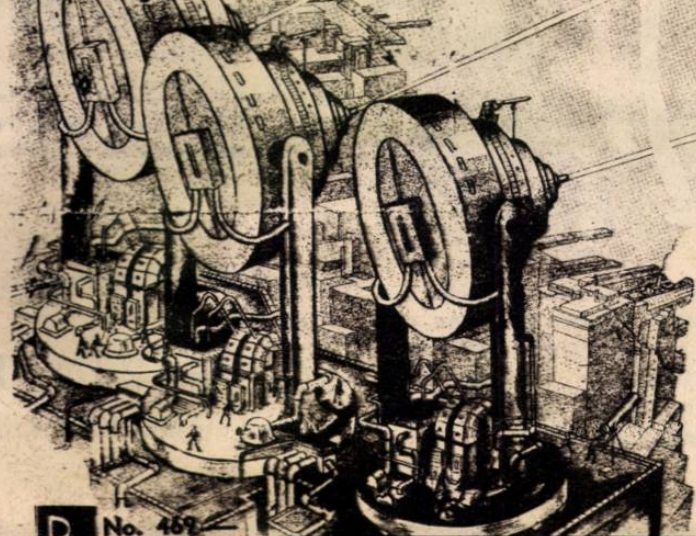
Omenirea a fost întotdeauna bombardată de

Un imens aparat de raze X instalat la Mercy Hospital din Chicago. El dezvoltă până la 800.000 de volți.

Iată un aparat instalat la Nürnberg care poate dezvoltă până la 3.000.000 de volți. El dă curenți de o tărie care atinge 95.000 de amperi. Este cel mai mare aparat din lume în acest gen.

Sub influența razelor morții, se pot incendia și prăbuși avioanele.

diferite raze cosmice, dar știința învață acum să le producă ea însăși. Toate aceste unde, vibrații și jocuri electrice au fost perfecționate, făcându-le capabile să ucidă, dar până la o anumită distanță. Cu alte cuvinte, în acest domeniu ne aflăm acolo unde erau aeroplanele, înainte ca puternicul indemn al războiului să le fi grăbit dezvoltarea, transformându-le dintr-o jucărie de circ, în aparate puternice de distrugere. Deoarece chestiuni de felul acestora sunt cu multă grijă tănuite de toate națiunile, s'ar prea putea ca aceste raze fatale să se afle actualmente într-o stare de dezvoltare cu mult mai înaintată decât ne-am închipui. Gazele toxice n'au devenit cu adevărat dăunătoare decât după războiul începuse, iar de atunci, „arma” aceasta a fost mereu perfecționată.

Obicinuiam, înainte, a spune că națiunile cari pornesc la război, sunt nevoite să porceadă la acțiunea domoală și cu neputință de ascuns a mobilizării armatelor, prevestind astfel singure pe inamic cu mult înainte de a-l lovi. În războiul viitor însă, țara atacată se va pomeni pur și simplu cu escadriile de aeroplan inamice pe firmamentul ei, în jurul frontierelor și dacă nu va ști să ia măsuri grabnice, cu greu le va împiedeca să-i distrugă capitala, dându-i o lovitură hotărâtoare. Tunurile antiaeriene s'au dovedit o foarte slabă apărare împotriva aeroplanelor, ce zboară la mari înălțimi. Tot ce pot face aceste arme este să împiedice aeroplanul inamicului de-a se lăsa destul de jos, spre a arunca o bombă într'un anumit loc, cum ar fi un vas de război. Dar în momentul când un aeroplan de bombardament a ajuns să planeze asupra unui oraș mare, oricât de sus ar sbura, își va nimeri oricum ținta. Puțin importă că torentul de bombe explodează mai mult în străzi, sau pe acoperișurile caselor. Tot ce se poate face, în cazul unui atac aerian, este să se trimească o altă escadrilă, prevăzută cu mitraliere, spre a angaja o luptă în văzduh. Greutatea stă în a se afla sau bănuși, care dintre marile orașe va fi atacat și când. Deci, toate națiunile sunt în căutarea unei pavăze, care să-i apere frontierele, pe o rază cât mai întinsă și să distrugă aeroplanele de bombardament ale inamicului, oricât de sus ar sbura acestea.

Arma ideală ar fi raza ucigăse. Reflectorul, o fâșie de lumină vizibilă, poate fi proiectată de jur împrejur pe cer, la câteva mii de metri înălțime, dar nu poate opri și nici distruge aeronavele, pe care le atinge. Se spune că Francezii posedă un reflector atât de puternic, încât lumina lui ar orbi un aviator, pentru câteva ore. O rază atât de intensă nu e cu neputință de realizat și nimic n'ar fi mai inofensiv decât un aeroplan cu pilotul orb. Partea proastă este însă că aviatorul nu rămâne în situația moliei față de lampă. Imediat ce se va afla că există astfel de lumini, piloții vor evita să le privească, cel puțin atâta timp cât le va trebui să-și puie niște ochelari protectori.

Experții nu văd un pericol prea mare în razele luminii vizibile, oricât de puternică ar fi această. De fapt, se bănușe că Francezii n'au intenționat să orbească pe cineva, cu aceste raze, ci că au lansat pur și simplu această poveste, pentru a ascunde un scop cu totul diferit. Se prea poate ca această lumină să devie un simplu ghid, pentru lansarea unor raze cu mult mai periculoase.

Razele morții, la care lucrează savanții militari, sunt în marea majoritate, invizibile. Combinând raza ucigătoare cu lumina unui reflector obicinuit, operatorul merge la sigur. Dar aceasta s'ar putea produce numai noaptea. Dacă Francezii au reflectoare atât de puternice, cum se spune, aceasta s'ar putea combina cu una din razele ucigătoare ce pot fi captate într-o oglindă concavă, devenind astfel vizibilă chiar în timpul zilei.

S'au ivit una după alta, o serie de „sperietori”, având de subiect diferitele raze ale morții, dar dându-li-se o aplicație practică, s'a văzut că fiecare din ele nu puteau ucide decât dela distanțe atât de scurte, încât în războiul deveniau cu totul improprie. Cea mai faimoasă dintre „sperietorile” ce s'au produs recent, în jurul razelor ucigătoare a fost anunțată de către inventatorul englez H. Grindell-Matthews, în 1924. Acest domn devenise cunoscut prin inventarea diferitelor aparate, ce se întrebuntau pe aeroplan și submarine, așa că nu era lipsit de faimă. Înaintea unei numeroase asistențe de savanți, el reuși să oprească motorul unei motociclete, situată la 6 metri distanță de aparatul său. Păsărele, șoareci și alte animale mici fură ucise.

Inventatorul n'a desvăluit secretul razei, dar se spunea că nu lipsiau decât niște aparate mai mari și mai puternice, pentru a face din ea o armă invincibilă.

Mare senzație a făcut în Anglia, Franța și Statele Unite trecerea lui Grindell-Matthews, care venia să-și demonstreze invenția. Se povestea că guvernul francez și englez se întrecea, oferind prețuri tot mai mari pentru secretul razei și se pare că un om politic englez l-a chemat chiar urgent pe Grindell-Matthews, la Londra, de teamă ca invenția unui cetățean britanic să nu cadă în mâini străine. Inventatorul se afla pe atunci la Paris.

S'au organizat în Anglia experiențe oficiale, dar raza morții nu le-a supraviețuit. Precis nu știm ce s'a întâmplat. Se spune că unul dintre membrii guvernului își riscase viața, pășind pe presupusa cale a razei, la o mică distanță de proiector. Nu se năvălește însă nimic și comitetul de experți conchise că invenția nu era încă perfectă. Reclama lui Grindell-Matthews i-a făcut însă pe mulți savanți nu numai să se gândească la problema razei ucigătoare, ci și la diferitele modalități în care aceasta s'ar fi putut rezolva. Una dintre metodele cele mai probabile este aceea a unei unde de aer ionizat, care devine bună conducătoare pentru un puternic curent electric. Dar cum efectul unei astfel de unde se oprește la vreo 15 metri, proiectul lansării unei coloane de aer ionizat la un kilometru sau doi, în văzduh, pare cu neputință de realizat, și problema a fost abandonată. Se știe însă acum că un bombardament de raze ultraviolete, are această putere ionizantă, ceea ce înseamnă că razele atacă atomii aerului, în drumul pe care-l parcurg, făcând să explodeze parte din acești atomi și transformându-i, temporar, în ioni electrici. Acești ioni vor conduce, în cazul acesta, orice curent electric, înlocuind ca undele radiofonice, despre care se crede că străbat straturile ionizate dela marile înălțimi, sau așa după cum curenții electrici sunt purtați prin apa Oceanului, sau prin orice soluțiuni sărate, care conțin deasemenea ioni.

În război, vom vedea poate întrebunându-se o undă de radiații ionizante trimească asupra omului, aeronavei sau oricărui alt obiect, care va face ținta atacului. De-alungul căii electrice create astfel, agresorul ar trimite atunci o puternică descărcare electrică, având într-o mare măsură aceleași efecte ca și când punctul atacat ar fi fost atins de o sârmă, încărcată cu un mare voltaj electric. Din declarațiile recent publicate, doctorul Nikola Tesla pare a concepe și el astfel problema razei ucigătoare.

Dar dacă se poate determina o astfel de cale ionizată în atmosferă, vom avea oare și posibilitatea de-a trimite o descărcare electrică suficient de puternică, pentru a distruge un aeroplan, sau un vas de război? Se înțelege că da, întrucât acesta este un fapt mereu demonstrat de natură, sub forma trăsnetului. Nimeni n'a avut până acum vreun motiv să presupună că trăsnetul ar fi fost precedat de ceva, așa-cum Grecii presupuneau că un mesager pornia întotdeauna înainte, spre a călăuzi tunelele lui Zeus.

Acum se știe că fulgerele încep cu o „săgeată” invizibilă de electroni, lanșată de o forță electrică. În trecerea sa, această „săgeată” ionizează aerul, înlocuind cum ar face o undă de puternice radiații ultraviolete. De-alungul acestei căi ionizate, create astfel, pornesc apoi descărcările electrice, care creează coama de lumină vizibilă, a fulgerului.

Cu controlul tot mai mare, pe care inginerii îl dobândesc asupra electricității de înaltă tensiune, nu este cu neputință să se găsească mijlocul de-a se lansa pe cale artificială aceste fulgere, asupra unei escadrii sau armate inamice, trimițându-se pe drumul ionizat create astfel descărcări electrice obicinuite. Inamicul ar fi distrus ca și de un trăsnet natural. Acum patru ani, în Germania, d. Kurt Schimkus, a demonstrat o rază explozivă, ce putea distruge un pistol, la o distanță de 15 metri. D. Schimkus n'a reușit însă să-și facă raza să lucreze și la distanțe mai mari, așa că invenția a fost abandonată. Dar poate cea mai teribilă dintre razele ce s'ar putea trimite, dela suprafața pământului, spre a ucide un aviator, va fi aceea compusă din unde sonore. Aceste unde vor fi însă inaudibile. Șoapta morții nu va fi nici măcar o șoaptă. Chiar undele sonore obicinuite pot ucide animale mici, și dacă sunetele devin destul de intense, nu e exclus să aibă un același efect asupra oamenilor.

Într'adevăr, s'ar prea putea ca o parte din cele 36.417 persoane cari au pierit, atunci când s'a produs cel mai puternic sgomot pomenit vreodată pe pământ, detunătura erupției vulcanului Krakatoa, care a avut loc la 1883, au fost ucise de intensitatea undelor sonore și nu de efectul direct al exploziei.

Mai ucigătoare decât undele sonore obicinuite, sunt undele sunetelor ultrasonore, care-au fost produse de mai mulți experimențatori, printre cari se clasează în primul rând profesorul R. W. Wood, dela universitatea Johns Hopkins. Sunetele obicinuite încetează a fi percepute de urechea umană, atunci când ajung la 20.000 de vibrații pe secundă. Se pot totuși produce sunete care să aibe 100.000 și chiar 150.000 de vibrații pe secundă. Dacă aceste unde ultra sonore sunt produse într-o apă, în care se află pești, îi vedem murind pe toți. Tot astfel, se pot ucide germenii și orice alte vietăți mici. Pare neîndoielnic că un om, care s'ar afla într-o apă, unde se produce aceste unde sonore, ar fi deasemenea ucis, deși nimeni n'a făcut până acum această experiență. În momentul de față nu se cunoaște încă o modalitate de producere a unor intense bombardamente, cu unde ultrasonore, în aer. Descărcarea lor se face cu mult mai multă greutate în aer, decât în apă, sau în alte lichide. Se pare totuși că nu va fi cu neputință să se determine astfel de bombardamente, purtate de aer, care se vor p'asa printre cele mai ucigătoare mijloace de luptă.

A existat și vor exista desigur întotdeauna modalități de apărare împotriva oricărei arme. După ce invenția d-lui Schimkus se va fi perfecționat, până la a ajunge să distrugă o escadrilă de aeroplan, se va găsi, fără îndoială, o modalitate de-a asigura bombelor un înveliș, care să le pue la adăpost de acțiunea distrugătoare a razelor. După ce Franța va fi transformat un mare număr din aviatorii inamici, veniți deasupra orașelor ei, în torțe vii, cu ajutorul trăsnetelor trimise pe căile deschise, de radiațiile ultraviolete, țara inamică va fi găsit un izolator pentru aeroplanele sale.

E greu de imaginat o protecție perfectă, față de o rază caldă, cum e aceea cu care-și înarmează Wells pe eroii săi martieni. Aeroplanul ar putea avea pe partea inferioară plăci de asbest, dar în cazul acesta e probabil c'ar fi serios handicapat de greutate. Răspunsul la aceasta este însă că aeroplanul se află încă în faza copilăriei. Savanții așteaptă ziua când aeronave acționate de rachete, vor călători prin stratosferă, sau chiar cu totul deasupra atmosferei. Acolo, ele n'ar mai putea fi ajunse de ucigătoarele unde ultrasonore, pentru că ar lipsi pătura de aer în care să se producă vibrația. Radiațiunile unor descărcări electrice de înaltă frecvență s'ar scurt-circuita probabil, printre ionii stratului Heaviside. De se va descoperi chiar o rază care să ucidă la o astfel de înălțime, operatorul său ar fi o adevărată minune, când ar reuși să nimerească o țintă atât de mică, evoluând cu viteza glontelui la o sută de kilometri și mai bine, deasupra capului său.

O radiație ucigătoare, compusă din raze X, ar avea efecte considerabile asupra unei armate, dar poate că nu atât de imediate, ca ale altor raze ucigătoare, imaginate de savanți. Efectele fatale ale razelor X sunt adesea întârziate. Trupele agresoare ar putea să nu simtă nimic pentru moment, dar după câteva zile ar arăta diferite simptome, ca dureri, slăbiciuni, etc. Unul câte unul, membrele lor ar fi cuprinse de cancer, și ar fi nevoie de amputare. Văzul și celelalte simțuri ar slăbi, dar ca o armă propriu zis militară, razele X pot avea multe desavantajii.

E poate un mare noroc pentru omenire că nu s'a găsit încă mijlocul de-a se produce razele X într-o cantitate și intensitate suficientă pentru a străbate mari distanțe de aer și a creșea tot răul de care sunt capabile în timp de război. Nu trebuie totuși să ne legănăm prea mult cu gândul că aceasta va fi întotdeauna o imposibilitate. Puterea de penetrație a acestor raze X a sporit, de cel puțin o mie de ori, față de momentul când au fost descoperite de către profesorul Roentgen, acum 40 de ani. Nu e exclus, ca forța lor să crească încă și într-o foarte mare măsură, într'un viitor apropiat. În ultimii ani, savanții au descoperit noi mijloace de fabricare a unor raze artificiale, foarte asemănătoare razelor gamma, emenate de radium. Aceste radiații sunt deocamdată slabe, dar nu înseamnă că

(Citiți continuarea articolului în pag. 21)

■ In China s'a remarcat in ultima vreme o impresionanta reactiune impotriva Japoniei. Fotografia noastra infatiseaza un mare numar de studenti chinezi la o intrunire impotriva Japoniei.

Ceresc n'avea nici un motiv sa se amestece in treburile interne ale Coreei. Un transport chinez scufundat de Japonezi prilejui mult temutul „casus belli”. Niponii trecu din victorie in victorie si de atunci drumul lor spre Pecking era deschis. China a fost nevoita sa ceara pace, dand invingatorului Coreea, Formosa, Pescadore, regiunea Luán Tung si plătind toate cheltuielile de razboi, cari se ridicau la suma de 200 milioane de taleri.

Dar in Extremul Orient mai uneltila si Rusia. Aceasta obtinuse din partea Chinei inchirierea Port-Arthurului, pe deoparte se impunea in Coreea, cu politica ambisioanelor ei localnice, iar pe de alta, intindea in Manchuria tentaculele hrăpărețe ale Transiberianului. In 1904, izbucni un razboi nou, depe urma caruia Japonia biruitoare, dobândia partea de Miază-zi a peninsulei Sakalin, linia ferată manciuriană dela Sud, pe lângă numeroase bogății miniere si alte drepturi legate de ele. A treia treaptă a fost oferită de conflațiunea europeană, când Japonia impuse Chinei sa rămăie neutră, c

CHINA IN FIERBERE

ACUM vreo patruzeci și mai bine de ani — sau, ca să fim preciși, prin anul 1893 — începu să se manifeste fățiș năzuința de expansiune japoneză, dincolo de hotarele imensului și de veacuri adormitului Imperiu Ceresc. Intăia treaptă

a fost reprezentată de Coreea care, pupila Chinei, ceruse acesteia să intervie spre a înăbuși frământările lăuntrice, așătate de Japonezi. Debarcarea celor 3000 de Chinez, a avut drept urmare năvala imediată a 8000 Japonezi, cari pretindeau că Imperiul

■ In școlile din Japonia, copiii sunt obligați să măture și să curețe ei singuri clasele în care fac orele de curs. Prin acest lucru se obține o mai mare disciplină.

■ Fotografia alăturată infățișează o patrulă mongolă păzind o eventuală invazie la granița cu Manciuria.

Fotografia alăturată înfățișează un aspect din manevrele armatei japoneze la care a luat parte activă și împăratul.

să poată efectua operațiuni pe teritoriul acesteia. Și astfel, cu toate numeroasele proteste chineze, sfera de influență niponică îmbrățișă drumul de fer spre Shan-Tung, insulele Caroline, Marshal și Mariane. Apoi revoluția bolșevică dădu ocazie Japonezilor să-și împingă grosul trupelor până la lacul Baikal, iar în retragere, să controleze calea ferată manciuriană și Siberia orientală. Isbucnirea revoluției chineze a paralizat comerțul englez, în Extremul Orient, silind Anglia să se întoarcă la Singapore. În sfârșit, conferința dela Washington i-a îngăduit Japoniei să-și construiască o flotă din cele mai puternice, în stare să-i apere insulele,

Jocul național al japonezilor este practicat cu o deosebită regularitate în școlile din Tokio. Tineri se desbracă de hainele europene pentru a îmbrăca vechile costume japoneze. Astfel investimântați ei învață jocul lăncii.

momentul cel mai prielnic ca să-și sature poftele asiatice, nestânjenit de nimeni, căci, cât despre Ruși, aceștia vânzând întreaga rețea de cale ferată dinspre Răsărit, nu se mai interesează de nimic; Americanii, sunt absorbiți în reformele lor economice, iar Englezii, ocupați până peste cap cu chestiuni europene și cu conflictul italo-abisinian. Așa că trupele niponice trecând Fluviul Galben, fără să tragă un foc, visul Chinei de Nord japonizate se realizează. Firește, această activitate expansionistă răspunde nevoilor japoneze: de fapt, Manciuria, înseamnă grâu, soia, cărbune, aur și lemn de construcție; peninsula Sakalin înseamnă petrol, iar Nordul Chinei humbac și fer. Planul Japoniei prevede constituirea unui stat mongol, vasal guvernului din Tokio, după tipul celui manciurian. Cu controlul celor două mari orașe, Pecking și Tientsin, Japonezii și-au croit drum liber spre centrul și partea dinspre Apus a Chinei, iar liniile ferate aflate de pe acum în mâna lor, le vor permite mișcări iuți și concentrări de trupe în direcțiunile Nanking, Shanghai și Hankeu. Deocamdată, și atâta timp cât îi vor îngădui Japonezii, guvernul republican din Nanking va trebui să se mulțumească cu valea fluviului Lang-Tsé și cu provinciile dela Sud.

Pericolul asiatic își arată colții din ce în ce mai amenințători, iar manevra fulgerătoare a Japonezilor, pentru proclamarea autonomiei în Hopei — stare de lucruri care cu siguranță va fi imitată de întreaga Chină de Nord — constituie o neliște în plus, un viitor și poate un apropiat „vis negru” pentru Europa...

A. e. i. o. u.

altfel în cazul unui eventual conflict nipono-american soarta Filipinelor ar fi pecetluită.

În 1931, prinzând ocazia binevenită a câtorva acte ostile, săvârșite în Manciuria, Japonezii deslănțuiau o ofensivă asupra Shanghaiului și, cu toată rezistența eroică a Chinezilor, au ras de pe fața pământului cartierele indigene. Apoi Manciuria a fost constituită într'un stat autonom, sub protecția Japoniei, iar tronul oferit fostului Împărat Chinez Pu-Yi, al cărui vis este să se urce pe scaunul domnesc al strămoșilor lui, tot prin sprijinul și influența Japoniei. Pe urmă, Tokio, și-a continuat politica în noul stat vasal, căutând să-și întărească pozițiile, fie prin eliminarea oricărui concurent de rasă chineză sau europeană, fie prin cumpărarea liniei ferate din Răsărit.

Un nou pas spre expansiunea mult râvnită l-a reprezentat, de curând, oferta unei colaborări nipono-chineze care, dac'ar fi fost primită, nu putea să aibe altă urmă decât amestecul absolut al celor dela Tokio, în toate treburile republicii galbene. Aceasta, redusă de acum încolo la mizerie și descurajată de atâtea apeluri adresate Europei, Americii, Soc. Națiunilor, etc., pare să fie hărăzită cotropirii treptate și sigure a Niponilor. Cu politica „zonelor de influență” cucerirea s'a întins din ce în ce mai mult. Cu Jehol, înghițit anul trecut, Japonia și-a asigurat controlul în regiunea de Miază-Noapte a fluviului Lang-Tsé, iar deunăzi, cu noile operațiuni a reușit să-și întindă influența în întreaga Chină de Nord, demilitarizând provincia Hopei, care cuprinde străvechea capitală Pecking și marele port maritim Tientsin. Astfel, guvernul din Tokio a găsit

În urma expansiunii japoneze în China se observă în această țară o puternică activitate militară. Fotografia noastră a fost luată într'un birou de recrutare.

UN ATENTAT CONTRA LUI LLOYD GEORGE

In Ianuarie 1916, pe când războiul mondial se întindea în toată grozăvia lui, știrea că se descoperise un complot pentru asasinarea lui Lloyd George, pe atunci Prim ministru și ministru de război al Marelui Britanii, produse o senzație enormă. Ea nu făcu decât să confirme odată mai mult svonorile răspândite cu privire la încercările Germanilor ca să-l suprim pe dușmanul lor cel mai neîmpăcat. Persoanele arestate, după indicațiile lui „Intelligence Service”, lucrau pe contul și după îndemnul guvernului dela Berlin sau poate — presupunere și mai cumplită — erau chiar agenți ai serviciului secret german.

De aceea Englezii au fost surprinși aflând că persoanele acuzate — patru: un bărbat și trei femei — erau cetățeni britanici cari trăiseră totdeauna în Anglia.

Una din ele era d-na Wheeldon, o femeie de vârstă mijlocie care locuia la Derby împreună cu fiica ei, Hetty, profesoară de școală. Apoi era altă fiică, mai tânără, Minnie, deasemenea învățătoare, stabilită la Southampton. Aceasta era măritată cu un chimist anume Mason, care se bucura de foarte bună reputație, printre conțetenii lui.

Acestea erau cele patru persoane pe cari poliția le învinuia de conspirație pentru atentat, la viața lui Lloyd George.

Despre d-na Wheeldon se putea spune numai că înainte de a fi acuzată de această crimă, luptase mult pentru dreptul de vot al femeilor, devenind o sufragetă neobosită și totodată plină de înverșunare. În astfel de ocazii întrebunța un limbaj necrușător împotriva câtorva miniștri. De când începuse războiul, ea se declarase față pentru cauza Germaniei, stârnind oarecare vâlvă, cu această atitudine, în orașul Derby. Însă acei cari o cunoșteau mai de aproape, n'ar fi crezut în rușul capului că era cumva în stare să facă cel mai mic gest, în favoarea tezei sale. O socotiau numai o guralivă înfocată și atât.

Arestarea d-nelor Wheeldon și a lui Mason — mama, cele două fiice și ginerele — a fost pentru toată lumea ca un trăsnet căzut din senin. Fiecare își închipui că aveau numai vina de-a fi călcat legile stării excepționale de atunci, prin discursurile lor ațătoare.

Dar când se auzi vorbindu-se de complot și de asasinat, consternarea pașnicilor locuitori nu mai cunoscă margine. Familia Wheeldon, cu toate ideile ei, protivnice ortodoxismului, avea prieteni numeroși, cari o stimau. Aceștia atribuiau popolul de palavre ale d-nei Wheeldon unui fel de isterism, așa că nu le dădeau nici o însemnătate. Era o femeie de treabă, care avea păcatul nevinovat de-a citi cam mult, dar care știa să primească lume și totdeauna avea gata o ceașcă de ceai pentru musafirul binevenit.

Și chiar când era vorba de Hetty, care locuia împreună cu mama ei, cine-ar fi dat importanță ideilor ei politice? Era o fată simpatcă, dragălașe și politicoasă, care știa să se poarte de minune în societate. Același lucru se putea spune și despre Minnie, sora măritată, care locuia la Southampton, fire sburdalnică, pasionată după distracții și tovarășia prietenilor. Cine-ar fi bănuir vreodată în acele trei femei niște conspiratori fioroși?

În sfârșit, era Mason, bărbatul lui Minnie, un tânăr de ispravă, îndrăgostit de soție și de cămin, sfios și rezervat în toate privințele. Nimeni n'ar fi putut spune că tânărul acela simpatcă se gândia să-l ucidă pe marele bărbat de stat, folosindu-se de cunoașterea atător otrăvuri. Și fiindcă războiul era în toi, cenzura se grăbi să înăbușe răspândirea știrii, astfel că publicul află prea puțin din tainele complotului. Această măsură dete naștere svonorilor celor mai absurde și catastrofale. Se șoptia că întregul cabinet ar fi în primejdie, că în fiecare clipă o bombă, sau un foc de revolver, putea să lipsească țara de conducătorii ei cei mai valoroși. De asemenea, se mai spunea că Arsenalul urma să sară în aer, dintr'un moment într'altul, că toate cazarmile erau minate, că hangarele aviației aveau să explodeze, ca niște petarde.

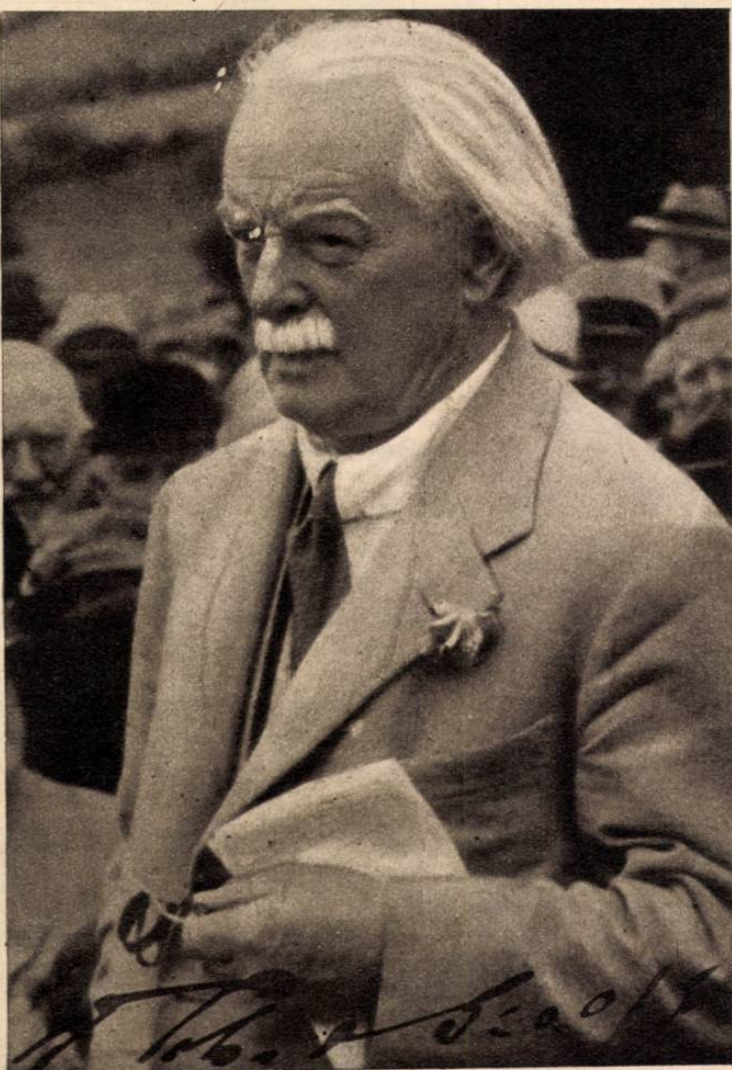
Că în aceste șoaapte era și multă exagerare, s'a dovedit în ziua de 6 Martie 1916 când conjurații au fost aduși înaintea Tribunalului special, prezidat de lordul Birkenhead. De altminteri, vina care apăsa asupra împricinărilor era destul de gravă prin sine însăși, ca să mai fi fost nevoie de umblat cu svonuri prăpăstioase.

Pe scurt, ită despre ce era vorba: bănuind că d-na Wheeldon intenționa să atentze la viața lui Lloyd George, „Intelligence Service” luase toate

La 17 Ianuarie se împlinesc 20 de ani dela încercarea de asasinare a marelui bărbat politic englez.

stima și încrederea d-nei Wheeldon care, puțin câte puțin, îi destăinuia planul sălbatec: asasinarea lui Lloyd George era aranjată în toate amănuntele; pregătiseră totul cu o meticulozitate științifică, fără să fi lăsat nimic la voia întâmplării.

Când Lloyd George avea să se ducă să joace golf, la Walton Heath (ceea ce făcea foarte des), cineva trebuia să tragă asupra-i cu o armă oarbă.

Un recent portret al lui Lloyd George.

măsurile, impuse de împrejurări. Un copoi dintre cei mai destoinici primi însărcinarea să culeagă informațiuni asupra celor ce se petreceau în familia suspectată. Agentul se făcu cunoscut, în Partidul Comunist și astfel fu prezentat familiei Wheeldon, sub numele de „tovarășul Burt”. În scurtă vreme, acesta reuși să câștige

stima și încrederea d-nei Wheeldon care, puțin câte puțin, îi destăinuia planul sălbatec: asasinarea lui Lloyd George era aranjată în toate amănuntele; pregătiseră totul cu o meticulozitate științifică, fără să fi lăsat nimic la voia întâmplării.

Când Lloyd George avea să se ducă să joace golf, la Walton Heath (ceea ce făcea foarte des), cineva trebuia să tragă asupra-i cu o armă oarbă.

Rana ar fi fost ușoară dar Mason, chimistul din Southampton, avea să trimită o otravă mortală, așa zisa „curare” (substanță vegetală ucigătoare, pe care Indienii din America o folosesc ca să ungă vârful săgeților și sulitelor) care, întinsă pe glonț, ar fi pricinuit moartea imediată a ministrului. „Curare” fusese aleasă de Mason, întrucât otrava aceasta are avantajul că nu lasă urme pe corpul victimei, chiar și câteva minute după moarte. Dacă Lloyd George ar fi murit subit, pe când juca golf, cine putea să descopere cauza morții sale, dacă avea pe corp numai o sgârșitură ușoară?

Când „tovarășul Burt” află planul criminal, care trebuia să-l suprim pe Primul Ministru, i se păru că visează. Cu toate acestea, instrucțiunile primite îi impuneau să limpezească afacerea până la capăt și bravul detectiv simulă un interes de fanatic, în reușita complotului. Asta-i dete ocazie să afle și alte fapte, mai senzaționale și sinistre, decât își închipuise. Un cod secret era întrebunțat pentru corespondența schimbată între Derby și Southampton și spionul lui „Intelligence Service” descoperi astfel că toate scrisorile se încheeau cu formula: „Îl vom spânzura pe Lloyd George de un gutui”. Frază curioasă, care făcea aluzie la otravă. Reprezentantul Ministerului Public înaintea Tribunalului special, încremeni asistența cu rechizitoriul lui, zugrăvind în culorile cele mai sumbre pe conspiratori și uneltirile lor nelegiuite. Nu mai puțin emoționantă a fost depozitia „tovarășului Burt”. Fără ocoluri, el recunoscu că era în slujba lui „Intelligence Service” și prin declarația aceasta furniză o armă apărării care, în persoana avocatului Riza, se strădui să-l înfățișeze ca agent provocator.

Totuși, împotriva acuzațiilor apăsau scrisorile cifrate, din care reieșea că otrava fusese cerută, cu stăruință, de d-na Wheeldon ginerelei ei,

Mason, prin însăși mijlocirea „tovarășului Burt”. Făcându-se analiza chimică a otrăvei trimisă de Mason, rezultă că era vorba de teribila „curare”.

Chiar în clipa arestării lor d-na Wheeldon și chimistul tăgăduiră că voiau să-l ucidă pe Lloyd George, încercând să convingă tribunalul că otrava trebuia să servească numai la omorirea câinilor, întrebunțaji la paza lagărelor de concentrare, ca să libereze mai lesne câțiva rebeli, închiși acolo, dela izbucnirea războiului. Argumentul, destul de slab al apărării, fu dărâmat cu ușurință de procuror, care-i sfidă pe conspiratori să dovedească existența unui singur câine de pază, în lagărele de concentrare.

D-na Wheeldon, chimistul și soția lui au fost condamnați la câte zece ani de temniță grea, pe când Hetty Wheeldon, în sarcina căreia nu se găsisse destule dovezi de vinovăție, a fost achitată.

Totuși, după încheierea păcii, Lloyd George interveni pe lângă Ministerul de Interne și obținu o reducere a pedepsii pentru „asasini” lui...

G. R.

CITIȚI „MAGAZINUL” publicația lumii selecte.

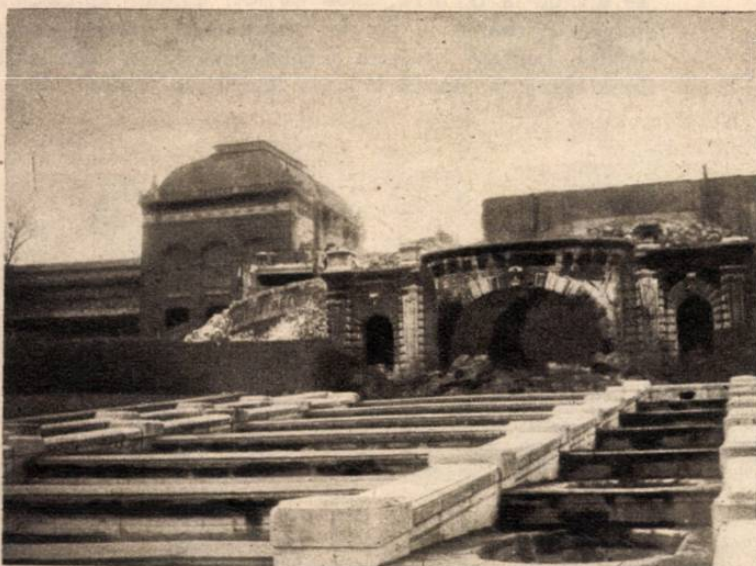
Apare la începutul fiecărei luni. Tipărită la heliogravură cu bogat material și numeroase planșe.

Prețul Lei 25.—

UN COPIL GENIAL

Myrtle Green este în vârstă de 5 ani și manifestă excepționale însușiri artistice. Ea recită la perfecție versuri de Shakespeare. A obținut premiul I la o mulțime de concursuri și festivaluri. Deasemeni are mari aptitudini pentru dans și muzică. Fotografia noastră o înfățișează cântând un cuplet și acompaniându-se singură la ghitară.

TROCADERO N'A RAMAS DECATO AMINTIRE

Privind fotografia alăturată care înfățișează resturile palatului „Trocadero” putem spune că din fostul monument al Parisului n'a rămas decât amintirea.

SFARȘITUL LUMII

Iată o fotografie luată pe placă infra-roșie care a reușit să mărească orizontul până la 120 de mile. Ea a fost luată dela 3.000 de metri înălțime. Se vede fluviul Paramata și portul Sidney. Vederea ochiului liber se oprește la granița orașului Sidney. Obiectivul a reușit însă să prindă până la 120 de mile.

BROAȘTE ȚESTOASE SE IAU LA ÎNTRECERE

Curse de broaște țestoase, pe plajă la Miami. Câștigătoarea cursei a stabilit un record de 27 de metrii în 14 secunde.

CARNEA SE POATE FRIGE LA SOARE

Problema seculară a întrebuirii energiei calorice a soarelui a fost rezolvată după 7 ani de cercetări intense de către inginerul spaniol José Ila Conte. Printr'un sistem special de lentile el a reușit să concentreze energia soarelui asupra unui punct, reușind să obțină o mulțime de procese industriale printre cari bunăoară topirea metalelor. O interesantă întrebuintare a „sobei solare” se va putea aplica în gospodărie: o friptură se va putea obține în câteva secunde. Fotografia noastră înfățișează prima „sobă solară” a inginerului spaniol.

În fiecare dimineață mai tânără

Încercați această rețetă chiar astă-seară

Mulțumită acestei minunate descoperiri se poate face ca sbârciturile să dispară și ca pielea să-și capete iarăși frumusețea juvenilă.

Știința a constatat de mult că ceea ce produce sbârciturile este pierderea unor anumite elemente vitale ale pielii. Aceste substanțe prețioase i se pot reda acum sub forma „Biocelului”, uimitorul produs al Doctorului Stejskal, profesor la Universitatea din Viena. „Biocelul” e acum conținut în Crema Tokalon, aliment pentru piele, culoarea roză, celebra crema de Paris. Prin întrebuintarea ei, o piele sbârcită se poate reîntineri repede și un ten ofilit poate deveni fraged, limpede și juvenil.

Încercați chiar astă-seară această Cremă Tokalon, aliment pentru piele. Măine dimineață veți constata deja o schimbare surprinzătoare. Pentru ziua aplicați Crema Tokalon, aliment pentru piele, culoarea albă (neunsuroasă). După o lună de întrebuintare veți arăta cel puțin cu 10 ani mai tânără. Se garantează un succes pe deplin satisfăcător, altfel se restituie banii.

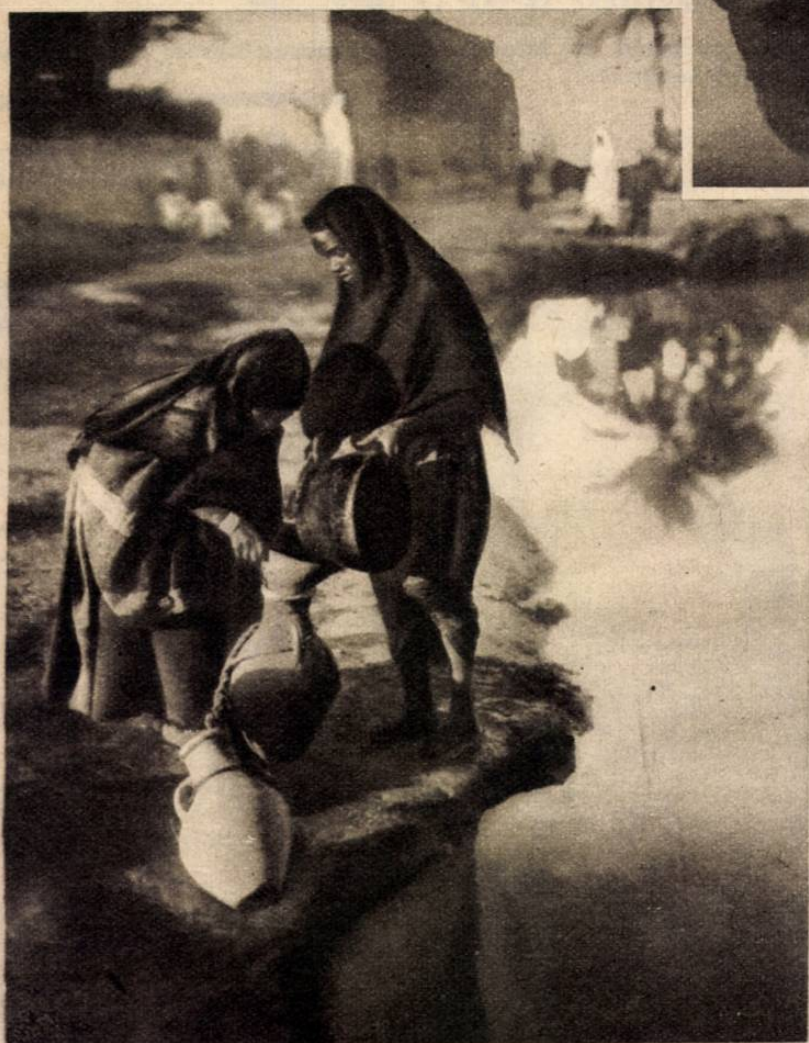
De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, de la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză, de la Lei 60.—.

ASSIRII

Un popor năpăstuit de Dumnezeu și uitat de manualele geografice își regăsește, în sfârșit, o patrie.

CINE sunt Assirii de soarta cărora s'a ocupat în vremea din urmă Societatea Națiunilor, pentru așezarea lor în Siria?

Convingerea tuturor este că ei ar fi ultimele rămășițe ale poporului care locuise în antichitate plaiurile Assiriei, adică teritoriul aflat dincolo de Mesopotamia, spre Orient, și care se mărginea la nord cu Armenia, la sud cu împărăția Babilonului, la răsărit cu actualul Kurdistan, iar la apus cu fluviul Tigr. Istoria acestui popor vitez începe cu vreo șapte sute de ani, înainte de Christos. Capitala Assirilor, cel puțin aceea despre care avem cunoștința cea mai îndepărtată, a fost

Un aspect al orașului Damasc, centrul comercial la Siria.

Aspecte legendare din Siria de azi. Femei și bărbați duc apa în burdufe din piei de animal în satele lor, întocmai ca în vremurile biblice.

alcătuind un popor mic, care-a păstrat cu sfințenie caracterele celui din antichitate, apărându-și religia și obiceiurile contra tuturor înrăurilor din afară.

Creștinismul a devenit religia Assirilor de prin veacul întâi al erei noastre, ei alcătuind prima comunitate națională creștină, care s'a organizat în lume. Obiceiuri simple și tradiții antice se mai păstrează și azi la acești oameni; evangheliile lor și orice soi de învățământ le întâlnim scrise încă în **Armaica**, limba pe care a vorbit-o Isus și în care s'au scris cele dintâi documente creștine. Puțini știu că cea mai mare sforțare misionară înregistrată de istorie a fost aceea întreprinsă de biserica assiriană, care urmează doctrina proorocului Nestor, declarat eretic de faimosul Conciliu din Efes și care, cu toate acestea, a fost cea dintâi propovăduitoare a creștinismului în Asia, China, Ceylon, India, Egipt, Afganistan, Turkestan și Siberia. Într-o vreme, biserica assiriană avea cel mai mare număr de adepți, între toate celelalte biserici creștine. Șeful ei lumesc și spiritual este **Mar Shimum**, sau Patriarhul, o sarcină ereditară, care astăzi dăinuiește în aceeași familie de aproape 200 ani. Actualul Mar Shimum are 25 ani. La izbucnirea războiului din 1914, Assirii alcătuiau o comunitate compactă de 150.000 suflete, cuibăriți prin munții Hakkiaara, în Kurdistan. Erau supușii imperiului otoman, dar de fapt guvernăți de Patriarhul lor și având libertate deplină să practice religia și obiceiurile lor proprii. Ori cât de depărtați au fost, atâtea secole, de centrele civilizației, ei n'au rămas cătuși de puțin înapoia vecinilor, pe drumul progresului.

Când Turcia intră în război contra Angliei, cei 150.000 creștini au fost părăsiți în mâinile dușmanilor lor cari, poate, au socotit că sosise momentul prielnic spre a-i nimici, fără opunerea Suveranului lor comun, Sultanul Turciei.

Într'adevăr, Assirii n'au fost chemați numai decât să lupte alături de Turcia, ba chiar li s'a făgăduit neatârnamarea, dacă aveau să stea liniștiți. Totuși operațiile de război căpătără o așa amploare că ei, nemai putând să rămâie neutri, hotărâră să se reverse din munți și să întâlnească, în Persia armata creștină a Rusiei.

Obositor și primejdios a fost marșul întreprins de ei, ca să ajungă la Urmia, unde au fost primiți cu căldură și tuturor bărbaților li s'a dat echipament pentru serviciul militar. Luptară vitejește și totul merse bine, până la revoluția rusească, epocă în care Assirii se treziră din nou

Assur, astăzi Kaleh Shergat, ce se înalță pe malul drept al Tigrului, între muntele Zab-cel-Mare și Zab-cel-Mic. Pare că ea a fost mutată la Ninive, cam de pe vremea lui Shalmaneser I. iar când cetatea a căzut în mâinile Mezilor, pe la începutul veacului VII-lea înainte de Christos, imperiul assirian încetă să mai existe... Istoriei Assirilor îi lipsește un inel, tocmai acela care-ar trebui să unească poporul istoriei antice cu poporul de astăzi. Sunt unii învățați cari susțin că între ele amândouă n'ar fi nici o înrudire; dar sunt și alții — aceștia mai numeroși — cari ne spun că Assirii de azi ar fi coboritori direcți din acei cari au întemeiat falnicul imperiu, ce-a înflorit pe malurile Tigrului și că, după căderea Ninivei, ca să scape de asuprirea cuceritorilor, și-au croit un drum prin munții Hakkiaara, în Kurdistanul de azi, unde au viețuit secole dearându-l,

singuri, în mijlocul vrăjmașilor.

Din situația aceasta tristă îi scoase o retragere, ducându-i în Mesopotamia, la Bagdad, ținut aflat sub ocupația britanică. Dar din cei 150.000 de oameni câți coboriseră din munții Kurdistanului, nu mai rămăseseră decât 60.000: plăti-
seră destul de scump ambiția de-a păstra cre-
dințele și datinele strămoșilor! Sfârșindu-se răz-
boiul, Anglia căpătă mandat asupra vilaietului
Mossul unde se aflau pe atunci Assirii. Man-
datul trebuia să dureze 25 de ani, dar Marea
Britanie ceru ca el să înceteze mai curând, astfel
că minoritățile din acele regiuni rămăseseră, în
1933, fără nici o protecție împotriva guvernanților
arabi. Bine 'nțeles, printre aceștia se aflau și
Assirii, a căror situație era și mai înrăutățită
de faptul că lor nu li se putea aplica garanțiile

pentru minorități, întrucât ele privesc numai mi-
noritățile cari aparțin țării și deci nu pe Assiri.
Așa dar, se vedeau 60.000 de foști supuși oto-
mani și nu supuși ai Irakului, părăsiți în vilaietul
Mossul, împrăștiați prin diferite sate, în așa fel
că și unitatea lor națională se menținea anevoie,
văzuți cu ochi răi de populația care nu-i uita că
fuseseră uneltele înaltului Comisar englez, împo-
triva ei...

Se păru atunci că Persia ar fi fost dispusă
să-i primească între hotarele ei, respectându-le
religia și obiceiurile. Apoi, nu știu cine se gândi
să-i transporte în America de sud și, în sfârșit,
iată că-i primește Siria, unde ei, nădăjduim, vor
putea să-și reia viața pașnică de odinioară și să
propășească prin muncă...

A. d. a.

RAZELE MORȚII IN RĂZBOIUL VIITOR

(Urmarea articolului din pagina 15-a)

vor rămâne astfel. Nu e departe poate ziua când
se vor produce intense bombardamente de radiații
gamme. În cazul acesta, războiul va avea o armă
asemănătoare razelor X, dar și mai ucigătoare.
De o putere de penetrație mai mare decât a ra-
zelor gamma sunt razele cosmice. Venind din spațiul
interplanetar și înregistrate de niște instrumente
extrem de sensibile. Cum se produc aceste raze
cosmice, nimeni nu știe. Se presupune că ele ar
lua naștere prin modificările suferite de atomii ma-
teriei, fie în stelele îndepărtate, fie în spațiul
aproape vid, dintre astri.

Unii biologi sunt de părere că neîncetata bombar-
dare a pământului cu aceste raze cosmice are
efecte de mare importanță, asupra vieții, influen-
țând mai cu seamă mutațiile sau modificările evo-
lutionare, dela o generație la alta.

Actualmente nu există nici un mijloc cunoscut pen-
tru producerea acestor raze cosmice, pe cale arti-
ficială, dar mulți fizicieni speră că vor realiza
aceasta în curând, prin neîncetatele experiențe ce
se fac actualmente și prin care se urmărește pre-
schimbarea unei varietăți de atom într'alta.

Dacă oamenii de știință ar ajunge să construească
un puternic generator de raze cosmice, acesta ar
deveni probabil unul dintre cele mai ucigătoare
aparate ce s'au putut imagina vreodată. Aceste
raze cosmice au o putere de penetrație atât de
mare, încât străbat straturi de plumb de câte 1.50
m. grosime.

Toate aceste raze, dela cele ultraviolete până
la cele cosmice, reprezintă radiațiuni, cu o
lungime de undă mai mică decât aceea a ra-
zelor luminoase. Se cunosc însă și raze invizibile,
de-o lungime de undă mai mare decât aceea a
luminei. Printre acestea se află razele infraroșii
și acelea calorifice imaginate de Wells, în
romanul său. Aceste raze se află invizibile și în
lumina solară.

În ultima vreme, căpitanul Eddie Ricken-
backer, care s'a distins în războiul mondial, a
dat ideea unor arme, constând din niște uriașe
oglinzi concave, care să proiecteze lumina solară
asupra orașelor, de pe bordul unui aeroplan. Sa-
vanții sunt însă sceptici, pentru că lumina soarelui
este prea slabă, iar lentilele ar necesita diametre
mult prea mari. Se spune că în vechea Siracuză,
filosoful grec Archimede ar fi incendiat va-
sele unei flote inamice, cu ajutorul unor lentile sau
oglinzi concave, ce concentrau razele solare, dar
savanții moderni pun astăzi la îndoială adevărul
acestei relatări.

Raza termică este privită de cei mai mulți savanți
ca mai indicată pentru aplicațiile practice ale
războiului. Nu trebuie să vă închipuiți însă că va
fi o rază solară, care nu s'ar putea utiliza decât
într-o zi însorită. Va fi o rază artificială, ca aceea
imaginată pentru Martieni. Singura dificultate,
care se pune în calea producerii unei astfel de
raze, este lipsa unui generator de căldură sufi-
cient de puternic.

Profesorul Thomas J. Headlee din New-
Jersey a găsit o rază ucigătoare pentru insecte,
băzându-se pe unde ultra-scurte. Insectele ce mi-
șună în câmpurile agricole sunt ucise imediat,
fără ca plantele să aibă ceva de suferit. Și e

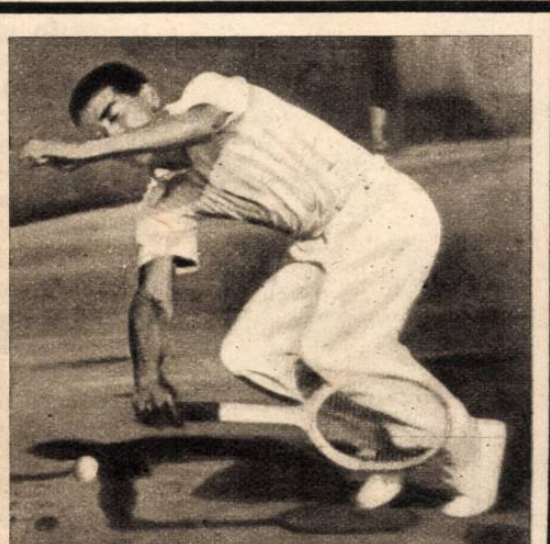
probabil, că ceea ce omoară un fânțar sau o lă-
custă, va fi fatal și unui om, dacă i se dă in-
tensitatea necesară.

Deci, războiul descris de profesorul Headlee,
cu ajutorul undelor radioelectrice, poate fi o
imagine în mic, a viitoarelor atacuri, împotriva
bărbaților, femeilor și copiilor.

Un alt inventator englez, d. C. R. Chadfield
a construit un aparat similar, cu care ucide vie-
tăți mai mărunte, cum ar fi șoarecii și alte ani-
male mici. Radiații similare au fost probabil ace-
lea, cu ajutorul cărora s'a reușit oprirea automo-
bilelor, de la o scurtă distanță. Dacă sunt destul
de puternice, aceste unde radioelectrice pot
determina scântei în sistemele de aprindere ale
motoarelor cu benzină. Alte raze ucigătoare ar
putea exista în noile raze atomice, de diferite
feluri, asupra cărora se experimentează actual-
mente de zor, în toate laboratoarele de pe glob.
Dar multe dintre aceste particule atomice în-
tâmpină dificultățile de care se lovesc radia-
țiile electronice. Sborul particulelor atomice
poate fi oprit de atomii de aer. Există o varie-
tate între aceste particule care scapă obstrucției
pomenite. Acestea sunt neutronii, cari nu poartă
sarcini electrice și pot deci străbate distanțe cu
mult mai mari, prin spațiile dintre atomii de aer.
Deocamdată nu se pot, produce unde de neu-
troni de mare intensitate, așa că savanții nu
așteaptă deocamdată mult dela aceste raze.

Oricât de tristă e imaginea pe care ne-o oferă
trecerea în revistă a mijloacelor de distrugere,
născocite de știință, ne mângâie gândul că odată
cu progresele științifice se dezvoltă și facultățile
morale ale genului uman și că atunci când ar-
mele ucigătoare vor ajunge la perfecție mintea
noastră va refuza poate să mai admită războiul,
ca mijloc de-a lichida neînțelegerile între po-
poare, națiuni sau rase.

E. C.

CAMPIONUL JAPONIEI

Japonezii au manifestat din
totdeauna însușiri excepțio-
nale în sportul tenisului.
Fotografia noastră înfăți-
șează pe campionul de tenis
al Japoniei, Jiro Yamagishi,
în timpul unui match.

Elixirul vieții există?

Alchimistii de pe vremuri căutau să
descopere printre alte lucruri fante-
ziste, piatra filozofală și elixirul vieții:
mijlocul de a prelungi existența la
infini și acela de a vindeca toate
bolile.

A trebuit să vină știința modernă
pentru a se dovedi vanitatea metodelor
alchimice și absurditatea scopurilor ei.
Știința adevărată le-a înlocuit prin
cercetări raționale și metode bazate
pe experiență. Ea a studiat organismul
omnesc, a constatat influența reci-
procă a organelor, aceea de pildă a
circulației asupra dezvoltării generale,
ceea a sistemului nervos asupra apa-
ratului digestiv, etc. Dacă nu a găsit

faimosul elixir al vieții, ea a descoperit
însă tratamentul deosebit al fiecărei
boli.

Totuși, pentru maladiile stomacului,
ficatului, intestinelor, oricare ar fi
manifestațiunile lor, ea a reușit să
creeze un medicament unic, Gastro D.
Remediu unic, ca și cauza care constă
în turburarea funcționării nervilor a-
paratului digestiv.
Gastro D., a cărei reprezentanță la
noi o are Farmacia Thoiss, Calea
Victoriei 124, este una dintre cele mai
perfecte și mai prețioase cuceriri ale
științei. Toți acei cari suferă într'un
fel sau altul de organele digestive se
conving zilnic despre aceasta.

Nervoșii mor curând!

Ați observat la Dvs. din când în când unul dintre
următoarele semne al unei apropiate istoviri a
nervilor?

Irascibilitate, rea dispoziție, tremurături, neliniștet, bătăi
de inimă, amețeaală, frică, insomnie, vise urite, amorțirea
membrelor, sperieturi, prea mare irascibilitate provocată
de contraziceri, zgomote, mirosuri, dorință după stupe-
fianțe, de tutun, alcool, ceai, cafea, bătaia pleoapelor, nă-
duri, toane, lipsă de memorie sau a graiului, dorință
sau fobii ciudate. Când unul sau mai multe din aceste
semne de nervozitate se ivesc la d-vs., atunci

nervii d-vs. sunt serios slăbiți și au nevoie de întărire.

Nu lăsați ca această stare să dăinuiască, căci s'ar putea
produce deranjări serioase ale activității mintale, ca aiu-
reli sau acte necontrolate, iar o îmbătrânire prematură
și moartea sunt consecințele.

Indiferent de unde provine slăbirea nervilor a-vs., eu vă
învit să-mi scrieți. Sunt eu plăcere dispus dispus să vă

explic gratis și fără cheltueli de porto o
metodă foarte simplă,

care vă va provoca o surpriză plăcută. Ați cheltuit poate
deja mulți bani și multă răbdare pentru diferite remedii
și în cel mai bun caz ați obținut numai o ușurare trecă-
toare. Eu vă pot asigura, că cunosc o metodă excelentă,
pentru a lupta împotriva slăbirii nervilor d-vs.
Această metodă provoacă în același timp o îmbunătățire
a dispoziției, a plăcerii de viață, a energiei și a puterii
de muncă ba unii mi-au scris chiar că se simt ca nou
născuți după întrebuințarea ei. Aceasta este alestat și de
câte certificate medicale. Vă costă numai o carte poștală.
Vă trimit o carte foarte instructivă complet gratis.

Dacă nu puteți scrie imediat, păstrați
acest anunț.

Postsammelstelle: ERNST PASTERNAK

Berlin S-O

Michaelkirchplatz 13 Abt. 187.

ATENȚIUNE

CUMPĂRĂTORILOR DE RADIO!

S'A DESCHIS NOUL MAGAZIN

telefunk

O. P. HERGES

Calea Victoriei 128 (Palatul Löwenbach).

Cadouri Practice și Convenabile pentru Doamne, Domni și Copii.

Aparate de Radio — Utensile Casnice Electrice — Lămpi — Lustre —
Aparate medicinale electrice

Cea mai perfectă
vopsea de păr
IMEDIA L'ORÉAL
PARIS

CE-AM PATIT CU UN ROU ANTI-PATINIC

de ROMALD BULFINSKY

ERA în vara anului 1903, luna Mai, seara. Cu un an înainte, debutasem pe scena Teatrului Național din Craiova. În seara cu pricina îmi făceam plimbarea pe Calea Unirii, și ajung până în dreptul unei agenții artistice, în fața căreia era adunată lume multă.

Îmi ziceam: „Doamne, ce-o fi?” Toți comentau înfiorătorul asasinat dela Belgrad, al regelui Alexandru Obrenovici și al reginei Draga. N'am vrut să cred nimic, până ce nu m'am convins cetind telegrama. Rămăsesem uimit și nu mă puteam clinti din loc. Publicul comenta cu glas tare acest odios asasinat și sute de oameni se perindau pe la spatele meu.

Deodată simt o mână pe umăr, mă desmeticesc și văd în fața mea pe camaradul meu de teatru și copilărie, Victor Antonescu.

— Ce faci Romald? (Romald e pronumele meu).

După banalul schimb de cuvinte: **Ce faci? ești bine? Cât stai?**... Antonescu îmi prezintă pe Constantin Radovici. Ne primim drept în ochi, ne strângem mâna cu putere și multă sinceritate și, ca prin farmec, în clipa clipa aceea ne-am împrietenit. Ce om a fost Constantin Radovici, ce talent, ce artist! Am început să vorbim, am intrat într-o cârciumă la un pahar de vin bun, căci bietului Costache — așa-i ziceam noi — îi plăcea un vin bun; nu mai puțin, adevărat, și mie îmi place să-l apreciez, — dar și Antonescu, pe atunci, nu se da înlături.

Așa a luat ființă cea mai tinerească asociație dramatică și, fără să aduc vreun prejudiciu altor formații, cea mai bună.

Mai trăesc azi din acea companie foarte puțini, și cu multă emoție mi-aduc aminte de dispariția atâtor elemente de talent, cu avânt și dor pentru frumos.

Incepusem deci stagiunea de vară la Severin, având conducător pe Radovici. Anunțam ziua deschiderii stagiunii la grădina **Hotel Central**, fost **Hanul roșu**.

Zi frumoasă și ne bucurăm de un început bun. Cu un sfert de oră înainte de ridicarea cortinei, ca prin farmec, vremea se schimbă. Incepe un vânt din ce în ce mai tare, plouă și publicul ce venise la teatru pleca cu regret, iar noi aveam regretul că pierdem o rețetă. Și ne-a ținut vremea asta așa, într-o mare păcăleală; ne făcea în fiecare seară farsa dela deschidere, ceea ce a durat vreo opt zile. Ce să spun, dezastru; nu mai aveam nici bani pentru masă, nici pentru casă; se cheltuieră toa-

Romald Bulfinsky

Trupa Cărbuș în tur-neu.

Aspect de iarnă din Galați, orașul în care s'a petrecut întâmplarea povestită în articolul nostru.

te rezervele, se amanetase tot pentru afișe. Ce ne facem? Ne-a salvat antreprenorul hotelului, care ținea și grădina și ne-a pus la dispoziție restaurantul lui, unde puteam mânca, hotelul lui, ba ne dădea și bani să ne scoatem rufe de la spălat. Ce neamț cumsecade a fost Carol Rudolf! Eram jenați de atâta bunătate, dar din dragoste pentru artiști, făcea tot ce-i sta în putință, și se hrănea cu speranța că o să-i plătim noi. Și nu s'a înșelat.

În sfârșit i-am venit de hac și necazului și vremii. Cum? În vitrina librăriei, cu litere mari, grase, un afiș: „**A apărut „Drama sângeroasă” roman de Panait Macri**”. Toată lumea îl citise. Era vorba de asasinatul din Belgrad. Ce-i dă'n gând lui Costache Radovici? Să facă o piesă de teatru; ne spune planul lui, se pune pe lucru, și începe să scrie la piesă. Dar nu priidea singur; atunci cu colaborarea bietului Stănescu-Papa, Victor Antonescu și a mea o ducem la bun sfârșit. Am luat diferite scene din diferite piese, ca: „**Hoții**” de Schiller, „**Hoții de codru și de oraș**”, schimbând numele personajilor cu acele ce luaseră parte la complotul din Belgrad și, cu ajutorul romanului, am terminat piesa pe care o botezasem: „**Drama sângeroasă din Belgrad**”, de Krauss, traducere din limba germană. Se comandă numai decât afișe, se trimit telegrame și începem repetițiile. Cum însă piesa avea patru acte și un prolog, și cum noi eram în număr mai mic decât personagiile ce le aveam în piesă unii din noi am jucat și câte două-trei roluri. Acest lucru se practică și azi în

teatrele care au chiar până la o sută de actori. Jucam în prolog pe fratele reginei Draga; suflam actul întâiu, iar în celelalte acte jucam pe colonelul Mașin, șeful complotului. Trebuiau costume; cu ce să le faci? Prietenii noștri, ofițeri, ne-au împrumutat bluzele lor albe; cu garanția bunului nostru antreprenor Rudolf, am comandat la un ceaprazar șepcile; din niște mușamale am făcut jambiere, cărora le ziceam cisme; ne-am pus fețe noi la ghetă, și, cum se zice, am montat piesa. Se dusese svonul de piesă până la Belgrad, și casierul de atunci, Tekelea, de abia putea să satisfacă cererile localnicilor și fiecare era mulțumit să stea ori-și-unde în grădină, numai să asiste la reprezentație.

În sfârșit premiera... zi frumoasă, seara frumoasă, nu ne-a mai bătut nici vântul, nici ploaia. Grădina ticsită; lumea agățată de gardurile grădinii, urcată în pom și pe acoperiș; ora 9, se bate prima lovitură în scândura scenei, o mică pauză, a doua, a treia lovitură, sus cortina. Mă găseam în scenă cu mâinile încrucișate, îndârjit, în fața unei secții de soldați, cu armele încărcate cu cartușe de manevră, și ndreptate spre mine. Recomandasem soldaților când vor auzi comanda foc, să tragă în jos, să nu mi-atingă obrazul vreo schijă. După un schimb

de câteva replici, trebuia să fiu mort. Șeful secției comandă foc, soldații trag și cad mort. Se lasă cortina; aplauze și hui-dueli. Noi nu știam de ce se hui-duia. To-țuși apăream și la aplauze și la hui-dueli. Înainte de a intra în cușcă, mă schimb pen-tru actul doi, și cu regret am constatat că bunătatea mea de ghetă au fost sdrelite de schijele cartuşelor. Am plâns cei 9 lei ce-i dădusem pentru fețele de lac. Rar n'a du-rat acest regret decât câteva minute. Intru în cușcă să suflu actul întâiu, se ridică cor-tina, se anunță intrarea regelui Alexan-dru, interpretat de Victor Antonescu. Dar am văzut o asemănare așa de mare. Aplauze, sâsăituri, începe acțiunea. Eu rămăsesem amuțit; Radovici, care juca un rol simpa-tic de general, trage o lovitură cu piciorul în dușumea, și încep să suflu. Iar aplauze, iar discuții în grădină. Sosește și actul com-plotului. După terminarea lui, în grădină vacarm înspăimântător, iar cortina găurită de pietrele aruncate de public.

Publicul era împărțit în două tabere: **Obre-noviciști și Karagheorgheviciști**. Cât p'aci să iasă o bătaie, ce fără doar și poate ne-ar fi stricat mult.

Se sfârșește piesa. Noi, încântați de succes, așteptam împărțeala banilor. Din așa zisele cabine plecaseră toți, rămăsesem singur, de-oarece degrimatul meu cerea timp. Dau să ies, traversând grădina spre restaurant, pen-tru a-mi găsi camarazii ce se aflau acolo. Mă pomenesc înaintea mea cu un zăplan de doi metri și jumătate, atâta mi se părea că avea (Sârbul când e înalt, e și... îndrăz-neț). Il întreb pe cine caută. Imi răspunde într-o românească stricată: **caut pe ala bre care omorât pe Alexandru și Draga**". (era vorba de mine) I-am răspuns că ala n'a ie-

șit încă, că e în cabină. Și l-am lăsat pe sârb s'aștepte, povestind întâmplarea cama-razilor.

Iată avantajul de-a juca un rol antipatic. Piesa a avut un șir lung de reprezentații și'n seara când nu se hui-duia, eram nemul-tumit de mine, mă mustram.

Incurajat de neașteptatul succes, Radovici organizează un turneu în toată țara, având grijă să facă o reclamă cu tâmbălău.

Sosim la Galați, unde trebuia să jucăm **Dra-ma din Belgrad**, trei zile. Am avut un suc-ces de neînchipuit. După spectacolul de Sâmbătă seara, cunoscuți de-ai lui Radovici și Antonescu, invită toată trupa la masă. Ne-am așteptat unul pe altul și am plecat din cabine cu toții. În fața teatrului, „Pa-padopol“, trăsuri cari ne-așteptau și amfi-trionii cărora Radovici le făcea prezentările: — Pofțiți, vă rog, luați loc în trăsuri.

Victor Antonescu, comite imprudența și-mi spune:

— Romald, hai cu noi în birjă, ai loc aici. Domnul căruia fusesem prezentați, nu mi-a ținut minte numele și nici nu m'a putut recunoaște,—căci pe scenă aveam părul alb, plin de făină și purtam barbă. El întreba pe Antonescu:

— Da' ce-a jucat dumnealui?

— Pe colonelul Mașin, șeful complotului.

— Huo, Huideo, să nu vie! nu vreau să-l văd!

Imi trăneste o injurătură sdravană, birja-rul dă bici cailor și-am rămas singur în stradă. Singur, dar mulțumit de mine.

De-atunci am jucat multe roluri „antipatice“, dar n'am mai pățit niciodată ce-am pățit cu colonelul Mașin din: „Drama sângeroasă dela Belgrad“.

ROMALD BULFINSKY

Insule dispărute

ACUM câteva luni, o societate japoneză vin-dea trei insule mici, din arhipelagul Carolinelor unei firme americane din San Francisco, pentru suma de 85.000 dolari. Suprafața acestor insule era cam de 40 Km. pătrați și firma intenționa să înceapă acolo cultura bumbacului.

Vaporul fu trimis spre locurile acelea, cu oameni și material. Dar după 15 zile, o telegramă uluitoare sosia la San Francisco: „**Insulele au dispărut**“.

Comandantul vaporului, în căuda cercetărilor, nu descoperise nici urmă de uscat, la punctele indica-te. Nu-i mai rămânea firmei decât să se adreseze autorităților japoneze și să depue o plângere, împotriva societății. Dar aceasta dovedi că târgul fusese încheiat cu respectarea tuturor formelor și că jurnalele de bord ale mai multor vase constataseră și ele, de curând, prezența insulelor.

Marea trebuia făcută răspunză-toare, fiindcă le ștersese de pe hartă. Și astfel s'au dus pe... gârlă 85.000 de dolari!

CÂND în 1835 s'a in-augurat cea dintâi cale ferată germană, între München și Fürth, a apărut la Erlangen o broșură, tipărită clandestin, care purta acest titlu: „**Considerațiuni privitoare la drumul de fer în Bavaria și primejdiile pe cari el le reprezintă, atât pentru pa-tria bavareză cât și pentru întreaga Germanie**“.

REGINA MARIA VIZITÂND EXPOZIȚIILE

Regina Maria a vizitat săptămâna trecută expoziția „Grupul Nostru“. O vedem în fotografia noastră oprin-du-se în fața picturilor și sculpturilor și primind expli-cații dela d-nii Barasky și Mac Constantinescu.

INAUGURAREA NOULUI AN JUDICIAR

Noul an judiciar a fost inaugurat săptămâna trecută cu o deosebită solemnitate. În fotografia noastră vedem curtea având în mijloc pe dl. Volansky prim președinte al înaltei Curți de casăție.

Redați dinților D-vs. albeața naturală!

Milioane de persoane dispun de o nouă putere de atracție grație cremei dentare antiseptice!

Există un mijloc pentru a reda dinților albeața și strălucirea naturală. Este metoda Kolynos. Tot ce aveți de făcut este de a aplica jumătate de centimetru pe o periută uscată. Imediat spuma antiseptică pătrunde în toate interstițiile distrugând milioanele de microbi cari sunt adevărata cauză a cariei și distrugerii denturei.

Dinții d-voastră devin frumoși, își recapătă albeața și strălucirea naturală, iar în gură simțiți o plă-cută senzație de înprospătare. Face-ți o încercare cu Kolynos, întrebuințați-l dimineața și seara, și veți fi încântat de rezultatul obținut. Intrebuințați tubul mare — este mai spornic.

Oameni-fenomene

ACUM vreo lună de zile, la redacția ziarului „Dimineața” s'a prezentat tânărul Petre Balint care — așa cum s'a întâmplat și pe la diferitele școale, vizitate cu ocazia aflării sale în București — a uimit pe cei de față, cu darul, într'adevăr fenomenal, de-a face operațiuni de calcul mental, operațiuni cari ating însăși perfecțiunea mecanică.

I s'a dat, spre exemplu, lui Petre Balint să rezolve următoarea problemă: $3.795.278 \times 7.560.124$ și, în vreme ce câțiva dintre noi începusem, deoparte, să facem această înmulțire complicată, cu creion și hârtie, vizitatorul nostru, meditănd o clipă cu ochii în pământ, ne-a și dat rezultatul, pe loc, surprinzător de repede și tot atât de exact ca minunatele mașini de calculat, americane.

Experiența s'a repetat apoi cu câteva teme de împărțiri și scăderi, din ce în ce mai grele, cu aceleași răspunsuri prompte, precise, dar mai ales fulgerător făsnite, pentru ca la urmă, după mai bine de o jumătate de oră de calcule și istorisirea unor întâmplări nostime din viața sa, Petre Balint, la plecare, să ne uluiască de-abinelea, repetând întregul pomelnic de cifre, cari alcătuiseră sumedenia de probleme, deslegate în fața noastră!

În cazul lui Petre Balint nu poate fi vorba de un truc, deoarece dânsul lucrează în mod automat numai cu creierul, organ, care la el, cu siguranță, că e înzestrat cu o circumvoluție specializată și mai ales propice acestei funcționări, spre deosebire de ceilalți semeni ai lui; într'un cuvânt, o mașinărie, al cărei angrenaj s'a perfecționat într'o anumită direcție. Repet, nu poate să fie un truc căci trucul, oricâtă ingeniozitate și șiretlic ar cuprinde prin el însuși, ajunge cu vremea să se generalizeze, resfrângându-se asupra unui anumit număr de indivizi, iar nici decum să se rezume într'o epocă, la doi-trei inși, din câteva milioane de locuitori. O spun aceasta cu atât mai convins cu cât subsemnatul am avut ocazii în viață când mi-a fost dat să văd, ici-colo, și alte fenomene de calibrul lui Petre Balint...

D-ȘOARA OSAKA „FATA MINUNE”

Mă întorc cu gândul cu zece-unsprezece ani în urmă.

Într'o ședință memorabilă, sub auspiciile revistei *Je sais tout*, fusesse prezentată presei parisiene o nouă minune omenească, ce reamintea isprăvile lui Jacques Inandi, Jedediah, Diamandi, precum și ale celebrului calculator orb, Louis Fleury. Doctorul Osty, directorul în deajuns de cunoscut al institutului metapsihic internațional din Paris, ținuse de altfel să examineze personal pe d-șoara Osaka, ale cărei facultăți mintale, în domeniul lor strict, depășiau toate limitele obișnuite ale cugetării.

Dincolo de personalitatea simpatcă a acelei fete, era vastă și turburătoarea problemă a însușirilor „supranormale” ale sufletului, problemă care se pune de la sine, fiecăruia dintre asistenți. Să fi fost un medium? Hipnoză? Nu, desigur, pentru că d-șoara Osaka își păstra luciditatea întreagă și o privire blajină, limpede, copilărească. Ne-am gândit mai de grabă la acei prooroci ai extazului lăuntric, sau la caii prodigioși din Elberfeld, al căror mister n'a fost deslegat nici până astăzi.

* * *

D-șoara Osaka? Dar de ce numele acesta asiatic? Nu voi trăda nici un secret, arătând că d-șoara Osaka era o franțuzoaică din Pirinei și că se născuse pe pământul mănăs al provinciei Bigorre. Vârsta ei? Avea pe atunci 26 de ani, dar abia dacă i-am fi dat 20; o fizionomie voioasă, o voce de copil de școală care creștea, se îngroșă, pe când „pacienta”, cu fruntea strânsă în palme recita, fără nici o piedică, sau întrerupere, coloane întregi de cifre. Aduș că d-șoara Osaka trebuia să se mărite în dimineața următoare, perspectivă care nu părea să fi adus nici o turburare în exercițiile ei.

O singură facultate predomina la ea: memoria și încă o memorie specială, aceea a cifrelor și a numerilor mari. Pe o tablă neagră, împărțită în 20 de căsuțe, conferențiarul scrisese cu creta numerele indicate de spectatori pe câte un petec de hârtie. „Pacienta” nu vedea tabla, ci sta cu spatele întors spre ea; i s'a citit apoi cu glas tare numerele cari erau chilometrice: 42 trilioane, 587 bilioane... 605 miliarde, 084 milioane, 277 mii, 481 unități.

Peste zece minute, peste o oră, peste trei zile, oricine putea s'o întrebe: creierul ei înregistrase cifrele de mai sus și fata răspundea cu cea mai mare ușurință: 42 trilioane, 587 bilioane... sau deandosele: 184.772.400...

În câteva secunde, ea da numărul zilelor, ceasurilor, minutelor, secundelor pe cari, le trăise un om — să zicem — de 89 ani, ținând seama până și de anii bisecți. Împărția și înmulția între ele numere enorme. Verificările se făceau de către un matematician reputat, astfel că nu se putea strecura nici un șiretlic.

Cineva din asistență a întrebat-o cum „operează”.

— Nu „operez” de loc, ci știu totul pe de rost — a fost răspunsul. — Zilnic fac exerciții de memorizare, împărțind, înmulțind, scăzând, iar rezultatele le păstrez înaintea ochilor: le văd în trăsături de foc, pe un fond întunecat.

— Cum! Nici un calcul?

— Aproape că nici nu mă pricep în socoteli: știu să înmulțesc, dar împărțirea n'am putut s'o învăț nicio dată; dacă mă folosesc de această operație — împărțirea — în exercițiile mele, apoi trebuie să știți că ea e făcută totdeauna de altă persoană...

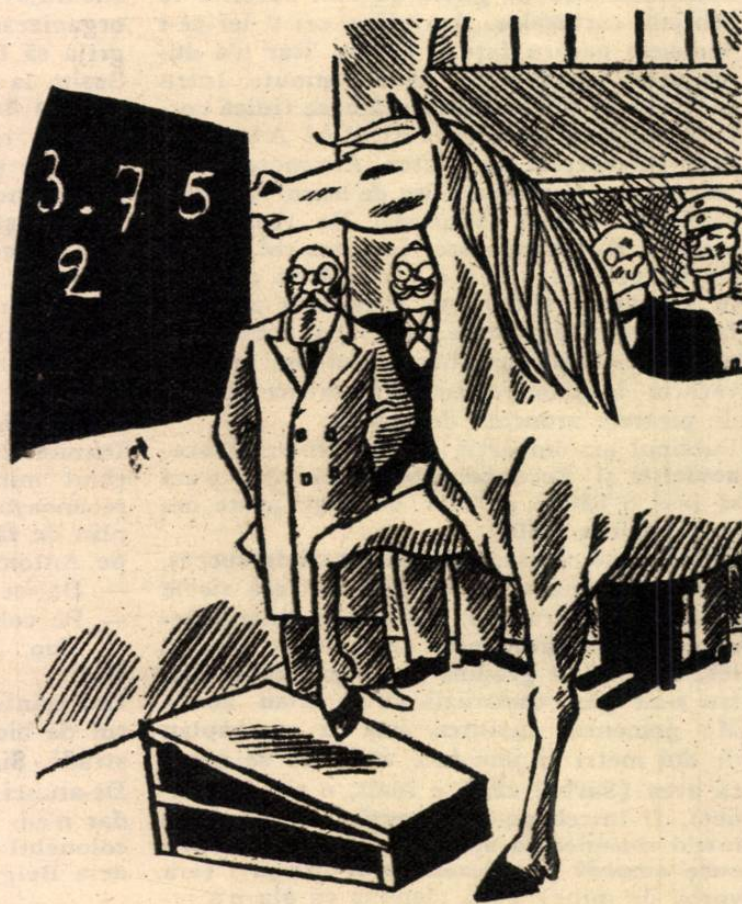
CREIERUL OMENESC CONTRA MAȘINILOR

Atâtea suflete, atâtea mistere... Înandî care pe vremuri uimise savanții din lumea întreagă, cu fenomenele lui calcule mințale, spunea: „Imi aud vocea socotind”. Louis Fleury, orbul, simția cifrele defilând în relief, sub degetele lui, întocmai ca și caracterele alfabetului Braille. Diamandi, la fel ca d-șoara Osaka și Petre Balint al nostru, era un tip „halucinatoriu vizual”.

Fapt curios, gigantul calculului mintal se recrutează, de multe ori, din rândul ciobanilor. An înch era un păstor din Tyrol, Vito Mangiamelle cioban sicilian, Henri Mondeux, care s'a bucurat de multă faimă, sub domnia lui Louis-Philippe, debitate ca cioban în Turena. Jacques Inandi, era de asemenea păstor; la acești oameni, deprinși să păzească turmele, calculul a fost, la început, o distracție, menită să înșele, să alunge, plictiseala ceasurilor de singurătate.

Un monstru trebuie pomenit în această serie de fenomene, a căror constituție fizică și sănătate nu prezintă, în deobște, nimic anormal: e vorba de înspăimântătorul „Om-buștean”, Grandemange, venit pe lume fără mâini și fără picioare. Într'o ședință excepțională, Jacques Inandi consimțind să ia parte la o foarte curioasă experiență, pregătită de un matematician cunoscut, profesorul Maurice d'Ocagne, a fost pus să se ia la întrecere cu mașinile de calculat, de tipul cel mai modern.

Rezultatul a fost următorul: pentru adunări, Inandi rămânea nebătut, din cauza că operatoarele le trebuia un anumit timp ca să pue fișele. La fel a triumfat în înmulțirile mai scurte, adică în numere de câte patru și patru cifre. De acolo înainte s'a declarat învins: însuși creierul lui Inandi n'a putut lupta contra mașinării atât de complicate și a roților dințate, pornite într'o viteză nebună.

La ce pot sluji acești oameni-fenomene. Aproape la nimic, dacă stăm și judecăm drept. Un oarecare Dase, își pune facultățile la contribuție, spre a completa tablele de împărțire ale lui Buckhardt, dela șapte până la zece milioane. Mașinile actuale fac aceste operațiuni aproape inutile.

Dar să nu uităm faptul neîndoios că nici unul dintre calculatorii minune n'a fost matematician genial. Henri Poincaré, Einstein, Laplace, da, iată creatori adevărați, al căror creier a fecundat omenirea; dar fiți siguri că ei ar fi rămas... repetenți la un examen de calcul mental, puși în fața d-șoarei Osaka sau Inandi...

ȘI „CAII DIN ELBERFELD”?

Până aci, toate bune: a pune ființele omenești să socotească, mai merge... dar animalele? Totuși, din antichitate, știu că Tacit vorbea desupra o capră care bătea numerele cu piciorul; ceva mai încoace, s'a citat isprăvi, negreșit truate, ale câinilor savanți și astfel ajungem la minunea rămasă fără rival: caii din Elberfeld.

Vom împrumuta cele câteva fapte, cari urmează, din ancheta personală a lui Maurice Maeterlinck, iar cititorii curioși vor găsi amănunte din belșug în lucrarea lui Karl Krall, „Denkende Tiere”, (Animale cugetătoare), publicată la Leipzig în 1912.

Incepute de un mizantrop nefericit cu numele de Von Osten, experiențele dela Elberfeld au fost continuate de Krall, cu ajutorul a trei armăsari Hans, Muhammed și Zarif. Neputând nici să vorbească, nici să scrie, caii se exprimau, bătând într'o scândură, când cu piciorul drept, când cu cel stâng, urmând un alfabet convențional. În chipul acesta, animalul putea nu numai să dea cifre, ci să exprime și fraze întregi.

Rezultatele au fost uluitoare. În mai puțin de cinsprezece zile, Muhammed învățase să facă mici adunări și scăderi; la patru zile mai târziu, el ataca înmulțirile și împărțirile, întrecând astfel — ierte-mi-se comparația! — pe tânărul Petre Balint în domeniul calculului. Peste câteva luni scădea numere întregi, de câte șapte cifre!

Foarte bine! Caii lui Krall „scriu” fraze și cugetă; ei scriu numele lui Maeterlinck, declară că sunt obosiți, că-i dor picioarele; descriu ceea ce văd într'o fotografie... Mai trebuie să adăugăm că aci, controlul științific e absolut?

Mărturisim că asemenea fapte opresc mintea omului în loc. Toate ipotezele pe cari am îndrăzni să le riscăm: telepatie, ghicit, inteligență profund omenească, — nici nu pot încăpea aci; ele răstoarnă convingerile de mii de ani ale rasei noastre, încât poate e mai cuminte să ne închinăm în fața necunoscutului.

G. R.

CE ESTE „TECHNICOLORUL?” CUM A FOST REALIZAT FILMUL COLORAT

„BECKY SHARP”

Realizarea filmului colorat „Becky Sharp”, constituie unul din cele mai mari evenimente cinematografice ale ultimelor stagii.

După cum se știe „Becky Sharp” este un film colorat, turnat prin noul procedeu Technicolor al d-ului Kalmus, grație căruia pelicula redă cu fidelitate culorile naturale.

Principiul Technicolorului este, relativ, simplu. După cum am învățat cu toții în școală, orice rază de lumină albă — o rază solară de pildă — conține în ea toate culorile curcubeului. Putem vedea aceste culori, trecând raza de lumină albă printr-o priză. Pe la mijlocul secolului al XIX-lea, fizicianul Clark Maxwell făcu descoperirea că toate culorile pot fi descompuse în combinații de trei culori elementare: roșu, albastru și verde.

Și acum: ce este culoarea unui obiect? Este simplul reflex al unei porțiuni de lumină de pe suprafața obiectului. De pildă: o sferă roșie pare roșie fiindcă suprafața ei absoarbe porțiunile albastre și verzi ale luminii care cade pe ea și nu reflectă decât porțiunea roșie. Pe acest principiu se bazează Technicolorul. „Technica” este că se turnează trei pelicule negative: una pentru fiecare din cele trei culori primare sau elementare: roșu, albastru, verde.

Urmează de-acî, în primul rând, că realizarea unui film colorat durează de trei ori atîta cît durează turnarea unui simplu film alb-negru.

După cele trei negative colorate se trag matrițe speciale care sunt apoi utilizate pentru fabricarea filmului pozitiv.

Iată ce se întâmplă pe urmă cu pelicula pozitivă cînd trece prin aparatul de proiecție: lumina albă a proiecției conține aceleași proporții de roșu, albastru și verde, cași lumina reflectoarelor din studio. Culorile peliculei sunt însă acum în număr de șase: încă trei culori le-au fost adăugate într-o baie specială. Astfel, roșu a fost saturat cu minus-roșu („cyan”—albastru-verzui); albastru cu minus-bleu (galben); în verdele cu minus-verde (magenta). La proiecție, minus-verde, adică magenta, suprimă porțiunile verzi ale luminii, galbenul le suprimă pe cele albastre, iar „cyan”-ul le absoarbe pe cele roșii. Rezultatul este că se obține pe ecran o reproducere în culori naturale a scenei filmate prin aparatul Technicolor.

Realizatorii filmului „Becky Sharp”, au înțeles însă că Technicolorul, oricît de perfect, nu poate constitui un scop în sine, ci e tot numai un mijloc, de a cărui inteligentă folosire, depinde succesul cinematografului colorat.

De aceea n’au ezitat să încredințeze regia acestui film unuia din cei mai mari cinești ai Hollywoodului,

Scene din filmul colorat „Becky Sharp”, realizat de Rouben Mamoulian prin „Technicolor”, cu Miriam Hopkins.
(Foto R. K. O.-Radio Pictures)

lui Rouben Mamoulian, iar ca scenariu au ales una din cele mai celebre lucrări ale literaturii engleze clasice: „Vanity Fair”, extraordinarul roman al lui William Makepeace Thackeray. „Becky Sharp” este numele eroinei. Filmul a fost intitulat după numele ei, pentru ca să nu i se schimbe titlul în fiecare țară: „Becky Sharp” a rămas astfel titlul internațional al filmului.

Interpreta rolului titular este Miriam Hopkins. Rolul este foarte dificil și a fost jucat, pe scenele engleze

și americane, de mari actrițe. Nu i-a fost încredințat blondei Miriam decât după lungi ezitări. Mamoulian a fost însă printre acei care au susținut-o dela început.

„Dacă Miriam Hopkins nu poate juca acest rol” a declarat marele regisor, „atunci nu-l poate juca nici o altă actriță din Hollywood”.

Și Hopkins l-a jucat. Și a justificat încrederea lui Mamoulian. E o Becky Sharp magnifică, într’un film superb. Tablourile colorate sunt de o frumusețe uimitoare. E o paradă de prinți și prințese cum nu s’a văzut încă pe ecran. Femeile apar în culori de pastel: strălucirea mătasurilor (cu un admirabil contrast de tonuri între rochiile și fond) dau ecranului efectul aproape stereoscopic de a treia dimensiune. Roșul uniformelor e atât de aprins în unele momente, încât produce șocul pe care-l simți cînd te înțepi. Extraordinar este episodul balului pe care-l dă ducesa de Richmond în seara bătăliei de la Waterloo. Începutul e calm: nuanțe de gris și sepia. Apoi se aud tunurile și scena se animă, se înfierbîntă. Momente de panică. Tonurile sunt acum tari, aprinse... Este, incontestabil, o culme a artei cinematografice încă neatinsă pînă acum.

Premiera bucureșteană a filmului va avea loc peste câteva zile.

13 sau a s asinatul din REGENT GATE

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Jane Wilkinson, o actriță foarte iubită de publicul londonez, îl trimite pe Hercule Poirot la soțul ei, Lordul Edgware spre a-i cere să divorțeze de ea. În ziua următoare Lordul e asasinat. Jane e acuzată, dar Poirot o crede inocentă, deși Bryan Martin actorul de cinema îi spune că Jane a amenințat să-l ucidă soțul, pentru a se putea recăsători.

Poirot, Hastings (asistentul său) și Japp, inspectorul dela Scotland Yard se duc la locul crimei, unde secretara Lordului, Miss Carroll le vorbește despre o neînțelegere ivită între Lordul Edgware și căpitanul Ronald Marsh, nepotul și moștenitorul titlului, în urma căreia acesta a fost gonit din casa unchiului său.

Poirot își aduce totodată aminte de-o actriță Carlotta Adams, faimoasă pentru talentul cu care o imita pe Jane Wilkinson. Dar aceasta din urmă este găsită moartă în apartamentul ei, din cauza unei supra-doze de veronal, luate dintr-o minuscule cutie de aur, ce poartă inițiala „D”.

Jenny Driver, prietena Carlotei nu-i poate fi de prea mare folos lui Poirot, deși acesta are certitudinea că imitatoarea a fost la Lordul Edgware, în noaptea crimei.

O ALUNIȚĂ ÎN COADA OCHIULUI

Îmi amintii atunci că ușa casei din Regent Gate se deschidea spre stânga așa că acela care intra oferia din plin vederii această parte a feții și totodată, că Jane Wilkinson avea o mică aluniță, în colțul ochiului stâng. Mă grăbii să fac această remarcă și Poirot confirmă, dând din cap cu energie.

— Da, da. Vous avez parfaitement raison, Hastings. Asta explică cumpărarea pălăriei.

— Dar domnule Poirot — zise atunci Jenny Driver — nu se poate s-o crezi pe Carlotta capabilă de așa ceva. Vreau să spun că nu se poate să-l fi ucis ea, tocmai pentru că a vorbit cu atâta necaz despre el.

— Nu, nu cred nici eu, dar mi se pare totuși ciudat — c-a vorbit astfel, vreau să spun. Aș vrea să cunosc motivul. Ce i-a făcut acest om — și ce știa ea despre el?

— Nu știu — dar sunt sigură că nu ea l-a ucis. E... oh!... adică era... cum să spun, prea rafinată.

Poirot o aprobă dând din cap.

— Da, da. Ai spus foarte bine. Sunt de părerea d-tale. Aceasta a fost o crimă științifică, dar nu rafinată.

— Științifică?

— Criminalul a știut exact unde să lovească, pentru a atinge centrul nervilor vitali dela baza craniului, unde se unesc cu șira spinării.

— Pare deci să fie un doctor — zise Jenny gânditoare.

— Nu cumva știi dacă Miss Adams n'avea printre prietenii săi vre-un doctor?

Jenny dădu din cap.

— Nu mi-a pomenit niciodată de o asemenea cunoștință.

— O altă întrebare: purta Miss Adams, ochelari?

— Ochelari? Niciodată.

— Dar apropo, îl cunoștea Miss Adams pe Bryan Martin, actorul de cinema?

— Da, desigur. După câte mi-a spus ea, a copilarit cu el. Dar nu cred că se vedeau des. Carlotta îl găsea cam închipuit.

Fata se uita la ceas și scoase o exclamație.

— Sfinte Dumnezeule, trebuie s-o șterg. Ți-am fost de vreun ajutor, d-le Poirot?

— Da, domnișoară. Și-am să te rog încă, să-mi mai dai din când în când concursul d-tale.

E întocmai cum presupui d-ta. Cineva a înscenat toată această mizerie și trebuie să-l descoperim.

Jenny Driver ne strânse repede mâinile, își arătă dințișorii într'un surâs fugar și ne părăsi, cu caracteristica-i bruschețe.

— O personalitate interesantă — zise Poirot, pe când plătia socoteala.

— Îmi place — replicai eu.

— E într'adevăr o plăcere să întâlnești o minte alertă.

— Dar are o inimă de piatră — reflectai eu — vestea morții prietenei sale a emoționat-o mai puțin decât mă așteptam.

— Desigur, nu face parte dintre acele femei care, când le cauți, plâng, — zise Poirot pe un ton sec.

— Ai obținut prin acest interview ceea ce doriai?

El dădu din cap.

— Nu. Speram să descopăr personalitatea acestui D.,

care i-a dat cutiuța de aur.

Din nefericire, Carlotta era o fată rezervată, nu vorbea prietenelor despre aventurile ei amoroase. Pe de altă parte s'ar putea ca persoana care a angajat-o în festa aceea să nu fie un prieten ci o simplă cunoștință. Individul acela a văzut poate cutiuța de aur, pe care ea o purta cu sine și a izbutit să vadă ce conținea.

— Dar cum de i-a dat o trava? Și când?

— Ei bine, a existat un răstimp, în care ușa apartamentului său a fost deschisă, atunci când menajera s'a dus să expedieze scrisoarea. Dar nu pot spune că presupunerea aceasta mă satisface. Depinde prea mult de o simplă întâmplare. Mai avem însă

telefon. Îmi pare foarte cu puțință ca Miss Adams să fi vrut, la întoarcere, să-și anunțe reușita întreprinderii. Dar pe de altă parte, mă întreb unde a fost ea dela 10 și cinci până la miezul nopții? A putut avea o întâlnire cu acela, care-a pus la cale farsa și în cazul acesta chemarea aceea telefonică era adresată unei prietene oarecare.

— Și care ar fi cel de-al doilea indiciu?

SCRISOAREA VA SPUNE ADEVĂRUL

— A! Aci am speranțe mari. Scrisoarea, Hastings, scrisoarea către sora ei. S'ar putea — spun numai că s'ar putea — ca'n această misivă să fi precizat întreaga afacere. Asta nu-i putea apărea ca o călcare a cuvântului, deoarece scrisoarea nu avea să fie citită decât după o săptămână și într'o altă țară. Nu trebuie să ne bazăm însă prea mult pe asta, Hastings. Ar fi o șansă — atâta tot. Acum trebuie să o luăm dela celălalt capăt.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Un studiu amănunțit asupra acelor cari profită de pe urma morții Lordului Edgware.

Dădui din umeri.

— În afară de nepotul și de soția sa...

„Nu știu cine l-a ucis, dar ea, în orice caz nu. Ea — oh! Ea era prea — da da, prea rafinată”, spuse Jennuy.

două indicii, care nu se poate ști unde ne vor duce.

— Și anume?

— Primul este, numărul victorian pe care l-a chemat la

— Mai este și bărbatul, cu care soția doria să se recăsătorească — adăogă Poirot.

— Ducele? Dar acesta este la Paris.

— Adevărat. Trebuie să recunoști însă că avea și el un interes în această afacere. Apoi sunt cei din casă:

valetul, servitorii. Cine știe ce nemulțumiri or fi avut? Voi începe însă prin a lua un nou interview Jeane Wilkinson. Femea aceasta este isteată. S'ar putea să obțin dela ea sugestii prețioase.

Ne îndreptăram din nou spre Savoy și o găsim pe actriță înconjurată de cutii și de foițe de mătase, iar scaunele erau acoperite cu draperii negre. Incântată și foarte absorbită Jane încerca înaintea oglinzii o pălărioară neagră.

— Ei, d-nul Poirot. Ia loc, adică dacă mai există un scaun liber. Ellis, fii bună te rog și liberează două scaune.

— Doamnă, ești încântătoare!

Jane era foarte serioasă.

— Nu vreau să fac pe ipocrita, domnule Poirot, dar știu, trebuie să ținem seama de aparențe. Nu-i așa? Vreau să spun că trebuie să fim prudenți. A, dar nu ți-am spus, am primit dela Duce o telegramă adorabilă.

— Dela Paris?

— Da dela Paris. Natural rezervată și având aerul unor condoleanțe, dar scrisă în așa fel, încât să pot citi printre rânduri.

— Felicitările mele, Doamnă!

— Domnule Poirot — zise cu glasul scăzut bătând din palme — afacerea asta îmi pare absolut miraculoasă. Obstacolele s'au spulberat, fără de veste. Nu mai am nevoie să divorțez, o formalitate destul de plictisitoare, calea

cinci luni de aci încolo. Cu mare greutate își stăpâni Poirot enervarea.

— Bine d-nă, o știu, dar lăsând asta laoparte nu ți s'a întâmplat să te întrebi cine l-a ucis pe soțul d-tale?

— Nu — părea foarte surprinsă de această idee.

— Și nu te interesează, — întreba iar Poirot.

— Mă tem că nu tocmai, — recunosc eu. — Cred că poliția va descoperi asta. Oamenii Scotland-Yard-ului sunt foarte inteligenți, nu-i așa?

— Așa se spune. De altfel am să caut și eu să aflu cine e ucigașul.

— D-ta? O, ce caraghios!

— Pentru ce caraghios?

— Știu eu? Privirile sale se întoarseră iar spre toalete. Imbracă un mantou și se studie în oglindă.

— Sper că n'ai nimic împotriva — zise Poirot zâmbind.

— Desigur că nu, d-le Poirot. Îți urez tot succesul.

— Doamnă, eu vreau mai mult decât urările d-tale. Am venit să-ți cer o părere.

— O părere? — zise Jane absentă, privindu-l peste umăr. — Și anume?

— Cine crezi d-ta că l-ar fi putut ucide pe Lordul Edgware?

Jane dădu din cap.

— N'am idee.

Își scutură umerii și luă o oglindă de mână.

— Doamnă! — zise din nou Poirot ridicând glasul. — Cine crezi d-ta că l-a ucis pe soțul d-tale?

De data aceasta Jane îi aruncă o privire uimită.

— Poate că Geraldine — zise ea.

— Cine este Geraldine?

Dar Jane nu-l auzi.

— Ellis, trage te rog asta puțin pe umărul drept. Așa. Ce spui, d-le Poirot? A, Geraldine e fiica lui. Nu, Ellis, umărul drept. Acum e mai bine. O, pleci d-le Poirot? Îți sunt foarte recunoscătoare. Pentru divorț, vreau să spun, deși nu mai e necesar. N'am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine.

De atunci, n'am mai văzut-o pe Jane Wilkinson decât în două rânduri. Odată pe scenă și a doua oară, la un dineu. Mi-a rămas întipărită în minte, așa cum am văzut-o atunci: absorbită de toalete și trântind, la întâmplare, cuvinte care aveau să influențeze acțiunile următoare ale lui Poirot.

— Epatant — zise prietenul meu, pe când ieșiam în stradă. Când ne urcăm în apartamentul nostru, văzui pe masă o scrisoare. Poirot o luă, o deschise și după ce o citi, începu să râdă.

— Ia să vedem ce spui de asta, Hastings?

Îi luai scrisoarea din mână.

Era o coală de hârtie pânzată, pe care se aflau așternute câteva rânduri, într'un scris caracteristic, ce părea ușor de citit, dar se descifra cu greu. Iată ce cuprindea:

Stimate domn.

Am auzit că ați fost la noi, azi de dimineață împreună cu inspectorul. Îmi pare rău că n'am avut ocazia să vă vorbesc, și v'aș fi foarte îndatorată dacă mi-ați acorda câteva minute, oricând, în după amiaza aceasta.

Geraldine Marsh.

— Ciudat — murmurai eu. — De ce-o fi vrând să te vadă? — Ți se pare ciudat că vrea să mă vadă? Nu ești deloc amabil, prietene.

Poirot avea iritantul obicei de-a glumi, în momentele cele mai nepotrivite.

— Mergem numaidecât acolo — zise el, trecându-și repede pieptănașul prin păr și netezindu-și mustața.

Presupunerea Janei Wilkinson că Geraldine și-ar fi putut ucide tatăl, îmi părea extrem de absurdă. Numai o persoană cu totul lipsită de creier ar fi putut face o astfel de ipoteză și-i spusei lui Poirot ceea ce credeam.

CREERUL IEPURELUI

— Creer, creer. Ce înțelegi prin asta? În limba ta ai spune că Jane Wilkinson are un creer de iepure. Acesta este un termen de defăimare. Dar ia gândește-te ceva mai mult la iepure. Trăește și se înmulțește, nu-i așa? Frumoasa Lady Edgware, n'are idee de geografie, de istorie sau de clasici, sans doute.

Numele lui Lao Tse i-ar sugera un câine pechinez de preț iar Molière, o casă de „grande couture“. Dar când e vorba să-și aleagă rochiile, care o prind mai bine, să facă o căsătorie bogată și avantajoasă, sau însfârșit orice altceva ar pune la cale, succesul ei e fenomenal. Părerea unui filosof, în acest asasinat al Lordului Edgware, nu mi-ar putea fi de mare folos, pentru că din punctul lui de vedere, motivul unei crime ar trebui să fie dobândirea celei mai mari dintre fericiri și cum în privința aceasta nu este ușor să-ți faci o părere, cu greu ai să găsești un filosof ucigaș. Dar o părere aruncată la întâmplare, de către Lady Edgware poate fi extrem de prețioasă pentru mine, deoarece ea are un punct de vedere materialist, bazat pe cunoașterea celei mai rele laturi a firii omenesti.

— Se poate să ai dreptate — cedai eu în cele din urmă.

— Nous voici — zise Poirot apoi — acum vom vedea pentru ce doria d-ra să mă vadă atât de urgent.

— E o dorință naturală — replicai eu ironic — dupăcum ai spus chiar d-ta, acum un sfert de oră. Dorința naturală de-a vedea un om unic, de aproape.

— N'ar fi exclus însă ca sentimentul acesta să i-l fi inspirat d-ta, prietene, zilele trecute când te-a văzut — răspunse Poirot, pe când apăsa butonul soneriei.

Îmi amintii atunci figura speriată a fetei, apărută o clipă în prag. Ochii aceia negri și arzători făcuseră o impresie puternică asupra-mi.

Furăm conduși în partea de sus a casei, și introduși într'un salon mare, unde-și făcu și Geraldine Marsh apariția după vreo două minute. Fata aceasta, înaltă, subțire cu figura albă și ochii adânci părea foarte stăpână pe sine.

— Foarte drăguț din partea d-tale că te-ai grăbit să vii, d-le Poirot — zise ea — Mi-a părut grozav de rău că nu ți-am putut vorbi azi de dimineață.

— Mi se pare că dormiai, domnișoară, nu-i așa?

— Da. Miss Carroll — secretara tatălui meu, o cunoști cred, m'a silit să mă culc. E o femeie foarte cum se cade. — cea fetei avea un ton ciudat de nemulțumire.

— Cu ce te-aș putea servi, d-ră? — întreba Poirot.

Ea ezită un minut apoi vorbi:

— Cu o zi înainte ca tatăl meu să fie ucis, d-ta ai avut o întrevvedere cu, el nu?

— Da, domnișoară.

— Pentru ce? De ce a..... trimis după d-ta?

Poirot nu răspunse imediat. Avea aerul că reflecta. Acum însă, cred că atitudinea aceea a lui nu urmăria decât s'o facă pe fată să vorbească mai mult. El își dăduse seama că avea înainte-i un tip nervos de femeie.

— Se temea de ceva? Spune-mi te rog! Trebuie s'o știu. Trebuie, crede-mă.

Se plecase puțin înainte și-și răsucia mâinile, în poală.

— Ceea ce s'a petrecut între Lordul Edgware și mine, trebuia să rămâie secret. — zise Poirot încet, neluându-și ochii de pe figura ei.

— Atunci, a fost ceva despre..... vreau să spun cu privire la familia noastră. Oh, cum mă chinuiești! De ce nu vrei să-mi spui? Trebuie s'o știu. Înțelege-mă domnule, că trebuie să știu.

Poirot dădu iar din cap, luând aerul unui om care nu știe ce trebuie să facă.

— D-le Poirot — zise ea ridicându-se — Sunt fiica lui. Am dreptul să știu de ce se temea tatăl meu, în ajunul asasinării sale.

— Atât de mult îți iubeai tatăl, domnișoară? — întreba

„Și deodată fu cuprins de un simțământ neînțeles. Mă apropiai de pat și am pus mâna pe ea“.

mi-e liberă... Am impresia că deslegarea aceasta neașteptată este un dar al Providenței.

Mi se taie respirația. Poirot o privia cu capul înclinat puțin într-o parte. Actrița era foarte serioasă.

— Și zău, așa vezi d-ta lucrurile, Doamnă?

— Totul s'a aranjat de minune pentru mine, — zise Jane aproape în șoaptă — mă gândiam tocmai, în ultima vreme, c'ar fi bine ca Edgware să moară și iată-l c'a murit. Asta e ca un răspuns la rugămintea mea.

Poirot își drese glasul.

— Eu sunt departe de-a vedea ca d-ta, d-nă. Cineva l-a ucis pe soțul d-tale?

Ea dădu din cap.

— Desigur!

— Nu ți-a dat prin minte să te întrebi cine a fost acel cineva?

Ea-l privi tîntă.

— Ce importanță poate avea aceasta pentru mine? Principalul este că mă pot căsători cu Ducele, în patru

Poirot cu blândețe. Fata se dădu brusc înapoi, de parc'ar fi fost înțepată.

— Să-l iubesc? — șopti ea — Să-l iubesc..... Eu..... eu... Și deodată izbucni în râs. Se așeză din nou pe scaun, hohotind fără încetare.

F I I C A

— E atât de caraghios — băigui Geraldine Marsh — E atât de caraghioasă această întrebare. În momentul acela, ușa se deschise și apărură Miss Carroll.

— Geraldine dragă, fii cuminte! Incetează te rog, cu acest râs.

Tonul ei hotărât și energic avu un efect imediat. Geraldine se liniști, își șterse ochii și se ridică.

— Vă rog să mă iertați — zise ea cu glasul scăzut, — asta nu mi s'a mai întâmplat.

Miss Carroll o privia neliniștită.

— Mi-a trecut Miss Carroll. A fost o izbucnire idioată. Avu apoi un zâmbet amar și îndepărtându-se, reluă privind drept înaintea sa:

— Domnul m'a întrebat, dacă-mi iubiam tatăl. Mă întreb dacă trebuie să mint, sau dacă nu-i mai bine să spun adevărul. Prefer adevărul. Nu-mi iubiam tatăl. Dimpotrivă, îl uram.

— Geraldine, pentru numele lui Dumnezeu!

— De ce să mă prefac? D-ta nu-l urai pentru că nu-ți putea face nimic! Erai una dintre puținele ființe din lume, pe care să nu le poată impresiona. Îl priveai ca pe un patron, care-ți plătia o anumită sumă anual. Răutățiile și ciudățeniile lui nu te interesau. Le ignorai. Ești un caracter tare. Dar nu trebuie să uiți, că d-ta ai fi putut părăsi oricând această casă, pe când eu nu pentru că îi aparțineam.

— Geraldine, dragă, nu văd zău rostul acestei vorbării. Se întâmplă adesea ca părinții să nu se împace cu copiii, dar crede-mă, în viață, cu cât vorbim mai puțin, cu atât e mai bine.

Geraldine îi întoarse spatele și se adresă lui Poirot.

— D-le Poirot, îmi uram părintele! Sunt fericită că-l văd mort. Asta înseamnă pentru mine libertate și independență. Nu țin câtuși de puțin la descoperirea criminalului. Acela care l-a ucis, trebuie să fi avut motive puternice....

Poirot o privia cu luare aminte.

— E primejdios principiul acesta al d-tale, domnișoară. — Crezi poate că spânzurarea cuiva, va avea darul să-l învie pe tata?

— Nu — zise Poirot pe un ton sec — dar ar putea salva alte victime inocente....

— Nu înțeleg.

— Acela care a ucis odată, o va face iară și iară.

— Nu cred. Asta nu i se poate întâmpla unui om sănătos.

— Ba, te înșeli domnișoară. Iată cum se întâmplă lucrurile. Prima viață este ridicată poate în urma unei lupte teribile cu conștiința. Urmează clipe de frică, de primejdie. Un al doilea omor se comite mai ușor și la cea mai mică bănuială ce simte că l-ar amenința, urmează o a treia crimă. Se formează astfel, încetul cu încetul o mândrie profesională. Crima ajunge să fie făcută pur și simplu pentru plăcerea de-a ucide. Fata își ascunsese fața în mâini.

— Oribil! Oribil! Asta nu-i adevărat.

— Și dacă ți-aș spune că aceasta s'a și întâmplat? Că pentru a se salva, criminalul a făcut o a doua victimă?

— Ce vorbești d-le Poirot? — strigă Miss Carroll — o nouă crimă? Unde? Cine a fost omorât?

Poirot dădu din cap.

— A fost doar un fel de-a vorbi, te rog să mă ierți d-ră.

— A, înțeleg. O clipă am crezut că într'adevăr....

— Ei, Geraldine dragă, dacă ai isprăvit cu copilăriile....

— Văd că ești de partea mea, d-ră zise Poirot înclinându-se.

— Nu aprob pedeapsa cu moartea — zise Miss Carroll repede — dar încolo sunt de partea d-tale. Societatea trebuie protejată.

Geraldine se ridică și prinse a-și netezi părul cu palmele.

— Vă rog să mă iertați, — zise ea, — mă tem că v'am făcut o impresie oribilă. Refuzi încă să-mi spui pentru ce te-a chemat tatăl meu, d-le Poirot.

— L-a chemat? — zise Miss Carroll uimită.

— M'ai înțeles greșit, Miss Marsh. N'am refuzat să-ți spun — zise Poirot, văzându-se nevoit să vorbească.

— Am căutat doar să văd ce puteam scoate din această întrevvedere a noastră. Nu tatăl d-tale a fost acela care m'a chemat, ci eu am cerut să-i vorbesc, pentru o clientă și această clientă era Lady Edgware.

— A, înțeleg.

Figura fetei luă o expresie ciudată. În primul moment îmi păru că citesc în ea decepție, dar apoi văzui că era destindere.

— Ce proastă am fost, zise ea încet — am crezut că tatăl meu se credea amenințat de vreo primejdie.

— D-le Poirot, zise Miss Carroll, mi-ai produs și mie o emoție teribilă chiar acum, presupunând că femeia aceea a făcut o a doua crimă. Poirot nu-i răspunse. El se adresă fetei.

— D-ta crezi că Lady Edgware a comis acea crimă, d-ră? Ea dădu din cap.

— Nu asta, nu! N'o văd făcând așa ceva. E mult prea... cum să spun artificială.

— Dar nu văd, cine altcineva în afară de ea, ar fi putut-o face, zise Miss Carroll — și nu cred că femeile de acest soi, ar putea avea sentimentul moralității.

— Nu era nevoie să fie numai decât ea — obiectă Geraldine — ea a putut veni aci și pleca după ce-a schimbat câteva vorbe cu bătrânul, iar adevăratul ucigaș ar putea fi vre-un nebun, care a pătruns în casă pe urmele ei.

— Toți ucigașii sunt niște deficienți mintali, — zise Miss Carroll. Mai toți suferă de-o turburare a glandelor cu secrețiune internă.

În momentul acela ușa se deschise și în salon înaintă un tânăr, care văzându-ne se opri în loc stângaci.

S I R R O N A L D

— Vă rog să mă iertați că v'am deranjat — zise el — nu știam că erați aci.

Geraldine făcu prezentările.

— Vărul meu, Lordul Edgware. D-nul Poirot. N'ai nici o grijă Ronald. Nu ne-ai deranjat.

— Adevărat, Dina? Ce mai faci d-le Poirot? Celulele d-tale de materie cenușie lucrează la misterul familiei noastre?

În acest timp făceam eforturi să-mi amintesc unde mai văzusem figura aceea rotundă, amabilă și stupidă, ochii aceea pungiți și musteața minusculă și ridiculă.

Era însoțitorul lui Carlotta Adams, din seara aceea când cinasem în apartamentul Janei Wilkinson. Căpitanul Ronald Marsh, devenit acum Lord Edgware.

Noul Lord Edgware îmi citi pe figură că-l recunoscusem.

— Ei, ai ghicit, — zise el amabil. — Ne-am cunoscut la supeul mătușei Jane. Eram cam cu chef în seara aceea, dar cred că nu s'a observat. Poirot își luă în acest timp rămas bun dela Geraldine Marsh și dela Miss Carroll.

— Vă însoțesc d-lor, zise Ronald și ne-o luă înainte pe scări în jos.

— Mare comedie mai e și viața asta. Dat pe ușa afară într-o zi și iată că devii stăpân al castelului, într'alta. Răposatul meu unchiu, o știți cred, m'a gonit de aci.

acum vreo trei ani. Cred că nu vă spun ceva nou, d-le Poirot, nu-i așa?

— Mi s'a mai vorbit despre asta, replică Poirot flegmatic.

— Natural, o chestie ca aceasta nu poate rămâne nedesgropată.

Rânji și deschise larg ușa sufrageriei.

— Să bem un pahar, înainte de plecați.

Poirot refuză și-l imitai, dar tânărul își amestecă un cocktail, continuând să vorbească.

— Iată ce-a putut face un asasinat pentru mine — zise el vesel — într-o singură noapte mă transform, din cel mai mizerabil debitor, într'una din marile speranțe ale comerțului. Ieri ruina, azi belșugul. Dumnezeu s'o binecuvânteze pe mătușa Jane.

Își goli paharul. Apoi schimbând tonul, se adresă lui Poirot.

— Ia spune, d-le Poirot, ce cauți d-ta aci? Nu mai departe decât acum patru zile, mătușa Jane declama dramatic: Cine mă va scăpa de acest tiran? Și, ce mai încoa și încolo, iat-o acum liberă. Nu prin d-ta, sper? O crimă perfectă, operată de Hercule Poirot, fost detectiv!...

Poirot zâmbi.

— Am venit aci, azi după amiază, chemat de Miss Geraldine Marsh.

— Așa? Asta e de necrezut d-le Poirot. Ce cauți d-ta aci? Dintr'un motiv sau altul, moartea unchiului meu te interesează.

— Lord Edgware, îți fac cunoscut că nu există crimă, care să nu mă intereseze,

— Numai că n'o comiți. Foarte prudent. Vezi, o lecție de prudență i-ar prinde bine și tușei Jane. Prudență și ceva mai mult camuflaj. Mă vei ierta că-i spun tușa Jane. Dar asta mă amuză grozav. Ai văzut cum mă privea când i-am spus astfel, acum câteva seri? Habar n'avea cine eram.

— Nu zău?

— Chiar așa. Am fost gonit de aci cu trei luni înainte de venirea ei.

Expresia de veselie și de bunătațe dispărură pentru o clipă, depe această figură stupidă.

— Frumoasă femeie, dar e cu totul lipsită de subtilitate. A procedat absolut grosolan, d-voastră ce spuneți?

Poirot dădu din umeri.

— Tot ce se poate.

Ronald îl privi cu curiozitate.

— Pari a nu crede c'ar fi făcut-o ea. Care va să zică te-a băgat și pe d-ta în cofă!

— Am o mare admirație pentru frumusețe — zise Poirot calm — dar și pentru... evidență.

Acest cuvânt fu spus aproape fără ton.

— Evidență? zise celălalt ridicând vocea.

— Poate nu știi, Lord Edgware, că Lady Edgware a fost noaptea trecută la un dineu, care avea loc la Chiswick, tocmai în timpul când se presupunea că a fost asasinat.

Ronald scăpă o injură, printre dinți.

— Care va să zică tot s'a dus. Zii femeie și las-o în pace. La șase spunea că nimic în lume n'ar putea-o face să se ducă acolo și cred că zece minute după aceea se și răsgândise! Când pui la cale un omor să nu te bazezi nici odată pe-o femeie. Astfel se duc dracului cele mai bune planuri. Nu d-le Poirot, să nu-ți închipui că mă încredinez. O, să nu crezi că nu citesc ce se petrece în mintea d-tale. Cine-ar trebui suspectat? Cine altul decât licheaua de nepot a victimei?

Se lăsă în fotoliul său răsând.

— Dupăcum vezi d-le Poirot îți scutesc celulele materiei cenușii de muncă. N'ai nevoie să alergi după cineva, care m'a văzut la ceai, atunci când tanti Jane spuinea că'n seara aceea nu va ieși. Eram acolo. Și atunci te vei întreba: N'o fi fost oare licheaua de nepot acela, care-a venit deghizat în femeie, cu perucă blondă și cu o pălărie parisiană, pe-o ureche?

Individul părea că petrece grozav pe socoteala noastră și nu ne slăbia din ochi. Mărturisesc că mă simțiam foarte prost.

— C'aș fi avut motiv, nu încape nici o îndoială. Ba am să vă mai servesc încă și o foarte semnificativă informație. Am fost ieri de dimineață la unchiul meu. Pentru ce? Pentru a-i cere bani. Și am plecat fără să fi putut obține ceva. Și iată că în aceeași seară Lordul Edgware e ucis.

Făcu o pauză. Poirot nu scoase un cuvânt.

— Sunt foarte măgulit de atenția d-tale, d-le Poirot. Căpitanul Hastings mă privește ca pe un strigoi. Ține-ți firea dragul meu. Ai puțină răbdare. Ei, unde rămăseam. A, da. Era vorba de licheaua de nepot. Vina va fi aruncată asupra acelei detestate mătușe, dobândită prin căsătorie. Nepotul, faimos într-o vreme, pentru talentul cu care interpreta roluri feminine, face un suprem efort

actoricesc, Cu o voce subțiată el se dă drept Lady Edgware și trece, cu pași mărunți, pe dinaintea vaului. N'am trezit nici o bănuială. Jane, strigă scumpul meu unchiu. George, guiț eu. Ii cuprind grumazul cu brațele și-i înfig frumusele cuțitașul în ceafă. Celelalte detalii sunt pur medicale și pot fi omise. Presupusa d-nă o șterge. Și licheaua de nepot se culcă, încheind o zi cu adevărat activă.

Izbucni în râs și, ridicându-se, își turnă un pahar cu whisky și apoi se așază din nou în fotoliul său.

— Expunerea mea este verosimilă, dar veți vedea că deabia acum vine partea interesantă. Marea decepție, neplăcutul sentiment c'ăți fost legați la gard.

Căci acum d-le Poirot, vine alibiul !

Își goli paharul.

— Eu am întotdeauna alibiuri foarte nostime, remarcă el, oridecâte ori mi se întâmplă să citesc un roman detectiv, dau mare atenție alibiurilor. Și de data aceasta eu am trei : d-nul, d-na și d-ra Dorthheimer. O familie extrem de bogată și foarte melomană. Oamenii aceștia au o loje la Covent Garden. În această loje, ei invită tineri cu perspective. Ei bine d-le Poirot, eu sunt un tânăr cu perspective destul de frumoase. Imi place opera ? sincer îți spun că nu. Dar îmi place masa excelentă, pe care o luăm în Grosvenor-Square, înainte de spectacol și strașnicul supeu, ce ni se oferă după aceea, într'altă parte, deși trebuie să dansez cu Rachel Dorthheimer și să-mi simt pe urmă, timp de două zile, brațul înțepenit. Asta e d-le Poirot. În vreme ce sângele unchiului curgea în valuri, eu șopteam nimicuri dragăstoase, în urechea încrustată cu diamante a brunei Rachel, într'o loje la Covent Garden și-o vedeam fremătând de emoție. Vezi deci, d-le Poirot, de ce-mi pot permite să fiu sincer. Sper că nu te-am plictisit. Ai avea să-mi pui vreo întrebare ?

— Te asigur că nu m'am plictisit de loc, — zise Poirot — și pentru că ești atât de drăguț aș vrea să te întreb ceva.

— Îți stau la dispoziție.

— De cât timp o cunoști pe Miss Carlotta Adams ?

Tânărul sări în picioare cu o expresie nouă pe figură. Era evident că numai la asta nu se așteptase.

MISS CARROLL

— Dar de ce vrei să știi tocmai asta ? întrebă Ronald. Nu văd care poate fi rostul acestei întrebări.

— A fost o simplă curiozitate din parte-mi. Asupra celorlalte chestiuni mi-ai dat explicații atât de complete, încât n'am mai avut ce să te întreb.

Ronald îi aruncă o privire repede. Atitudinea lui Poirot părea să nu-i fie tocmai pe plac. Cred că l-ar fi preferat mai bănuitor.

— Carlotta Adams ? Stai puțin. De vreun an. Ba ceva mai mult. I-am făcut cunoștința anul trecut, cu ocazia primei sale reprezentații.

— O cunoșteai bine ?

— Mda... Nu este fata cu care să devii prea intim. Mă înțelegi, cam rezervată.

— Dar o simpatizai ?

Ronald îl privi țintă.

— Aș vrea să știu de ce porți atâta interes acestei domnișoare ? Poate pentru că m'ai văzut cu ea la Jane Wilkinson ? Ei bine da, mi-e dragă. E simpatică — știe să asculte și să-ți dea iluzia că ești și tu ceva. Poirot dădu din cap.

— Înțeleg. Dar în cazul acesta ai să încerci o mare durere.

— De ce ?

— Pentru că e moartă.

— Ce ? — Ronald sări în sus — Carlotta moartă ? repetă el aiurit. Îți bați joc de mine, d-le Poirot. Carlotta era sănătoasă tun, ultima dată când am văzut-o.

— Și când a fost aceasta ? se grăbi Poirot să întrebe.

— Cred că alaltăieri, bine nu-mi aduc aminte.

— Tout de même — e moartă,

— Trebuie să fi survenit absolut subit. Ce-a fost ? Un accident de stradă ?

Poirot sta cu ochii ațintiți în tavan.

— Nu, a luat o supra doză de veronal.

— Oh, biata fată. E îngrozitor.

— N'est-ce pas ?

— Ce rău îmi pare de ea. Și-i mergea atât de bine. Voia tocmai să-și aducă surioara aci și avea tot felul de planuri. Drace, drace, n'am cuvinte să vă spun cât de mult o regret.

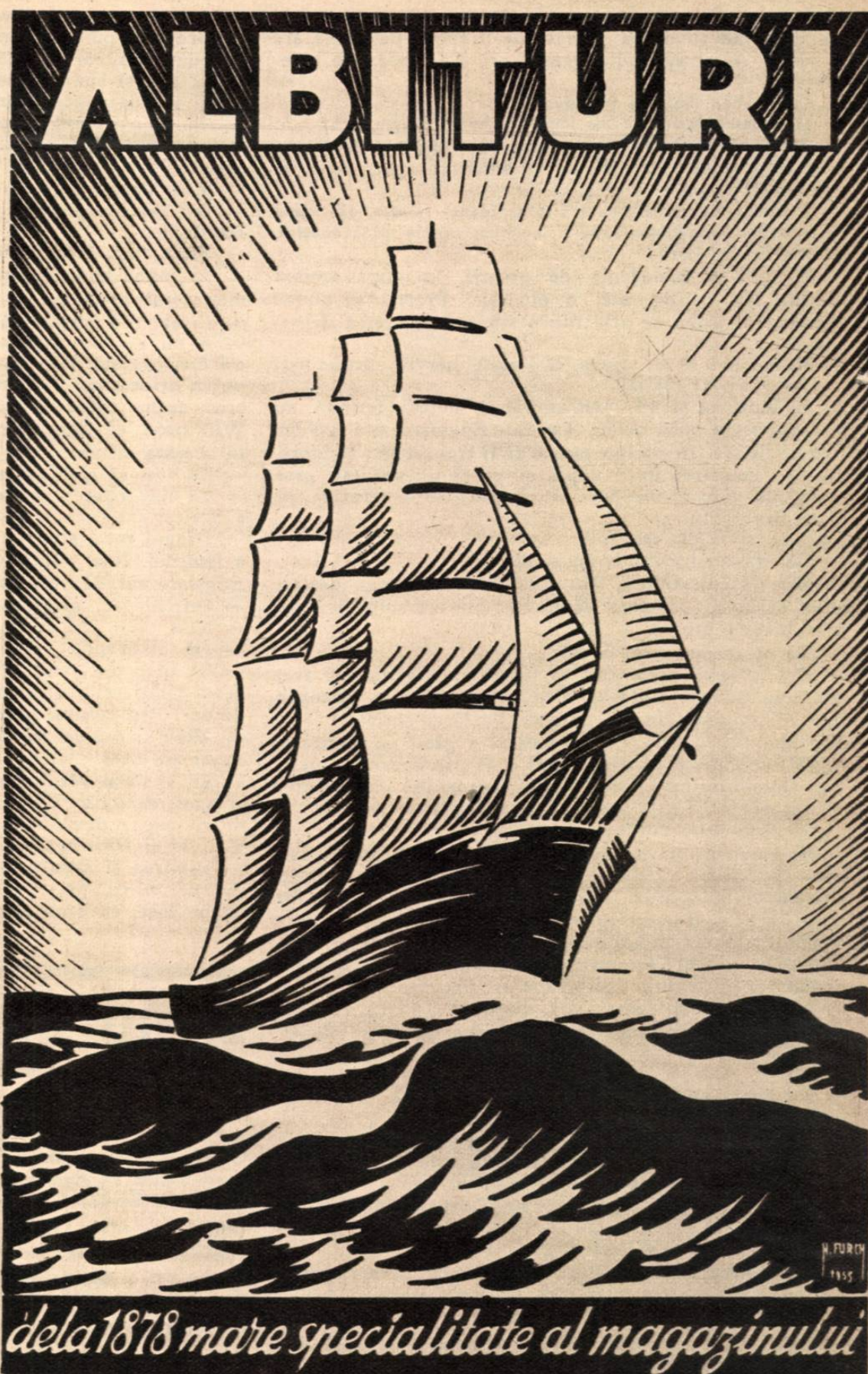
— Da — zise Poirot — E trist să mori când ești atât de tânăr — când nu vrei să mori — când viața ți se deschide înainte și ai pentru ce trăi.

Ronald îl privi întrebător.

— Mi se pare că nu te prea înțeleg, d-le Poirot.

— Nu ?

ALBITURI

dela 1878 mare specialitate al magazinului

LA VULTURUL DE MARE CU PESTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

Dacă vă abonați la „REALITATEA ILUSTRATA” faceți o economie de 120 lei anual și primiți la preț normal toate numerele speciale

Prietenul meu se ridică și-i întinse mâna.

— Imi exprim gândurile cam brutal, pentru că nu-mi place să văd tinerețea privată de dreptul pe care-l are la viață. Asta mă indignează, Lord Edgware. La revedere.

— Cum... ce... ăă... la revedere.

Pe când deschideam ușa mă lovi de Miss Carroll.

— Ah! d. Poirot, mi se spusese că n'ai plecat încă. Aș avea să-ți spun ceva. N'o să vă supărați sper, dacă vă voi pofti în camera mea.

— E vorba de mica noastră Geraldine — zise ea, după ce intrasem în sanctuarul său și închisese ușa în urma noastră.

— Da, domnișoară?

— A spus o sumedenie de prostii, în după amiaza aceasta. Nu, te rog, nici o obiecție. Prostii și numai prostii. Iar acum se află într-o stare de extremă depreziune.

— Mi-am dat și eu seama că-i sunt nervii sdruncinați — zise Poirot amabil.

— Ei bine, ca să vă spun adevărul, numai fericită nu i-a fost viața până acum. Lordul Edgware era un om foarte ciudat. În niciun caz, n'ar fi trebuit să i se încredințeze creșterea unui copil și ca să nu vorbesc prea mult, vă voi spune pur și simplu că o teroriza pe biata Geraldine.

Poirot dădu din cap.

— Da, mi-am închipuit eu asta.

— Era un om straniu. Nu știu cum v'aș putea descrie acest caracter, dar cred că găsea o plăcere bolnăvicioasă, în a inspira groază.

— Da, m'am așteptat la asta.

— Era un om foarte citit și foarte inteligent, dar avea anumite înclinări ciudate, n'am reușit să i le descopăr, însă le simțiam. Nu mă miră că l-a lăsat soția.

Măritându-se cu el, femeia aceasta a găsit ce merita și în cele din urmă l-a lăsat, fără a fi pierdut mare lucru. Dar Geraldine nu-l putea părăsi. Uneori îmi vine să cred — dar poate că asta n'ar trebui s'o spun...

— Te rog, d-ră, vorbește.

— Ei bine, uneori mă gândiam că în ea, lordul se răzbuna pe mamă — prima lui soție, care era o ființă extrem de bună și de blândă. Nu v'aș fi spus nimic din toate acestea, d-le Poirot, dacă Geraldine n'ar fi avut izbucnirea aceea prostească. Ceeace v'a spus despre sentimentele pe care le purta tatălui său, ar putea părea ciudat, acelor cari n'au văzut ce viață ducea mititică.

— Iți mulțumesc, domnișoară. Lordul Edgware, era cred dintre acei oameni cari fac mai bine să nu se căsătorească niciodată.

— Da.

— Nu cumva proiectase o a treia căsătorie?

— Cum se poate asta? Soția lui trăia.

— Redându-i libertatea, ar fi fost și el la rândul-i liber.

— Cred c'a avut destul de furcă, cu cele două soții de până acum — zise Miss Carroll, ironică.

— Ești deci sigură că Lordul nu s'a mai gândit la o a treia căsătorie?

Obraji d-rei Carroll se colorară ușor.

— Nu înțeleg de ce insistați astfel, asupra acestui punct. Lordul Edgware n'a avut nici când o asemenea idee.

— Ce rost are această ultimă întrebare pe care i-ai pus-o d-rei Carroll? — îl întrebai eu pe Poirot, când ajunserăm în stradă.

— M'am gândit că o asemenea posibilitate n'ar fi fost tocmai exclusă, mon ami.

— De ce?

— Căutam ceva care să explice subita schimbare de atitudine a Lordului, în chestiunea divorțului. E aci ceva foarte ciudat — prietene.

— Da, ai dreptate — recunoscu eu. — Dar Miss Carroll a respins ideea cu energie.

— Da, Miss Carroll — zise Poirot pe gânduri.

— Și acum ce crezi? — îl întrebai eu exasperat.

Lui Poirot îi place să sugereze îndoeli, numai prin tonul vocii sale.

— Atunci, ce motiv ar fi avut această femeie să mintă? — întrebai eu.

— Aicune, aicune. Dar vezi, Hastings, nu-mi prea vine să mă încred în ea,

— Pare o ființă serioasă.

— Ține seama amice, că ne-a mai spus o minciună, pretinzând c'a văzut figura Janei Wilkinson. N'a făcut intenționat, dar e una dintre acele persoane la care detaliile nu joacă mare rol. Din momentul în care i s'a părut că recunoaște silueta actriței în hall, nu s'a mai îndoit că era chiar ea. Martorul pozitiv trebuie tratat întotdeauna cu suspiciune, prietene. Acela care nu e sigur și nu-și amintește bine, se va gândi puțin și ceeace-ți va spune va fi cu mult mai aproape de adevăr.

— Dragă Poirot, d-ta, răstorni toate părerile mele, preconcepute, cu privire la martori.

— Drept răspuns la întrebarea mea dacă Lordul Edgware nu cumva intenționa să se recăsătorească, ea respinge ideea, pur și simplu, pentru că nu i-a venit în minte. Nu-și va lua pentru nimic în lume osteneala să-și amintească de n'a observat ceva în acest sens. Și ca să nu mai lungesc vorba, n'am făcut un singur pas în această afacere.

— Miss Carroll pare s'o iubească mult pe fată — reluai eu.

— Da. Dar ia spune-mi ce crezi despre Geraldine Marsh, Hastings?

— Biata fată, m'a impresionat,

— Ai inimă bună, prietene. Frumusețea îndurerată te-a mișcat întotdeauna.

— D-tale ți-a inspirat altceva?

— A nu — zise el grav. — E clar, i se citește pe față c'a dus o viață nefericită.

— În orice caz, — reluai eu cu căldură, — acum ți dai, cred, seama cât de absurdă a fost presupunerea Janei Wilkinson, că Geraldine ar fi putut avea vreun amestec în această crimă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că sinceritatea cu care fata a vorbit, dovedește că e nevinovată.

— Dragul meu, sinceritatea aceasta este o caracteristică a familiei. N'ai văzut cu ce gest și-a pus noul Lord Edgware cărțile pe masă.

— Intr'adevăr, original individ — remarcă eu zâmbind.

— Ne-a tăiat pur și simplu craca de sub picioare.

— Da, ai dreptate, ne-a pus într-o situație ridiculă.

— Ce idee ți-a venit! Poate că d-ta erai ridicul. Eu nu m'am simțit ridicul și nici nu cred să fi avut un astfel de aer. Din contra, prietene l-am deconcertat.

— Zău? — replicai eu cu îndoială, neamintindu-mi să fi observat așa ceva.

— Si, si. N'ai văzut cum l-am ascultat fără întrerupere și apoi deodată, i-am pus o întrebare cu totul străină de ceeace se discuta. Asta l-a dezechilibrat grozav, pe noul lord. Hastings, nu știu să observi.

— Uimirea și groaza lui aflând de moartea Carlotei Adams, mi-au părut sincere — replicai eu. — D-ta vei spune însă, că e un actor consumat.

(Va urma)

2.000 LEI PREMIU!

CRIMĂ SAU SINUCIDERE?

O artistă tânără, vioaie, frumoasă, este găsită moartă în apartamentul ei. Aparențele pledează pentru o sinucidere, dar cercetările dovedesc că e vorba de o crimă.

Urmăriți romanul „13, sau Asasinatul din Regent Gate”.

„Realitatea Ilustrată” instituie un concurs pentru desemnarea criminalului, și acordă un premiu de 2.000 lei celui care va da soluțiunea exactă.

Condițiunile amănunțite în numărul viitor al revistei.

REALITATEA ILUSTRATA

DIRECTOR: NIC. CONSTANTIN

Apare săptămânal în 32 de pagini mari, tipărite la Heliogravură, în culori PREȚUL LEI 10. —

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an	400 LEI
Pe șase luni	200 „
Pe trei luni	100 „

Redacția și Ad-ția: București, Str. Const. Mille 7. Tel. 3.84.30
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „ADEVERUL” S. A.

DE LA PARIS

vine

UN NOU FEL DE PUDRĂ DE OBRAZ

După cercetări îndelungate, chimiștii francezi au descoperit o nouă pudră de obraz care oprește cu desăvârșire ca pielea Dv. să aibă apariția unsuroasă și nasul lucios. — Ea dă un „lustru mat” care ține pentru 8 ore. Nici ploaia nici transpirația nu-l pot strica. —

Secretul este un nou ingredient, numit „Spumă dublă”, care actualmente este conținut în Noua Pudră Tokalon, celebra Pudră de Paris. Aceasta apară pudra de umezeală. Incredințați-vă însăși Dv. făcând următoarea simplă experiență. Acoperiți un deget cu Noua Pudră Tokalon și muiati-l într-un pahar cu apă. Scoțându-l veți constata că nu e lucios nici umez, ci absolut uscat și „mat”. Pudra rezistă umezelii, pentru că conține „Spumă dublă”.

Pielea Dv. nu poate deveni lucioasă dacă întrebuințați Noua Pudră Tokalon. Puteți dansa multe ore într-o sală caldă și veți avea tenul tot așa de proaspăt și de drăgălaș ca la început. Noua Pudră Tokalon este întrebuințată de către cele mai elegante Doamne franceze. Incercați astăzi o cutie și veți vedea cât de uimitor această pudră diferă de toate celelalte fiindcă e singura pudră cu secretul „lustrului mat”. Tenul juvenil și fermecător ce produce va face admirația și invidia tuturor prietenelor Dv. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse la Lei 45.—.

Regularea digestiei în 3 minute cu puțină Magnesia Bisurata

Unele remedii contra supărilor de stomac au fost îndepărtate de corpul medical pentru motivul că ele creează aceea „nevoie a obișnuinței” adică stomacul neisbutind să digere normal fără ajutorul unui specific. Magnesia Bisurata care alină în trei minute, cele mai complete dureri ale stomacului, acesta este un fapt dovedit de milioane de ori, neutralizează instantaneu excesul de aciditate, cauză a celor mai multe neplăceri provenit din stomac: acreli, senzații de acid în gură, arsuri, migrene, și, de asemenea, aceea somnolență datorită unei digestiuni prea încete. Magnesia Bisurata, însă, nu creează această nevoie a obișnuinței, — acumutanța, — și joacă, pur și simplu, rolul său de regulator al stomacului. Acesta, odată regulat, veți fi liniștit: veți digera normal, adică în două sau trei ore fără măcar să vă dați seama. Magnesia Bisurata care e prescrisă de Corpul Medical se găsește de vânzare în toate farmaciile și drogheriile cu prețul de lei 75 sau în format mare economic lei 110.

Citiți:

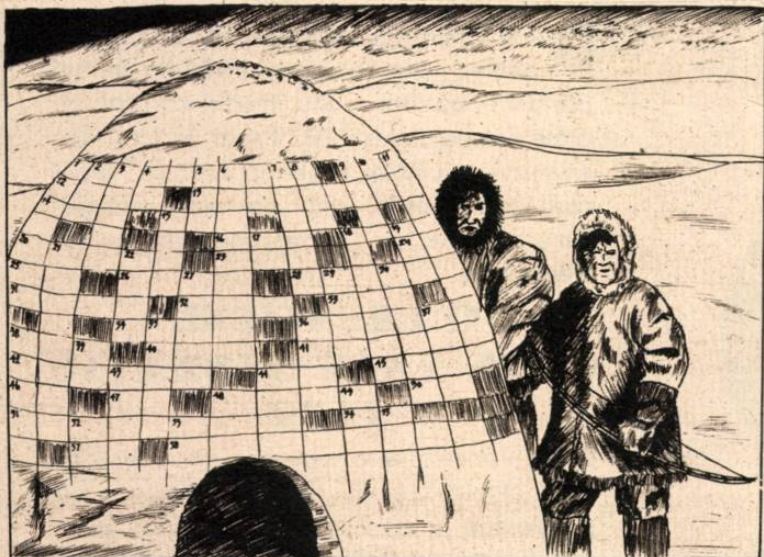
„MAGAZINUL”

revista publicului select

CUVINTE INCRUCIȘATE Deslegările din No. 467 și 468

— ARCTICĂ —

GHETARI PROMOROACA
LEAP SINAIA OBARSIE
TIVIG SARAPROFITR
SACCVATTA SAIAE
RENSIE LINILAL
ERASMUS GEASTABIL
CE MORENEATUA RAID
EPILALAZAR TIMP
ABOLIRE NINGE CAI

Orizontal: 1) Imens ghețar, patria pinguinilor. 9) Între Naxos și Santorin. 12) Jack London le spusese „Colți albi”. 13) Se varsă în lacul cu același nume. 14) Rege din Israel. 15) Mod. 16) Stan Pășitul. 18) Roman de Stefan Zweig. 20) Strâmbi (fig). 23) Una din Cyclade. 24) Dezaord. 25) Fluviu în Franța. 26) Echipă de foot-ball din Timișoara. 28) Septentrional. 31) Stăpâna mării. 32) Formă populară pentru voiu. 33) Prima parte a unui oraș Sud american. 34) Celebru explorator. 36) O mică Veneție, alături de București. 38) Titlu englez de noblete. 40) United States of America. 41) Patria hockey-ului pe gheață. 42) Țară nordică cu regiuni aurifere. 45) Plantă. 46) Uneori e afirmație. 48) li găsiți pe banchize la Polul Nord. 50) Unguent. 51) Expulzase. 54) Notă muzicală. 57) Posezi. 58) Provincie canadiană.

Vertical: 1) Antarctic. 2) Consumă ceai și votcă. 3) Stropii cu apă fiartă. 4) Dumnealor. 5) Ceată de țigani. 6) Continentul dispărut. 7) Oraș pe Yukon. 8) Port în Finlanda. 9) Leagă două continente. 10) Dialect. 11) Provincie și râu în Canada. 15) Temperatură obișnuită în ținuturile nordice. 17) O jumătate de rimă. 18) Nume de femeie. 19) Fluviu Simerian. 21) Numele unui submarin, dintr'un roman al lui Jules Verne. 22) Crustaceu. 27) Animal nordic. 29) Impodobi. 30) Meșteri dulgheri. 35) Fluviu aurifer în Alaska. 36) La pensie. 37) Scump. 38) Vehicul nordic. 39) Unsoare. 43) Turfuri de gheață. 44) Vehicul modern. 48) Poartă în casă. 49) Sunt. 52) Articulație galinacee. 53) Noroiu. 55) Nimfă.

• Rică Rusenescu
și Gabriel Plopeanu

Fuziune de cuvinte

Se dau următoarele grupe de cuvinte:

1) Laz și Pan. 2) Vilă și binomi. 3) Versat și uniri. 4) Hrană și își. 5) Mușat și tiranii.

Amestecând cuvintele din fiecare grupă, veți obține câte un cuvânt întreg, după cum urmează: 1) Găligan. 2) Cari nu pot fi transferați. 3) Academic. 4) Revoluționari teroriști. 5) Oamenii ideali ai epocii de azi. Cetind inițialele acestor cuvinte, în continuare cu finalele, veți afla o sărbătoare care se apropie.

Operațiuni de CORECTURĂ și PLASTICĂ

(fără cicatrice)
a nasului și urechilor, a feței, gușei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPH HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Rucurești. B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

CONDIȚIILE

DE PARTICIPARE

Deslegările se vor trimite pentru fiecare număr în parte. Cei cari vor deslega toate jocurile, vor participa la tragerea premiilor săptămânale.

Se vor acorda următoarele premii:

PREMIUL I, lei 200, în numerar.
PREMIUL II, lei 100, în numerar.
PREMIUL III, un abonament pe 3 luni la „Realitatea Ilustrată”.
Se vor mai acorda și mențiuni în volume literare.

Cupon de jocuri No. 469

Numele și prenumele

Adresa:

Logogrif multiplu: 1) Liguri. 2) Arcaș. 3) Mislea. 4) Uscăceni. 5) List. 6) Trăim. 7) Invitai. 8) aliate. 9) nări. 10) ista. Din fiecare cuvânt s'au extras literele care formează un alt cuvânt nou. Inițialele cuvintelor aflate dau o urare: „La mulți ani”.

Joc infinit: Submarin, marinar, torpilor, orcan, canonieră, rafală, lagună, nave, vedetă, țarm, Marmara, rada, dană, navlosire, eol, olt, lt., timonier, erare, rece, cegă, galeră, avizo, vizor, zori, Rias.

O găină, făcându-și conștiința datoriei, depune pe an 130 până la 150 ouă. Fiecare ou cântărind în mijlociu 65 grame, totalul ar fi de circa zece kgr. Așa dar, o găină sânguitoare produce, într'un an, ouă a căror greutate e de vreo cinci ori mai mare decât a ei însăși.

Abdur Rahman Kan, emirul Afganistanului dela 1880 până la 1901, a fost unul din puținii suverani care-a adoptat două feluri de execuții: una de vară și alta de iarnă. În adevăr, vara, condamnaților la moarte li se da să înghită cu sila o cantitate enormă de piper roșu, după care erau aruncați într'o prăpastie adâncă, de lângă Kabul, pe când iarna, legați sub un robinet deschis în curtea închisorii, se prefăceau încet-încet în blocuri de gheață.

IN India, aproape toate cele 33 milioane de zei și zeițe hinduse sunt socotiți dansatori și înfățișați în atitudini simbolice. Una din principalele cărți sfinte ale Indienilor afirmă că activitatea de căpetenie a zeilor este dansul.

Dulapul crimelor

LA Londra a fost expus „dulăpiorul otrăvurilor”, care pe vremuri aparținuse familiei Borgia. Cesar Borgia îl dăruise surorii lui, Lucrezia, și cu trei sute de ani mai târziu, Cardinalul de Medici îl trimitea în dar Țării Alexandru I. Până la 1917, dulăpiorul celor o mie de crime, cum îl definește presa londoneză, a rămas proprietatea împăraților ruși. Apoi fu dus, în taină, în Polonia, unde l-a cumpărat actualul lui proprietar, Landauer. Dulapul poate fi deschis numai cu o chee specială, a cărei mănuire nu e lipsită de primejdii: în clipa când e întoarsă în broască, ies afară niște ace cari, pe vremea lui Borgia, erau otrăvite. În interiorul dulapului, care conține numeroase despărțituri secrete, se găsește gravată formula otrăvii „limpede ca apa”, cu care au fost uciși — se spune — zece de dușmani ai familiei Borgia.

Regele sgărie-norilor

IN Iulie, anul trecut, a murit sărac lipit, într'o mică localitate din împrejurimile New-Yorkului, Abraham Lefcawrt, cunoscut odinioară în toate Statele-Unite ca „regele sgărie-norilor”. Cariera lui Lefcawrt a fost tipic americană. Din văcsuitor de ghetă a devenit băcan, apoi a deschis o prăvălie pentru vânzarea hainelor confecționate, care-i aduse un capital frumuseț. Cu acești bani, Abraham se apucă să speculeze terenuri și, în scurtă vreme, ajunse unul din cei mai cunoscuți și mai destoinici intermediari, în vânzarea caselor din America. Acum douăzeci de ani cumpărase cartiere întregi la periferia New-Yorkului, cari încet-încet se acoperiră cu edificii, unele mai impunătoare decât altele. Chiar construirea primului sgărie-nori al metropolei s'a datorit banilor lui Abraham Lefcawrt. După război, averea lui era evaluată la mai bine de 800 milioane dolari și fostul lustragiu era proprietarul unei vile princiare. Dar, ca multe averi americane ce s'au spulberat în vânt, de pe urma speculațiilor nereușite, tot astfel și a lui Lefcawrt se reduse la zero, iar regele sgărie-norilor trebui să-și sfârșească zilele, susținut din pomana prietenilor de odinioară. La moartea lui, s'a aflat că lăsase peste 50 milioane datorii, la bancherii cari speculasera la bursă, în numele și pe contul lui.

RUBRICA MEDICALĂ

Ce nu știe toată lumea

Că anumite plante — numite plante medicinale, — au o anumită acțiune asupra organismului. De exemplu:

- Chinina produce poftă de mâncare;
- Cozile de cireș, mătasea de porumb sunt întrebuințate cu succes ca diuretice;
- Macul, beladona sunt narcotice;
- Mugurii de plop dau rezultate excelente în tratamentul hemoroizilor.

D. F. Buzău. — Desigur că boala a trecut în faza cronică. Este absolut sigur că ați transmis-o și soției. Pe lângă tratamentul local obicinuit, faceți fiecare o serie de injecții cu vaccin. Doamna poate face 10—15 ședințe de diatermie.

Jupalnic, Orșova. — 1) Ce a nume boala? Evitați oboselile, mesele prea copioase, băuturi abundente, alcool, cafea, ceai, tutun. Evitați emoțiile, faceți plimbări zilnice. 2) Dați-mi adresa completă și vă voi răspunde personal.

Nora Sireteanu. — 1) Punga de gheață pe locul dureros. Continuați cu tampoanele, făcând în prealabil o spălătură caldă. 2) Momentan, diatermia nu este indicată. Le puteți face singură. **Dactilografă, Loco.** — Cam tardiv răspunsul? Nu este indicat pentru dv. E bun numai în cazul unei hernii, ceea ce nu pare să fie cazul dv. Luați dimineața și seara câte o cachetă de aspirină.

Cadix. — După tratamentul pe care v'ați hotărât să-l faceți, veți fi complet și absolut vindecat. Nu mai să-l urmați cu strictețe — să nu vă plictisiți. Nu există neutralizări — deci — urmați fără teamă.

Doctor L.

P. S. Răspundem cititorilor revistei la oricare întrebare în legătură cu această rubrică.

CITIȚI

SFÂNTA DREPTATE

ROMAN DE

C. MANOLACHE

De mult nu s'a citit un roman în care năzuințele sufletului omenesc individual și colectiv să fie redat într'un stil mai plin de farmec și originalitate.

Edit. „Adevărul” 80 lei volumul

Dr. B. LAVER

Medic de sanatoriu, chirurgie,
Boli de Femei
Genito-Urinare
Consult 3—5 p. m.

B-dul Carol 45. Tel. 3.20.72

Dr. Elisabeta Molnar

Medic stomatolog al Casei Centrale, Chirurgie și lucrări dentare.
Consult 3—5

Str. Brezoianu 29, Et. I.

*Tineretea, farmecul ei
irezistibil, l'au captivat, au pus stăpânire pe
întreaga lui ființă*

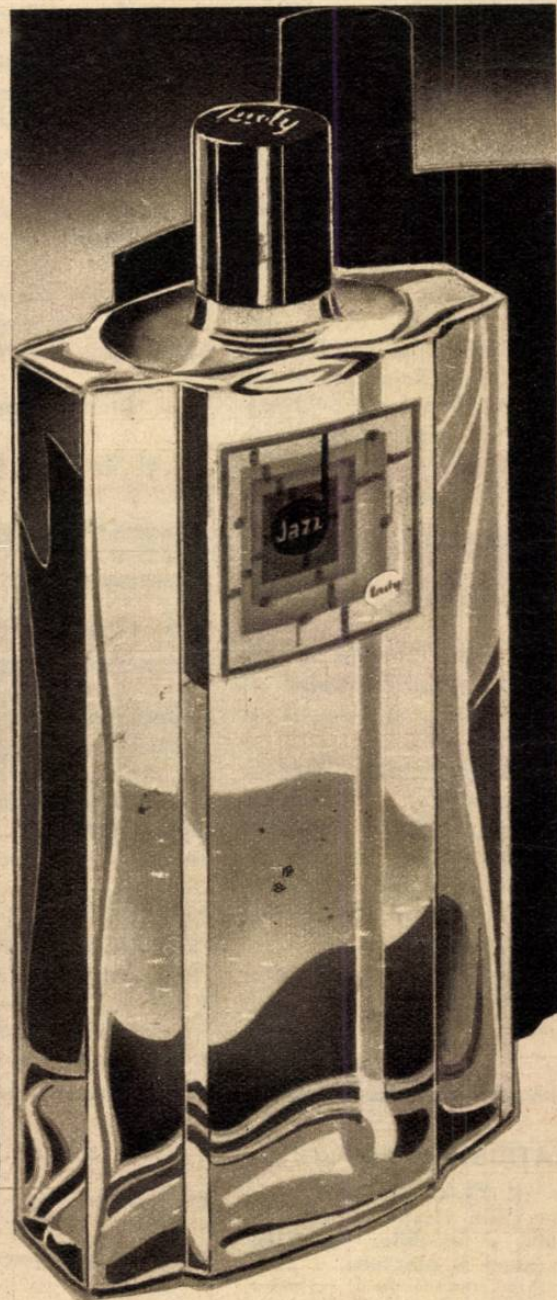

De o frumusețe răpitoare, cu o voce argintie, melodioasă, și învăluită într'un parfum îmbătător... Iată însușiri care fac pe orice femeie irezistibilă. Priviți în jurul Dv. și veți vedea multe femei ca aceasta, femei care au cunoscut cele mai mari succese, femei adorate de bărbați, invidiate de senele lor.

**O CREAȚIUNE
CARE FACE SENZAȚIE
JAZZ**

Jazz — acesta este numele unei noi ape de Colonia creiată de casa „Lady”. Ca și celelalte produse ale casei „Lady”, Jazz este o apă de Colonia creiată de specialiști în arta parfumeriei în colaborare cu maeștrii modei feminine.

Faceți o încercare cu această minunată apă de Colonia la prima ocazie. Parfumul ei suav va împrumuta personalității Dv. acel farmec nespus, acea grație și distincție pe care o dă o toaletă dela Schiaparelli sau Maggy Rouff.

EAU DE COLOGNE

Jazz
Lady

REALITATEA ilustrată

ANUL X No. 470

22 IANUARIE 1936

IARNA IN ANUL ACESTA
ESTE SGARCITĂ CU BUCU-
RIILE EI

UN CULOAR LA ORDINEA ZILEI...

...este acela al cabinetelor judecătorilor de instrucție. Acolo se cercetează acum misterul Tita Cristescu și afacerea nu tot atât de misterioasă, dar de mult mai vaste proporții, a fructului „Cagero”.

UN ȘOFER CARE ȘTIE MULTE...

...este șeful lui Eugen Grosz. La volanul elegantei limuzine, el a surprins multe convorbiri secrete, care sunt de folos acum judecătorului de instrucție.

PRESUPUSUL ASASIN....

...al lui Marius Vorvorescu, Trocan, a fost adus sub escortă în Capitală, unde urmează să se continue instrucția.

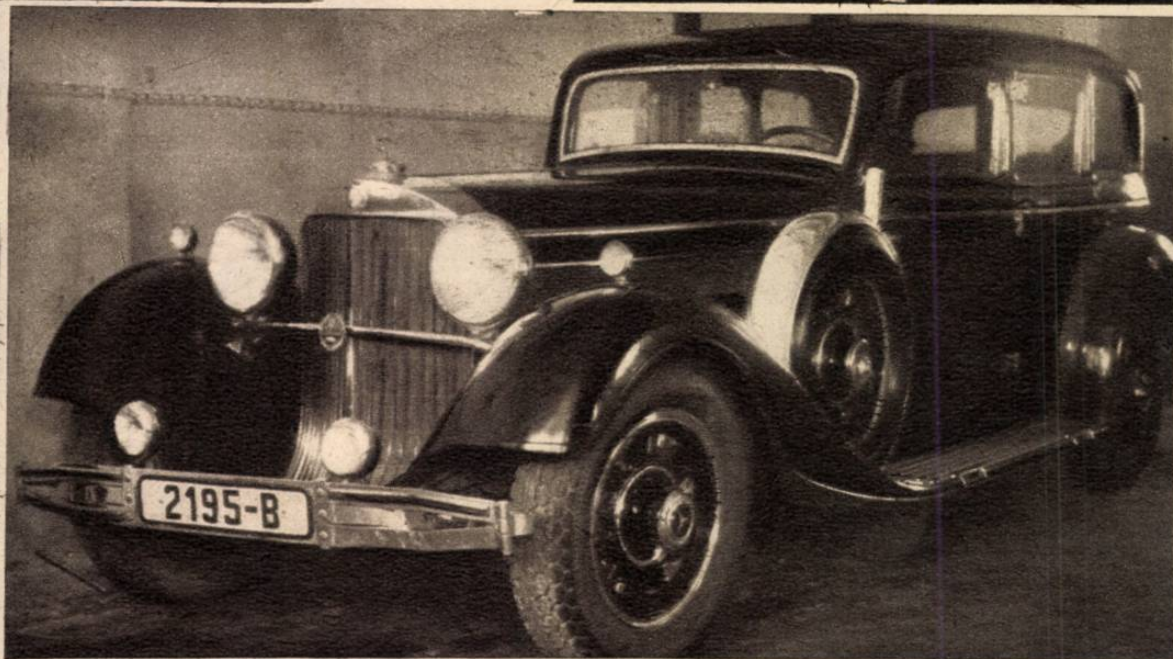

EUGEN GROSZ E FOTOGENIC

Beneficiarul importului românesc, faimosul excroc Eugen Grosz, este și fotogenic. Cel puțin așa vrea să pară la fotografia alăturată.

O LIMUZINA DE TREI MILIOANE

Eugen Grosz posedă una din cele mai frumoase limuzine din țară. Este un Mercedes Benz, comandat special în străinătate, care a costat frumoasă sumă de 3.000.000 lei.

Nu mai prididesc judecătorii...

Datoria de cronicari ai actualității, ne silește să publicăm această pagină, în care am adunat imagini de oameni și fapte în legătură cu — din păcate — atât de numeroasele afaceri scandaloase. Opinia publică era preocupată încă de crima tenebroasă, petrecută în lumea lipsită de simț moral, în care s'a învârtit Tita Cristescu; era îngrozită de patima politică, care a culminat cu uciderea deputatului Vorvorescu; era scandalizată încă de vasta excrocherie cu devizale a lui Vasilescu și iată că i se oferă un nou scandal: afacerea Blocului importatorilor. Este vorba de peste o sută de milioane lei în devize, cu care a fost fraudată Banca Națională de către o societate în compunerea căreia întregii societăți și persoane foarte importante, în fruntea cărora se găsea un aventurier, Eugen Grosz. S'au comis falsificări grosolane și e uimitor că a fost nevoie de atâtea vreme ca ele să fie descoperite. Autorul principal, care se găsește la Viena, urmează să fie extrădat. Desigur că toate aceste fapte produc amărăciune tuturor cetățenilor cinstiți și morali, și singura mângâiere este că justiția țării care a rămas neprihănită, va ști să răsbune societatea.

ULTIMELE DOUĂ FOTOGRAFII ALE TITEI CRISTESCU

Cea din medalion este fotografia pe care și-a făcut-o Tita Cristescu cu două săptămâni înainte de a muri, pentru pașaport, iar cealaltă o lăfășește pe Tita Cristescu pe catafalc. La capătul ei plâng mama și sora.

ANTRENAMENTUL PENTRU OLIMPIADA DE IARNĂ

În vederea Olimpiadei de iarnă de la Garmisch s'au adunat la St. Moritz cei mai renumiți patinori din lume. În fotografia noastră vedem de la stânga spre dreapta: pe Ann Hulton, (Suedia), Maxy Herber și Ernst Baer (Germania) și Gweneth Butler (Anglia) în cursul unui antrenament matinal pe marele patinoar din Saint Moritz.

Iată mai jos cei 5 reprezentanți ai Statelor Unite la campionatul mondial de patinaj din Garmisch. Înainte de a părăsi America, ei se antrenează de zor.

REPREZENTANȚII STATELOR UNITE LA CAMPIONATUL MONDIAL DE BOB

Fotografia noastră înfățișează pe cei 4 reprezentanți ai Americii la cursele de bob pentru campionatul mondial, care se vor desfășura la Garmisch. Instantaneul a fost luat în cursul antrenamentului pe care aceștia îl fac la Lake Placid.

ZĂPADĂ MARE LA NEW-YORK

La New-York a nins în ultima vreme atât de mult încât s'au depus pe străzi mari cantități de zăpadă. Câteva zile circulația vehiculelor a fost aproape cu desăvârșire întreruptă. Pentru curățirea mai rapidă a zăpezii s'au instalat jghiaburi speciale, așa cum vedem în fotografia noastră.

*Un săpun
admirabil...*

Pentru rufe, pentru mătăsuri,
pentru spălarea lucrurilor
fine, un singur săpun: PISICA,
(Le chat) săpunul veritabil
de Marsilia.

PISICA **LE CHAT**
C. FERRIER • MARSEILLE

REPREZENTANȚA G-RALĂ: STUDERUS & Co. BUCUREȘTI, STR. Sf. GHEORGHE No 29

REGELE SIAMULUI FACE SPORT

Ananda I. regele Siamului în vârstă de 10 ani, cel mai tânăr monarh din lume, se află actualmente la Lausanne, unde urmează la școală și face un intens sport de iarnă. Fotografia noastră îl înfățișează pe tânărul rege împreună cu mama lui, punându-și patinele.

TREI ANI

Publicăm în fruntea acestei pagini ultimul portret oficial al prietelui moștenitor al Japoniei Tsugu-No-Miya. El a împlinit recent 3 ani.

JOHN GILBERT A MURIT DIN DRAGOSTE PENTRU GRETA GARBO?

Renumitul actor de cinema John Gilbert a încetat din viață în vârstă de 38 de ani la Hollywood, în urma unui atac de inimă. În cetatea filmului american se spune că dela turnarea filmului „Regina Cristina” John Gilbert nutrea o dragoste puternică pentru Greta Garbo. Această dragoste i-ar fi adus grava boală de inimă depe urma căreia a încetat din viață. Fotografia noastră îl înfățișează pe John Gilbert alături de Greta Garbo într-o scenă patetică din „Regina Cristina”.

BALUL COPIILOR

Primarul Londrei a dat un mare bal costumat la care a participat 550 de copii din Londra. Fotografia noastră înfățișează pe d-ra Cicely Qirk în vârstă de 3 ani, prezentându-și cartea de vizită la intrare.

PREȘEDINTELE SPANIEI IMPARTE DARURI.

Președintele republicii spaniole Alcalá Zamora a vizitat mai multe școli de copii din Madrid în fotografia noastră îl vedem pe președintele oferind unei tinere școlărițe o jucărie.

